

Giới thiệu Gió Nam Hiểu Ý Em

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, sủng

Nhìn khuôn mặt chìm vào ngủ say của Diệp Liên Ý, Ôn Nam vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao hắn lại ngăn cản cuộc phẫu thuật, lựa chọn giữ lại đứa bé trong bụng cô...

Lẽ nào là bởi vì trong tình thế cấp bách cô hét lên tiếng "Nam" kia sao? Năm năm rồi. Tròn năm năm, Ôn Nam chưa từng được nghe lại cô gọi hắn như vậy. Trong phút chốc, Ôn Nam bị hồi ức ràng buộc, khi bác sĩ chuẩn bị đưa dụng cụ vào thân thể cô thì hắn xông vào phòng phẫu thuật, yêu cầu bác sĩ dừng tay.

Hắn không biết giữ lại đứa bé này là đúng hay sai nữa. Nhưng hắn không thể không thừa nhận, giờ khắc biết được Diệp Tiểu Ý mang thai, trong tim hắn chợt lóe lên một niềm vui. Không biết bao nhiêu lần hắn đã từng mong muốn cô và hắn có một đứa con.

Nhưng bây giờ... Dù Diệp Liên Ý vẫn đang ngủ say nhưng lông mày vẫn nhíu lại, nước mắt rơi đầm đìa xuống gối, trong cơ mê cô gào hét: "Dừng mà, đừng bỏ đứa bé đi..."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Đêm

Diệp Tiểu Ý dựa người trên ghế sofa ngủ thiếp đi.

Tiếng bước chân vọng lại bên tai, Diệp Tiểu Ý hoảng hốt ngồi dậy, nhìn nam nhân loáng choáng hơi men trước mặt nói: "Anh về rồi sao? Để em, em đi nấu bữa đêm cho anh..."

Nam nhân hừ nhẹ một tiếng, giật lấy cổ tay cô, áp chặt cô trên ghế sofa, "Ăn khuya cái gì, tôi muốn ăn cô..."

"Ừm...không muốn..." Diệp Tiểu Ý vừa mở miệng liền bị nam nhân chặn lại bằng một nụ hôn.

Trong nụ hôn say đắm, bàn tay hắn dần dần lướt xuống, luồn vào bên trong quần ngủ của cô thăm dò...

Cơ thể của Diệp Tiểu Ý không ngừng run lên, nghẹn ngào xin tha: "Ôn Nam, không muốn..."

Nam nhân rời khỏi đôi môi nàng, lạnh lùng chế giễu: "Cô không muốn kiếm tiền nữa sao?"

Diệp Tiểu Ý sững người.

Đúng vậy, cô đến với hắn, không phải là vì tiền sao?

Ôn Nam cố ý gia tăng lực ở ngón tay.

Diệp Tiểu Ý không thể ngăn cản nổi sự phản ứng nguyên thủy từ bên sâu cơ thể, chỉ còn cách bưng miệng để không phát ra thành tiếng.

Ôn Nam cười lạnh: "Rên lên!"

Diệp Tiểu Ý vẫn cố bịt miệng để không phát ra tiếng rên.

Người đàn ông đó lại tăng lực. Bị kích thích, Diệp Tiểu Ý khó lòng không chế được tiếng rên của mình.

Xong việc, cô ngồi cuộn tròn mình trên nền nhà, quần áo đều bị Ôn Nam xé rách hết.

Ôn Nam châm một điếu thuốc, từ trong cặp móc ra một sấp tiền mặt vút vào mặt Diệp Tiểu Ý, giọng nói châm biếm: "Đếm đi, ba vạn!"

Diệp Tiểu Ý run rẩy đưa tay ra, mặt từng tờ tiền trên mặt đất.

Ba vạn, một đồng cũng không thiếu.

Cô cầm tiền nhìn Ôn Nam: "Cảm ơn anh."

Ôn Nam nhìn đáng vẻ thản nhiên của cô, trong lòng không khỏi nảy sinh chán ghét, "Mỗi lần 1 vạn, Diệp Tiểu Ý, Tiền này quá dễ kiếm không?"

Diệp Tiểu Ý mím chặt môi không nói lên lời.

"Cô thảm hại đến thế sao? Vì tiền cô có thể làm mọi thứ ư?"

Đúng, cô thật thảm hại, nhưng những điều khoản này không phải hẳn định ra để làm nhục cô sao?

Lên giường cùng hắn một lần một vạn, tám năm nghìn, nấu cơm năm nghìn, từng việc từng việc đều có giá cả định sẵn.

Cô không muốn bị làm nhục, nhưng cô còn có cách nào khác sao? Mẹ cô vẫn còn ở bệnh viện chờ thay thận.

Diệp Tiểu Ý không chịu khuất phục ngẩng đầu lên, đôi mắt ầng ầng nước, "Ôn Nam... em có thể vay anh tiền được không?"

"Bao nhiêu?"

"Năm, năm nghìn vạn!"

"Diệp Tiểu Ý, cô nghĩ cô là ai? Ngủ cùng tôi vài lần liền dám mở miệng đòi năm nghìn vạn, cô coi Ôn Nam tôi là đồ ngốc sao?" Ôn Nam bóp cằm cô, gương mặt lạnh lùng châm biếm: "Hơn nữa, Diệp Thị phá sản là do một tay tôi làm ra, vì sao tôi phải cho cô mượn tiền để giúp Diệp Thị?"

Cuối cùng, Ôn Nam đẩy cửa rời khỏi.

Trước khi đi, hắn không quên căn dặn cô: "Nhớ phải uống thuốc, uống thuốc dù sao cũng không hại bằng phá thai."

Diệp Tiểu Ý co quắp người trên nền đá lạnh, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Năm năm trước, cô và hắn còn là đôi kim đồng ngọc nữ khiến cho bao người hâm mộ.

Năm năm sau, hắn như ác quỷ trở về từ địa ngục, dày vò cô đến nỗi sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiếu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Sáng sớm ngày hôm sau,

Diệp Tiểu Ý vừa mới tỉnh dậy liền nhận được cuộc gọi của Diệp Triều Nhân: "Ôn Nam bao giờ mới đưa tiền?"

Diệp Tiểu Ý thấp giọng nói, "Ba, anh ấy không đồng ý cho vay tiền."

"Cái gì?" Diệp Triều Nhân nhất thời tức giận, mắng: "Con cơ bản là chưa nói phải không? Ta nuôi con lớn bằng chừng này, rốt cuộc đã nuôi một kẻ vong ân bội nghĩa sao?!"

"Không, ba, con nói rồi...nhưng anh ta không chịu." Diệp Tiểu Ý oan khuất nói: "Hay là ba nghĩ cách khác được không?"

"Ta có cách khác còn cần đến con sao?" Con không phải là mối tình đầu của Ôn Nam sao? Hai đứa lúc đó yêu nhau đến chết đi sống lại sao, hiện tại sao không được như trước nữa?"

"Ba, đó là chuyện của quá khứ rồi..." Diệp Tiểu ý nghẹn ngào.

Diệp Triều Nhân trầm mặc một hồi,, bỗng nhiên tận tình khuyên nhủ nói: "Tiểu Ý à, con nên chủ động một chút, coi mở một chút, ở trên giường làm cho Ôn Nam vui vẻ, chẳng nói đến năm nghìn vạn, đến năm tỷ nó cũng cho con! Đến lúc đó con nên cảm ơn ba đã giúp con lên giường cùng nó!"

Nghe xong những lời này, Diệp Tiểu Ý rất giận dữ, đây còn là cha ruột của cô sao?!

"Ba, những câu này làm sao ba có thể nói ra được?"

"Ta là cha ruột con ta mới nói những lời này a! Cho con thời gian ba ngày để tiền, nếu không tiền viện phí của mẹ con ta cũng không thể chi trả! Con tự mình nghĩ cách đi!" Diệp Triều Nhân uy hiếp nói.

"Không được! Ba..."

Không đợi Diệp Tiểu Ý nói hết, Diệp Triều Nhân đã gác máy.

Diệp Tiểu Ý hoang mang lo sợ, dựa vào số tiền cô kiếm được hiện tại, cơ bản không có cách nào để chi trả được viện phí đắt đỏ, ba vô tình vô ý cô cũng sớm đã biết, đến mức phá sản như ngày hôm nay, càng không cần tình nghĩa vợ chồng!

Nhưng năm nghìn vạn kia cô...cô có thể kiếm ở đâu ra được?

Bạn bè xung quanh cô, nếu có thể giúp, sớm đã giúp rồi!

Diệp Tiểu Ý lao tâm khổ tứ.

...

Ba hôm liền Diệp Tiểu Ý đều không gặp được Ôn Nam.

Người đàn ông này rất thần bí, chỉ khi hắn nguyện ý xuất hiện, Diệp Tiểu Ý mới có thể gặp được. Nếu không, dù có lật cả trái đất này lên cũng không thể gặp được hắn.

Tính từ khi làm tình nhân của Ôn Nam, Diệp Tiểu Ý chuyển vào căn biệt thự này đã hơn hai tháng, nhưng chỉ gặp được hắn năm ba lần, mà mỗi lần đều đi thẳng luôn vào vấn đề chính, hắn ở trong thân thể cô phun trào xong liền biến mất.

Nếu như trong kì hạn 3 ngày cô không thể lấy được tiền, Diệp Triều Nhân sẽ không trả viện phí cho mẹ cô!

Không được...

Diệp Tiểu Ý cắn răng, một lần nữa ấn số điện thoại của Ôn Nam.

Tuy nhiên người nhận điện thoại không phải Ôn Nam, mà là âm thanh mê hoặc của nữ nhân: "Ai vậy?"

Diệp Tiểu Ý nhũn mày: "Tôi tìm Ôn Nam."

"Tìm Ôn Tổng của chúng tôi à...chờ chút!" Người phụ nữ nói.

Những giây tiếp theo, Diệp Tiểu Ý trong lòng nặng trĩu chờ cô ta gọi Ôn Nam nghe điện thoại, hắn lạnh lùng nghe điện thoại, giọng nói thâm trầm như xuyên thấu: "Có chuyện gì?"

"Ôn Nam, tối nay anh có về không? Em...em chờ anh."

Ôn Nam lạnh lùng chế giễu: "Nhớ tôi rồi?"

Chưa đợi Diệp Tiểu Ý trả lời, Ôn Nam chỉ nói thêm vài từ: "Nhớ tôi thì đến hộp đêm Khuynh Thành."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hộp đêm Khuynh Thành

Diệp Tiểu Ý xuống xe, vừa bước vào cửa lớn của hộp đêm thì có giám đốc đến dẫn đường đưa cô đến phòng của Ôn Nam.

Vị giám đốc đẩy cửa ra, lễ phép nói, "Diệp tiểu thư, xin mời."

Diệp Tiểu Ý từ từ bước vào.

Bên trong phòng, một đám người múa may nhảy nhót điên cuồng.

Ôn Nam bị một đám nữ nhân vây quanh.

Có người cười lớn: "Ôn Nam, Diệp đại thiên kim đến tình anh kia!"

Ôn Nam châm một liều thuốc, ánh mắt lạnh lùng đảo qua nơi Diệp Tiểu Ý đang đứng: "Lại đây."

Diệp Tiểu Ý ngoan ngoãn đi đến ngồi cạnh Ôn Nam.

Ôn Nam thông thả nhả khói thuốc: "Mau rót rượu cho mọi người."

Diệp Tiểu Ý ngẩn người, kinh ngạc nhìn hắn.

Rót rượu?

Việc này không phải là công việc của gái quán bar sao?

Ôn Nam cười nhìn cô: "Sao vậy? Bằng hữu của tôi không đủ tư cách để uống rượu cô rót?"

"Không phải..." mắt Diệp Tiểu Ý có chút cay cay.

Đã từng có lúc, hắn nâng niu cô đặt trên lòng bàn tay, không nỡ làm thương tổn cô, vậy mà giờ đây... vật đổi sao dời!

"Vậy cô còn chờ cái gì? Rót rượu." Ôn Nam tức giận.

Diệp Tiểu Ý biết, nếu như hôm nay cô không làm hắn hài lòng, chỉ sợ những ngày tháng sau này khó lòng qua nổi.

Dưới ánh đèn mờ, Diệp Tiểu Ý cầm lấy một bình Chivas đứng dậy thay Ôn Nam rót rượu.

Miệng chai vừa chạm chạm cốc, liền bị Ôn Nam gọi giật lại: "Cô không hiểu quy tắc sao?"

Diệp Tiểu Ý sững sờ.

Cô thực sự không hiểu!

Lúc này, một cô tiếp viên hộp đêm mở miệng: "Diệp tiểu thư, để tôi làm mẫu cho cô."

Nói rồi cô tiếp viên kia quỳ xuống trước mặt Ôn Nam, rót đầy ly rượu cho hắn.

Ôn Nam nhấp chén rượu, đầy hứng thú nhìn cô ta.

Diệp Tiểu Ý cắn răng, chỉnh lại váy, quỳ trên mặt đất, tay cầm bình rượu rót vào từng chén từng chén một.

Tuy rằng cúi thấp đầu, nhưng Diệp Tiểu Ý cũng rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nam nhân kia nhìn chằm chằm vào thân thể cô như thể muốn lột sạch đồ trên cơ thể cô!

Ôn Nam muốn chơi cô, cô không bằng một tiếp viên hộp đêm!

Một luồng chua xót xộc lên mũi, ánh mắt mờ hồ hoảng loạn.

Đột nhiên, một cánh tay nắm lấy cổ tay cô, Diệp Tiểu Ý bị dọa lùi về phía sau. Giọng nam nhân ôn nhu truyền đến bên tai: "Tiểu Ý, em đứng lên trước đi."

Quý Bạc Như?

Quý Bạc Như đã cùng cô có hôn ước!

Diệp Tiểu Ý chạm vào ánh mắt của Quý Bạc Như, cô hồ thẹn, cúi thấp đầu xuống.

Cô đã biết vì sao Ôn Nam lại muốn cô đến hộp đêm rồi!

"Quý đại ca...không, Quý tiên sinh, tôi không sao đâu." Diệp Tiểu Ý cố sức rót rượu cho Quý Bạc Như, sau đó lùi về bên cạnh Ôn Nam.

Ôn Nam ôm chặt cô vào lòng, con ngươi đen láy khóa tâm nhìn của cô: "Mới vài đêm không ngủ với tôi, cô liền cảm thấy cô đơn sao?"

Hắn rõ ràng là cố ý! Cố ý trước mặt Quý Bạc Như nói những lời khó chịu để nhục mạ cô! Trả thù cô năm đó đã chia tay hắn. Si nhục cô trong chớp mắt đã cùng Quý Bạc Như đính hôn?

Nhưng Ôn Nam đã quên, vì cứu mẹ, đến thân thể cô còn có thể bán được, nói gì đến thể diện?

"Đúng vậy, do em không chịu được cô đơn, cho nên đến đây tìm anh." Diệp Tiểu Ý nắm chặt nắm đấm, cố ý hạ thấp bản thân.

Nên hạ thấp bản thân trước, hà cớ gì phải chờ người khác thay trời hành đạo?

Ôn Nam đầy hứng thú nhìn Diệp Tiểu Ý, áp chặt tay cô vào đũng quần của mình, "Vậy thì, tôi ở đây giúp cô giải tỏa một chút?"

Nơi đó của hắn ngóc đầu lên, sung phòng. Diệp Tiểu Ý vừa mới sờ qua một chút liền cảm thấy hơi nóng cách một lớp vải truyền ra! Cương cứng!

Diệp Tiểu Ý vội vàng rút tay ra liền bị Ôn Nam dí sát vào, một tay khác giữ lấy cằm của cô, nói: "Trốn tránh cái gì? Không phải cô thích chỗ này của tôi sao? Sờ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Diệp Tiểu Ý uất hận nhìn Ôn Nam, nhưng cô làm sao có thể dám đối đầu với hắn, Ôn Nam nắm trong tay quyền sinh tử của Diệp gia...

Nhưng hắn cần tại trước mặt bao nhiêu người như vậy ân ái sao?

Cách hắn dày vò người khác cũng vô cùng kì quái!

Điều Ôn Nam chờ chính là việc cô rơi vào tình thế khó xử này, hắn nắm lấy tay cô xoa xoa ngọn lửa đang cháy rừng rực trong mình, ghé sát bên tai cô uy hiếp: "Sao, cô không cần tiền nữa à?"

"Hay là sợ người tình cũ của cô nhìn thấy đáng về đám đăng phóng tưng của cô hiện giờ?" Ôn Nam cắn nhẹ vành tai cô, giọng nói đầy mê hoặc "Cô sợ phá hủy hình tượng Diệp đại tiểu thư trong trắng thuần khiết sao?"

Diệp Tiểu Ý viên mắt ửng đỏ, cắn chặt bờ môi mỏng uất ức nói: "Em không có."

Cô và Quý Bạc Như chỉ là hôn nhân thương mại do ba cô sắp đặt, đến nắm tay còn chưa nắm, nói gì đến chuyện có tình cảm?

"Không có?" – Ôn Nam hừ lạnh "Diệp Tiểu Ý, loại đàn bà lẳng lơ như cô đừng ở trước mặt tôi tỏ vẻ đáng thương thuần khiết!"

Dứt lời, Ôn Nam ngấu nghiến môi cô mà cắn mà nuốt.

Trong lúc mất thiết, men rượu vang dần dần lan ra, kích thích vị giác của cô.

Diệp Tiểu Ý giãy giụa chống cự, nhưng Ôn Nam xiết chặt cô. Trong lúc hoảng loạn cô nghe có người huyết sáo, tiếng cổ vũ, thậm chí là những bình luận hạ lưu.

Ôn Nam thường thức dư vị mềm mại của cô, không thể kiềm chế được, đẩy cô ngã trên ghế sofa, cả người đè áp sát lên cô, ngấu nghiến đôi môi của cô, ngang ngược tiến vào sâu trong miệng cô mút mát, bàn tay to lớn phủ lên bộ ngực mềm mại của cô, điên cuồng chiếm đoạt.

Dưới sự trêu đùa của Ôn Nam, đôi môi hồng của Diệp Tiểu Ý không ngừng phát ra âm thanh mê hồn, từng tiếng từng tiếng, làm cho máu huyết của Ôn Nam như dâng trào!

Ôn Nam đột ngột dừng lại, thuận tay lấy một chén rượu trên mặt bàn uống cạn, nói với mọi người: "Mọi người chơi vui vẻ. Tôi phải đi trước!"

Dứt lời, hắn quay người rời đi Diệp Tiểu Ý quần áo lộc xộc đi khỏi phòng.

...

Chiếc xe phi như bay rời khỏi hộp đêm Khuynh Thành, dừng ở đỉnh núi.

Nửa đêm canh ba, khung cảnh có chút hoang tàn vắng vẻ.

Xe vừa dừng lại, Diệp Tiểu Ý liền bị Ôn Nam kéo ra ngoài xe.

Ôn Nam tháo bỏ cà vạt, trói hai tay cô ngược về phía sau, sau đó quay người ép cô vào thân xe, đôi tay bị kim chặt, eo bị vén lên, bờ mông tròn trịa đầy sức quyến rũ như trái đào chín.

"Gặp được Quý Bạc Như cô rất vui phải không?" Ôn Nam cười lạnh hỏi cô, âm thanh ngoài sự lạnh lùng, còn có chút tức giận.

Diệp Tiểu Ý không nói lời nào, tiếp đó, cô phải đối mặt với một hình phạt đầy tàn khốc.

Ôn Nam kéo váy cô lên tận eo, xé rách quần lót ren của cô: “Sao không tìm người tình cũ của cô mượn ít tiền?!”

Lời hấn như một con dao sắc nhọn, đâm vào trái tim Diệp Tiểu Ý.

Diệp Tiểu Ý hé miệng: “Em không!”

“Vậy còn ánh mắt lưu luyến không rời nhìn hấn thì sao, tại sao cô không đi cầu xin hấn ngủ cùng cô?!”

Ôn Nam dùng đầu gối đẩy hai chân của Diệp Tiểu Ý ra.

“À, tôi quên mất, cô cũng từng cầu xin hấn, nhưng hấn ta không đồng ý!”

“Có phải lúc cô đi cầu xin hấn, cô cũng lột sạch quần áo trước mặt hấn phải không? Hả?!”

Diệp Tiểu Ý biết hấn đang cố tình làm nhục cô, cô cố cắn chặt răng không nói lời nào, nhưng người đàn ông đó tăng lực làm cô không thể khống chế được bản thân mình, khẽ rên rỉ...

“Năm đó lúc cô bỏ tôi, cô đã từng nghĩ có ngày như ngày hôm nay chưa Diệp Tiểu Ý!”

“Cha cô phá nát gia đình tôi, cô hủy hoại đời tôi, tôi sẽ bắt cô trả từng món nợ một!”

Ôn Nam gầm hét lên như người điên.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau đêm đó, Diệp Tiểu Ý sốt cao, tinh thần đi xuống.

Ngày hôm sau, Ôn Nam kêu thư ký đến đưa có Diệp Tiểu Ý ba vạn tiền mặt.

“Ôn tổng nói đêm qua ở trên đỉnh núi rất kích thích, thừa một vạn coi như tiền tip.”

Nhục nhả không?

Không, Diệp Tiểu Ý nhận tiền, điềm tĩnh nói: “Thư ký Lương, làm phiền anh phải đi một chuyến rồi.”

Thư ký Lương khinh thường nói: “Không sao, Ôn tổng mỗi lần đều gọi tôi xử lý những việc này.”

Hâm ý ẩn sâu bên trong là, loại phụ nữ giống như cô, Ôn tổng không thiếu.

Diệp Tiểu Ý trong lòng co rút một hồi, cô có tư cách gì quản hấn?

Cô đã sớm không còn là vị hôn phu tương lai của hấn rồi.

Mấy ngày sau, Diệp Tiểu Ý cũng không gặp được Ôn Nam.

Đến Diệp Triều Nhân cũng không gọi điện cho cô.

Diệp Tiểu Ý cứ nghĩ rằng năm nghìn vạn kia, Diệp Triều Nhân đã có cách khác rồi.

Ai biết rằng trời vừa sáng, Diệp Tiểu Ý liền nhận được cuộc gọi của bác sĩ điều trị chính, hỏi cô thực sự không muốn làm phẫu thuật nữa sao? Để tìm được nguồn thận phù hợp rất khó, từ bỏ thật là tiếc.

Diệp Tiểu Ý có chút mơ hồ: “Chúng tôi không từ bỏ a?!”

Bác sĩ nói: “Vậy tại sao lại ngừng nộp viện phí? Hơn nữa, bệnh nhân bắt buộc phải ở phòng cách ly, mà giờ lại bị chuyển qua phòng bệnh thường, như vậy không phải từ bỏ thì là gì?”

Đầu Diệp Tiểu Ý như muốn nổ tung, cô bỏ điện thoại lại, vội vã chạy ra ngoài, đến Diệp Thị tìm Diệp Triều Nhân!

Đại sảnh tập đoàn Diệp Thị.

Đám đông công nhân vây quanh cửa lớn, tay cầm biểu ngữ, hô to khẩu hiệu giúp công nhân bị chết trong vụ hỏa hoạn đòi tiền bồi thường.

Diệp Triều Nhân trốn trong văn phòng không dám ra ngoài, đám công nhân này cũng không cam tâm rút lui.

Có người nhìn thấy Diệp Tiểu Ý đến, liền hô to: “Mau, nhìn kia! Kia là thiên kim tiểu thư của Diệp Thị, bắt lấy cô ta, hỏi xem cô ta bao giờ đền tiền?!”

Diệp Tiểu Ý không kịp chạy, liền bị một đám người kéo tay lôi vào đám đông, xô đẩy, lôi kéo, giật tóc... vô số cánh tay chạm vào người Diệp Tiểu Ý.

Diệp Tiểu Ý vất vả lắm mới chui được qua, đứng trên bậc cao: “Mọi người hết sức bình tĩnh!”

“Bình tĩnh con khi! Cô nói xem khi nào bồi thường tiền cho chúng tôi?”

“Đứng! Lúc nào đền tiền!”

Diệp Tiểu Ý vừa định mở miệng, thì quả trứng ung từ đâu bay tới, roi đúng vào trán cô

Mùi tanh hôi xộc lên mắt của Diệp Tiểu Ý.

“Các người...”

Diệp Tiểu Ý vừa mở mắt ra, hai ba quả trứng thối liền tiếp ném về phía cô làm cô tránh không kịp.

Đám người như nổi điên xông tới, Diệp Tiểu Ý sợ hãi lùi về phía sau.

Lúc này, một cánh tay mạnh mẽ nắm lấy tay cô lôi về phía đại sảnh.

Đám người bạo loạn phía sau bị bảo an chặn giữ.

Người đàn ông đi trước mặt cô, hơi ẩm từ lòng bàn tay quen thuộc truyền đến khiến Diệp Tiểu Ý nhớ lại trước đây...hắn thích nắm lấy tay cô, nói cô thật ngốc, nắm tay như vậy sẽ không bị lạc.

Bất lực, nước mắt Diệp Tiểu Ý cứ thế tràn ra. Nếu lúc đó hắn không xuất hiện, chắc cô bị đám công nhân kia đánh chết rồi.

Người đàn ông kéo cô nột mạch vào đại sảnh, ánh mắt đen thâm trầm nhìn chăm chăm vào cô.

Diệp Tiểu Ý có chút lúng túng, rút tay ra khỏi bàn tay hắn, run rẩy nhìn vào đôi mắt hắn: “Cảm ơn anh...”

“Cảm giác như thế nào?”

Diệp Tiểu Ý có chút mơ hồ hỏi hắn: “Cái gì?”

“Tôi hỏi cô, bị đám người đó enesm yyy đó đó đó ném đó ném trứng thối vào người cảm giác như thế nào?”

Thì ra hắn chỉ đến xem trò vui

Cô còn nghĩ rằng hắn...

“Diệp Tiểu Ý, cảnh này có phải rất quen thuộc không?” Ôn Nam từng bước áp sát cô khiến cô không ngừng lui về sau, cuối cùng bị dồn đến cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Là do anh sắp xếp?” Diệp Tiểu Ý ghen ngào hỏi.

“Thật bất ngờ phải không? Cảnh này đáng lẽ ra sắp xếp cho Diệp Triều Nhân, cho ông ta hưởng thụ cảnh ba tôi đã từng phải chịu, ai biết được cô lại là một người con có hiếu?” Ôn Nam nắm chặt cằm của cô, cười lạnh.

Diệp Tiểu Ý ánh mắt bị thương nhìn hắn, trái tim cô như bị cắn bởi một con dao sắc nhọn, đau tới mức không thờ nổi.

Đúng vậy, hắn hận cô đến thế, làm sao có thể vì cô mà đau lòng?

Là cô tự đa tình.

“Vậy tại sao anh lại cứu tôi?” Diệp Tiểu Ý không cam lòng, ánh mắt long lanh nhìn Ôn Nam

Cô mong chờ từ miệng người đàn ông ấy thốt ra những lời lẽ an ủi, dù chỉ một chút thôi cũng được, chỉ còn một chút thương, như vậy cô cũng được an ủi phần nào rồi.

Nhưng Ôn Nam lại nói: “Nếu cô bị đám người đó đánh chết, tôi lấy ai để hành hạ?”

Diệp Triều Nhân tự tay dâng đồ chơi đến, tôi vẫn còn chưa chơi chán!”

Từng câu từng chữ như đâm vào tim Diệp Tiểu Ý.

Cô chỉ là món đồ chơi trong tay hắn mà thôi.

Nước mắt Diệp Tiểu Ý dâng trào: “Ôn Nam, anh chưa từng đau lòng vì em sao? Là nhà họ Diệp có lỗi với anh, với bác Ôn, nhưng em cầu xin anh, đừng trở nên như vậy được không...”

Đừng trở nên đáng sợ như vậy, đừng tâm địa sát đá như vậy được không?

Sắc mặt Ôn Nam trầm xuống, nộ khí bùng lên, đôi mắt như muốn bốc lửa: “Trò chơi mới chỉ mới bắt đầu thôi, bây giờ đã không chống đỡ được, về sau chơi tiếp thế nào được?”

Tay người đàn ông tăng thêm lực, khiến cảm của Diệp Tiểu Ý như muốn vỡ vụn!

“Đau... Ôn Nam, buông em ra...” Diệp Tiểu Ý nắm chặt tay hắn nói.

“Đau là đúng rồi! Tất cả những điều này chỉ là trả nợ!”

Ôn Nam văng tay cô ra, đẩy cô ngã xuống đất: “Để cô cảm nhận lúc đó tôi đau như thế nào!”

Diệp Tiểu Ý vừa khóc vừa nói: “Năm đó em cũng có nỗi khổ tâm, em...”

“Đủ rồi!” Hắn ngắt lời cô, “Khổ tâm? Cô chỉ là kẻ ham thích hư vinh!”

Diệp Hường Nhân hại chết cha hắn, hại Ôn gia phá sản, càng ghê tởm hơn nữa, người phụ nữ này thay lòng đổi dạ, từ hôn với hắn, ngang nhiên cùng Quý Bạc Như đính hôn!

Hắn làm sao có thể không hận cho được?

“Có phải em nói gì anh cũng không tin phải không?”

Diệp Tiểu Ý ánh mắt long lanh, ầng ậng nước nhìn Ôn Nam.

Năm đó Diệp Triều Nhân vu oan cho bác Ôn, Ôn gia phá sản, bác Ôn tự sát trong ngục. Trong lúc kích động, Ôn Nam dùng dao đâm Diệp Triều Nhân ở bãi đỗ xe, bị Diệp Triều Nhân khởi tố.

Vì cứu Ôn Nam, Diệp Tiểu Ý bị ép từ hôn, phải đính hôn cùng Quý Bạc Như, đồng thời phải thề rằng không được gặp Ôn Nam.

Lúc đó cô làm như vậy là chuyện bất đắc dĩ.

“Lời nói của một người đàn bà ham hư vinh, cô nghĩ tôi có thể tin được ư?”

Ôn Nam cười lạnh.

Trái tim Diệp Tiểu Ý như đóng băng: “Làm thế nào thì anh mới có thể tha thứ cho em?”

“Quý xuống cầu xin tôi.”

“Chỉ cần em quý xuống, anh sẽ buông tha cho em, buông tha cho Diệp Thị?”

“Cô không thử làm sao mà biết được?”

Diệp Tiểu Ý cười khổ: “Được.”

Nói rồi, Diệp Tiểu Ý nhẫn nhục, quỳ gối trước mặt Ôn Nam: “Cầu xin anh tha cho em, tha cho Diệp gia.”

Ôn Nam trong lòng run lên, siết chặt nắm tay trong vô thức.

Hắn ngồi xổm xuống, nâng cầm người con gái trước tầm mắt hắn: “Không hổ là con gái của Diệp Hường Nhân, đề tiện! Cô nhớ kĩ, Ôn Nam tôi cả đời này cũng không thể tha thứ cho cô!”

Nói xong, Ôn Nam vung tay đi mất.

Diệp Tiểu Ý quỳ trên nền đá hoa cương lạnh lẽo, bị người qua lại dò xét.

“Đây không phải là Diệp đại tiểu thư sao?”

“Đại tiểu thư cái gì, phượng hoàng gãy cánh không bằng gà!”

“trước đây cô ta với Ôn Nam ân ái như vậy, bây giờ biến thành bộ dạng này thật đáng tiếc!”

“Đáng tiếc cái gì, lúc Ôn gia suy bại, cô ta chẳng phải liền xà vào lòng Quý công tử hay sao?

Bây giờ Ôn Nam đối xử với cô ta như vậy, không phải là trừng phạt thích đáng sao? Tiện nhân không nên cảm thông!

“Nói như vậy cũng là đáng đời!”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Trở lại xe, Ôn Nam ngơ ngẩn nhìn bàn tay mình.

Trên tay hắn còn vương vấn hơi ấm và mùi hương của người con gái kia.

Rõ ràng hắn muốn kéo cô xuống địa ngục, nhưng tại sao tim hắn lại nhói đau khi nhìn cô rơi lệ?!

Trợ lý gọi điện thoại xong liền thông báo: “Ôn tổng, kẻ gây rối đã tra ra được là do nhà họ Quý sắp xếp, có vẻ như bọn họ muốn dây dưa ăn phần.”

“Ừ.”

Kết quả không nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Ngài định làm như thế nào? Có cần tôi...”

Trợ lý còn chưa dứt lời liền bị Ôn Nam dùng ánh mắt lạnh như băng: “Anh từ lúc nào thích nhiều chuyện như vậy?”

“Xin lỗi Ôn tổng, tôi đã đi quá giới hạn cho phép.” Trợ lý cúi thấp đầu xin lỗi.

Ôn Nam khó chịu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Lái xe!”

Không phải là hắn rất thích nhìn người con gái kia chịu uất ức sao?

Hắn hà có gì mà phải ra tay giúp đỡ?

Nhà họ Diệp từng người từng người một chết mới có thể làm hắn vui vẻ!

Không để cho cô ta nếm thử mùi vị của địa ngục, cô ta làm sao có thể biết được năm đó hắn khổ sở như thế nào?!

Ôn Nam lạnh lùng nhìn chăm chú tòa cao ốc Diệp Thị, hắn tự nói với bản thân mình, nhà họ Diệp hắn sẽ không bỏ qua một ai!

...

Cuối cùng, thư ký của Diệp Hường Nhân đỡ Diệp Tiểu Ý dậy.

Diệp Tiểu Ý nắm lấy tay của thư ký, ánh mắt chua xót: “Tôi muốn gặp cha tôi!”

“Chủ tịch bảo cô lúc nào lấy được tiền thì mới tiếp tục trị liệu cho phu nhân...”. Thư ký bối rối nói.

“Nhưng tôi thật sự không có cách nào hết!”

“Tiểu thư, tôi xin lỗi...”

Diệp Tiểu Ý nản lòng rời khỏi tòa cao ốc.

Cô gọi taxi đến bệnh viện thăm mẹ cô.

Phòng bệnh bình thường một phòng có năm sáu người, điều kiện thực sự không tốt, không thích hợp cho việc chữa bệnh, điều kiện vệ sinh không sạch sẽ, dễ dàng bị truyền nhiễm.

Diệp Tiểu Ý một giây cũng không dám trì hoãn, cô đem toàn bộ mười vạn trong thẻ nộp viện phí, xin bác sĩ nhanh chóng chuyển mẹ cô sang phòng chăm sóc đặc biệt.

“Muộn nhất tháng sau phải làm phẫu thuật thay thận, phí phẫu thuật, Diệp tiểu thư, cô nên cân nhắc kĩ.” – Bác sĩ nói.

Diệp Tiểu Ý gật gật đầu: “Tôi sẽ cố hết sức!”

Bác sĩ đi rồi, mẹ cô cũng vừa tỉnh dậy: “Tiểu Ý...”

Diệp Tiểu Ý lập tức liền chuyển sang khuôn mặt tươi cười quay người lại: “Mẹ, mẹ tỉnh rồi? Mẹ còn đau không? Có muốn uống chút nước không?”

Diệp phu nhân lắc đầu, nắm lấy tay Diệp Tiểu Ý nhẹ nhàng vuốt ve: “Tiểu Ý, con gầy đi nhiều quá.”

“Đạ, dạo này con đang giảm cân, Ôn Nam nói không thích con quá béo, nên ăn ít đi một chút, không phải con gầy đi đẹp hơn sao hả mẹ?” Diệp Tiểu Ý nói dối an ủi mẹ cô.

“Tiểu Ý của mẹ lúc nào cũng xinh đẹp hết, Ôn Nam...đứa bé đó có đối xử tốt với con không?” Mẹ Diệp ưu tư nói. “Chuyện năm đó, nó còn ghi hận trong lòng không?”

“Mẹ, mẹ yên tâm, Ôn Nam đối với con rất tốt, anh ấy nói việc năm đó không phải do lỗi của con, cho nên anh ấy không trách con. Chúng con vẫn ổn.” Diệp Tiểu Ý khoe miệng đầy ý cười, cố ý thể thiện mình sống rất hạnh phúc.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt...” Mẹ Diệp thở dài “Nó đối tốt với con như vậy thật hiếm thấy...”

Rời khỏi bệnh viện, trong đầu Diệp Tiểu Ý vẫn quanh quẩn lời bác sĩ: “Diệp tiểu thư, nếu như cô không thể đóng nổi viện phí, tôi chỉ còn cách chuyển nguồn thận sang cho bệnh nhân khác thích hợp.”

Số tiền phẫu thuật lớn như vậy, cô có thể tìm đâu ra được?

Buổi tối về đến nhà, nhìn căn biệt thự trống rỗng, trái tim Diệp Tiểu Ý cũng lạnh buốt.

Cô biết, tối nay Ôn Nam sẽ không về.

Nhiều đêm dù biết Ôn Nam không trở về, nhưng Diệp Tiểu Ý vẫn cố chờ đến 12 giờ như một thói quen, hoặc như một kiểu kí thác.

Nếu như không có điều đáng tiếc xảy ra năm năm trước, có lẽ cô và Ôn Nam đã kết hôn sinh con rồi chẳng? Cô sẽ là một người vợ hiền, đêm đêm chờ hân hoan về nhà.

Đáng tiếc trên cuộc đời này không có nếu như.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Một tuần sau đó, Ôn Nam tựa như bốc hơi khỏi thế gian, đến bóng dáng cũng không thấy.

Ngày hôm đó, bỗng nhiên Diệp Triều Nhân gọi điện thoại đến hỏi Diệp Tiểu Ý buổi tối có rảnh không, đến nhà hàng Tinh Hồ ăn tối cùng ông, nói rằng muốn đưa cho cô tiền làm phẫu thuật cho mẹ Diệp.

Nghe đến ba chữ “tiền phẫu thuật” Diệp Tiểu Ý lập tức đồng ý, thay xong quần áo cô nhanh chóng gọi xe đến nhà hàng Tinh Hồ.

Diệp Tiểu Ý mừng rỡ, trong lòng nghĩ rằng vì tình nghĩa vợ chồng, cha cô không nỡ tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy.

Nhưng khi phục vụ đưa cô đến phòng riêng, Diệp Tiểu Ý mới phát hiện ra trong phòng không chỉ có một mình Diệp Triều Nhân, mà còn có chủ tịch Triệu của ngân hàng Hằng Phong, người đàn ông đó khuôn mặt béo mập, ánh mắt dâm dăng nhìn cô.

“Tiểu Ý đến rồi à con, mau mau đến ngồi cạnh chủ tịch Triệu đi, giúp ba tiếp đãi chủ tịch Triệu thật tốt.” Diệp Triều Nhân cười rộ, rõ ràng còn rất nhiều chỗ trống, nhưng cha lại bắt cô đến ngồi ngay cạnh chủ tịch Triệu.

Diệp Tiểu Ý không thể tránh được, chỉ còn cách ngồi xuống, cố gắng ngồi cách xa ông ta một chút.

Chủ tịch Triệu con mắt háo sắc nhìn Diệp Tiểu Ý, ánh mắt dần chuyển xuống cơ thể cô. “Diệp tiểu thư ngày càng trở lên xinh đẹp!”

Diệp Tiểu Ý cười gượng.

Dưới bàn, Diệp Triều Nhân đá cô một cước, rót đầy một ly rượu đưa cho Diệp Tiểu Ý: “Tiểu Ý, mau kính chủ tịch Triệu một ly! Chủ tịch Triệu đã đồng ý cho chúng ta vay một nghìn vạn!”

Thì ra là như vậy.

Diệp Tiểu Ý chỉ còn cách mời hân một ly.

Có lần một sẽ có lần hai, cụng chén cạn ly, cô bị ép uống liền mười mấy ly rượu, Diệp Tiểu Ý tư lượng kém, không chịu nổi liền chạy vào nhà vệ sinh. Lúc bước ra khỏi, cô chệnh choáng hơi men, nhìn đâu cũng chỉ toàn là bóng người mờ nhạt, chủ tịch Triệu cười dâm dăng, đỡ lấy eo cô nói: “Diệp tiểu thư, cô say rồi sao?”

“Cha tôi đâu? Diệp Tiểu Ý đẩy người ông ta ra, đứng xiêu xiêu vẹo vẹo.

Chủ tịch Triệu lại ôm lấy vai cô: “Cha cô đi trước rồi, để tôi đưa cô đến khách sạn nghỉ ngơi. Đi thôi bảo bối!”

“Không muốn... tôi không muốn!” Diệp Tiểu Ý giãy giụa.

Nhưng Diệp Tiểu Ý đã say khướt, làm sao có thể trở thành đối thủ của người đàn ông kia được?

Tức giận, tên đàn ông kia giáng lên cô một cái tát khiến cô choáng váng: “Vẫn còn giả bộ? Không biết cô đã ngủ cùng bao nhiêu người rồi, chắc là chỉ còn thiếu mình tôi phải không? Hôm nay cô ngoan ngoãn hầu hạ tôi chu đáo, một vạn kia ngày mai sẽ được chuyển vào tài khoản!”

“Ông cứ đi! Tôi không đi theo ông...” – Diệp Tiểu Ý vùng vẫy.

Nhưng trong mắt Ôn Nam ở phía xa, động tác của Diệp Tiểu Ý chẳng qua chỉ là giả bộ mà thôi, gò má ửng hồng dụi dụi vào lòng người đàn ông kia, chiếc eo lắc lư, đáng đáp ề áp như cành liễu xuân.

Ôn Nam nộ khí ngút trời.

Người phụ này thêm muốn đến vậy sao? Hắn mới đi công tác có một tuần, cô ta liền vội vã đi tìm người đàn ông khác!

Diệp Tiểu Ý! Cô được lắm, được lắm!

Trợ Lý thấy Ôn Nam đột nhiên dừng bước, theo tầm nhìn của hắn nhìn sang: “Ôn tổng, đó không phải Diệp tiểu thư sao?”

Ôn Nam nhếch môi không nói lời nào, rào bước dời đi.

Trợ lý bước ngay sau, nói thì thầm: “Ôn tổng, Diệp tiểu thư gặp phiền phức rồi! Chủ tịch Triệu nổi tiếng là con quỷ già háo sắc, Diệp tiểu thư hình như đã uống say rồi...”

“Anh quan tâm cô ta đến như vậy còn theo tôi làm cái gì?” Ôn Nam quay đầu nhìn trợ lý với ánh mắt sắc lạnh, chỉ còn cách ngoan ngoãn ngậm miệng.

Người ta vì tiền cái gì cũng có thể làm được, việc gì phải đi quấy rầy chuyện làm ăn của người ta.

Nhưng trong lòng Ôn Nam như một con mãnh thú đang phun lửa.

...

Diệp Tiểu Ý uống say khướt, bị chủ tịch Triệu lôi đến khách sạn.

Thân thể nhỏ bé mềm mại bị lão ta thô bạo ném trên giường, cả người cô vô lực, muốn liều mạng chạy trốn nhưng đã bị hắn lột sạch, hắn kéo mất cả chân của cô lại, thân thể to lớn trực tiếp đè lên, đem thân thể mềm mại của cô đặt dưới thân, bàn tay to lớn nóng gờ bả chiếc váy của Diệp Tiểu Ý xuống, khuôn mặt lơn áp sát vào khuôn ngực cô

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“Tôi không muốn... không muốn!” Diệp Tiểu Ý ra sức giãy giụa đạp cho gã một phát, tát hấn một cái nảy lửa!

Chủ tịch Triệu ngồi trên thân thể cô, giờ tay tát trả: “Con tiện nhân! Còn giả bộ cái gì! Diệp Triều Nhân nói tôi muốn chơi cô thế nào cũng được!”

“Cút, tôi là người phụ nữ của Ôn Nam, ông mà dám động vào tôi, tôi sẽ không tha cho ông!” Diệp Tiểu Ý bùng mặt, run bần bật nói.

Chủ tịch Triệu vừa cười dây da, vừa cười lạnh: “Người phụ nữ của Ôn Nam? Hừ, từ đêm nay về sau, cô là người phụ nữ của tôi! Xem Ôn Nam còn cần đến thứ hàng rách nát như cô sao!”

Dứt lời, lão ta túm lấy tay Diệp Tiểu Ý mà nhào tới, găm nhám mút mát, nước miếng ướt át cùng với mùi hôi xộc lên, khiến cho Diệp Tiểu Ý muốn nôn ói!

“Buông tôi ra...” Nhưng cô không thể thoát lên được câu này, cô thực sự không còn sức lực để phản kháng.

Đột nhiên, “oành” một tiếng, cửa phòng bị đạp ra.

Một người phụ nữ béo mập hùng hổ mang theo hai người đàn ông vào trong phòng.

Chủ tịch Triệu nhìn người vừa mới đến, sợ đến nỗi lăn cả xuống giường, lo lắng kéo quần lên, run rẩy nói: “Bà xã, em... tại sao em lại đến đây?!”

Người phụ nữ béo mập kia mặt toàn thịt, tát vào mặt lão ta, “Chán sống rồi hay sao? Dám ở đằng sau lưng tôi bao nuôi tình nhân!”

“Bà xã, anh sai rồi! Anh sai rồi! Đều trách con tiện nhân kia quyến rũ anh! Cô ta nói ngủ cùng anh một đêm phải cho cô ta vay một vạn! Lúc đó anh uống say quá... không không chế được bản thân!” Chủ tịch Triệu quỳ gối trên nền nhà nói.

Người phụ nữ kia vừa nghe nói Diệp Tiểu Ý chủ động quyến rũ chồng bà, liền kéo ống tay áo lên, nhảy lên giường: “Con tiện nhân! Dám quyến rũ chồng bà, xem hôm nay bà xé xác mày như nào!”

Lúc này, một cánh tay đưa ra đỡ lấy tay người đàn bà kia “Triệu phu nhân, đủ rồi, đều là những nhân vật có máu mặt cả, mau mang đám người của bà cút đi.”

“Ôn Nam...” Diệp Tiểu Ý nức nở nhìn Ôn Nam, toàn thân hấn mặc đồ vest.

“Ôn tổng, là cậu gọi tôi đến, bây giờ lại ngăn tôi dạy cho con tiện nhân kia một bài học là ý gì hả?!” Người phụ nữ béo mập gầm lên.

Ôn Nam giương mắt: “Cút!”

Người phụ nữ kia không biết nguy hiểm, nhưng chủ tịch Triệu biết rõ Ôn Nam là nhân vật có tầm cỡ như thế nào, vội vàng kéo tay người phụ nữ ra khỏi phòng.

Diệp Tiểu Ý co quắp người lại trên giường, nước mắt thấm đẫm khuôn mặt.

Cô thuận theo đôi chân trắng tấp nhìn lên, chỉ nhìn thấy Ôn Nam nhíu miêng nhìn cô cười lạnh: “Diệp Tiểu Ý, vì tiền mà đến loại đàn ông như vậy cô cũng không tha?”

Diệp Tiểu Ý lắc đầu giải thích: “Không có, em không có...”

Ánh mắt Ôn Nam lạnh như băng nhìn cô như nhìn rác rưởi, ánh mắt đó như con dao sắc nhọn đâm vào ngực cô.

“Chẳng lẽ tôi bị mù sao?” Ôn Nam lạnh lùng chế giễu: “Năm năm trước cô như thế, năm năm sau cô cũng lại như thế!”

Diệp Tiểu Ý ôm lấy ống quần hấn, nước mắt từng giọt từng giọt rót xuống: “Không phải em! Do bọn họ hãm hại em...”

Hấn bỏ mặc cô, định bước ra khỏi phòng.

Diệp Tiểu Ý cố hết sức đứng dậy, lão đảo ôm lấy eo của Ôn Nam, khuôn mặt dán chặt lên tấm lưng cường tráng của hấn: “Ôn Nam, cầu xin anh tin em có được không?”

“Buông ra.” Ôn Nam tức giận.

“Không, em không buông, nếu lần này buông thì sẽ mãi mãi không thể tìm thấy được nữa!” Nước mắt Diệp Tiểu Ý tuôn như mưa.

Năm năm trước cô buông hắn ra, năm năm sau bọn họ thành người đứng nước lã.

Diệp Tiểu Ý không muốn lại tiếp tục như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Ôn Nam tức giận cắn chặt răng, hung hăng tách tay của Diệp Tiểu Ý ra rồi đẩy cô vào tường, hắn bóp cổ cô, nói một cách đầy tàn nhẫn: “Tôi xem cô là món nợ! Sao? Chủ tịch Triệu đi rồi, khoảng trống của cô không có người lấp đầy đúng không?”

Khụ khụ...không...không phải...” Toàn thân Diệp Tiểu Ý nóng bừng, hai gò má ửng hồng, bàn chân nhỏ đạp vào người của Ôn Nam nhẹ tựa lông hồng, nhẹ nhàng khiêu khích hắn.

“Vậy tôi sẽ tác thành cho cô!” Nói xong, Ôn Nam dùng chân đạp cửa, “loạt soạt” một tiếng, xé vụn y phục của Diệp Tiểu Ý, bộ ngực đầy đặn của cô lộ ra ngay tức khắc, làn da trắng hơn tuyết, gò má nhiễm sắc dục ửng hồng càng thêm mê người.

Thân dưới của Ôn Nam cũng đang nóng bừng đầy khí thế.

“Đừng mà...” Diệp Tiểu Ý nhỏ tiếng nghẹn ngào, tay che cánh xuân trên khuôn ngực.

Ôn Nam nhanh chóng cúi thắt lưng ra, xoay ngược Diệp Tiểu Ý vào tường, nhấc hông của cô lên rồi mãnh liệt đi thẳng vào từ phía sau.

“A...đừng mà!” Sau khi bị hạ thuốc, trong người của Diệp Tiểu Ý vốn đã có dục hòa chỉ là lí trí vẫn còn tỉnh táo. Nhưng giờ khắc này tiếp nhận sự kịch liệt của Ôn Nam khiến dục vọng trong cơ thể cô bị bộc phát, cảm giác không nói lên lời.

“Đừng sao? Tôi thấy cô rất thèm muốn thì có!” Ôn Nam không thể khống chế nổi giận dữ trong lòng, thân thể cô nóng bỏng mê người, nếu như hắn đến muộn một bước thì chẳng phải người con gái này đã ngủ cùng tên đầu heo kia rồi sao?

“Chỉ vì một nghìn vạn mà cô đã bán mình rồi, là chê tôi trả cô cái giá quá thấp sao?”

“Cô vẫn đề tiện như năm năm trước nhì! Vì tiền, cái gì cô cũng có thể đem bán được!”

“Tôi muốn cô nhớ rằng, phải bội tôi thì sẽ phải trả giá như thế nào?”

Ôn Nam làm sao mà quên được, Ôn gia vừa phá sản, cô đã không chịu được mà đơn phương từ hôn rồi quay lưng đánh hôn với Quý Bạc Như!

Hắn yêu cô như vậy, toàn tâm toàn ý yêu cô, mà đổi lại chỉ là một sự si nhục!

Ôn Nam dùng sức đâm vào, giống như đang trút giận, hắn chỉ coi Diệp Tiểu Ý như một món đồ chơi.

Cuối cùng, Ôn Nam phóng vào cơ thể cô rồi mới buông cô ra.

Diệp Tiểu Ý co quắp ngồi dưới đất, toàn thân đau nhức.

Ôn Nam sửa soạn qua loa cho bản thân rồi chán ghét mà nhìn cô một cái: “Sao? Thỏa mãn rồi chứ?”

Diệp Tiểu Ý ôm đầu gối, khóc nức lên: “Ôn Nam, cầu xin anh tin em có được không...”

Ôn Nam thô bạo móc ra một trăm từ trong ví rồi ném lên mặt Diệp Tiểu Ý, nói: “Nhớ kỹ, thân thể rẻ tiền của cô thì chỉ đáng từng này tiền thôi!”

Nói xong, Ôn Nam đẩy cửa mà đi.

Cánh cửa khép lại rầm một tiếng, mạnh đến mức không khí cũng run rẩy.

Diệp Tiểu Ý cắn chặt môi cũng không ngăn nổi tiếng nghẹn ngào, cô cố dùng tay che miệng lại, cố gắng ngăn bản thân không khóc lên thành tiếng.

Ôn Nam, tại sao anh không chịu tin em? Tại sao vậy?

Đêm nay em bị người khác hãm hại, năm năm trước tôi em cũng là vì anh, tại sao anh không chịu nghe em giải thích?

Lẽ nào trong lòng anh, em lại dễ dàng đến thế sao?

Sau khi khóc xong thì Diệp Tiểu Ý mặc lại quần áo rồi trở về nhà.

Trong bóng đêm tĩnh mịch, Diệp Tiểu Ý hoang mang lo sợ bước đi trên đường.

Cơ thể và trái tim cô đều rất mệt mỏi. Nhìn con đường đầy xe qua lại, cô nghĩ, cứ như vậy mà chết đi là xong, chết là được giải thoát.

Cô mệt mỏi quá rồi.

Trong bất giác, cô bước xuống giữa đường, xe cộ lao nhanh tới càng lúc càng gần....

Lúc Diệp Tiểu Ý tỉnh lại, cô thấy mình nằm trên một chiếc giường xa lạ.

Nhưng vừa đảo mắt nhìn cách bố trí trong phòng, cô cảm thấy có chút quen thuộc, cô đã từng vài lần đến đây.

Là nhà của Quý Bạc Như.

Diệp Tiểu Ý vội vàng xuống giường, hôn ước giữa cô và Quý Bạc Như không còn nữa, ở lại Quý gia chỉ mang đến nhiều phiền phức mà thôi.

Đặc biệt là để Ôn Nam biết được thì coi như xong rồi!

“Em tỉnh rồi sao?” Lúc này, Quý Bạc Như tay bưng một bát cháo loãng bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

“Sao em lại ở đây?” Diệp Tiểu Ý có chút xấu hổ.

“Anh nhìn thấy em đi ra từ trong khách sạn, mơ mơ hồ hồ. Anh lo lắng em đã xảy ra chuyện gì đó nên liền đi theo. Quả đúng như dự định, em ngã xỉu ở trên đường nên anh đã đưa em về đây.” Quý Bạc Như đặt bát cháo xuống đầu giường: “Ăn chút cháo đi, cơ thể em vẫn còn rất yếu.”

Quý Bạc Như dịu dàng như vậy khiến Diệp Tiểu Ý rất ngại ngùng.

“Không cần đâu, em phải đi ngay bây giờ..., Quý tiên sinh, cảm ơn anh.”

“Tiểu Ý, trước đây em không gọi anh là Quý tiên sinh.” Quý Bạc Như đi đến trước mặt Diệp Tiểu Ý, hần nắm lấy bả vai của cô rồi nhìn cô chăm chú: “Gọi anh là Quý đại ca đi.”

“Xin lỗi...” Diệp Tiểu Ý thấp giọng nói.

“Bỏ đi...Bây giờ cũng muộn rồi, em nghỉ ở đây một đêm đi, biệt thự này không có người ở. Đợi sáng sớm mai, anh đưa em xuống núi, xe của anh mang đi sửa rồi, đêm nay không có cách nào đưa em về được.” Quý Bạc Như ân cần nói: “Cho dù thế nào thì chúng ta vẫn là bạn bè, chẳng lẽ hôn ước không còn thì có chết cũng không qua lại phải không?”

Vì câu bạn bè này nên Diệp Tiểu Ý đồng ý ở lại.

Biệt thự này ở giữa sườn núi, một mình đi xuống thật quá nguy hiểm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Quý Bạc Như chuẩn bị cho Diệp Tiểu Ý một bữa sáng đầy dinh dưỡng, hần nói thân thể cô quá yếu, cần được bồi bổ.

Diệp Tiểu Ý thấp thỏm, cô ăn bữa sáng một cách nhanh chóng rồi chào tạm biệt.

Lúc hai người đứng ở cửa chờ xe, Quý Bạc Như nhìn sắc mặt tái nhợt của cô thì không khỏi dặn dò vài câu: “Tiểu Ý, nếu e có khó khăn thì cứ nói với anh... Lần sau đừng ngốc như vậy nữa.”

Trong lòng Diệp Tiểu Ý khẽ ảm áp, nhưng cô dựa vào cái gì mà tìm đến sự giúp đỡ của Quý Bạc Như chứ?

Cô và Quý Bạc Như vốn chỉ là hôn nhân thương mại mà thôi, vả ai người nấy chịu, đó là chuyện rất bình thường.

“Em có thể tự mình xử lý, cảm ơn anh.” Diệp Tiểu Ý nói.

“Em đúng là cứng đầu.” Lý Bạc Như đưa tay xoa đầu Diệp Tiểu Ý.

Nhưng tay của hắn còn chưa động đến tóc của Diệp Tiểu Ý thì một chiếc xe màu đen đột nhiên dừng ở trước cửa.

Mẹ Quý xách túi xách giật dứ xuống xe, bà nhìn Diệp Tiểu Ý đầy kì quái nói: “O, đây không phải là Tiểu Ý sao?”

Diệp Tiểu Ý chào hỏi lễ phép: “Bác Quý, chào bác.”

“Ta không gánh nổi tiếng bác của cô, chỉ hi vọng cô giờ cao đánh khẽ, tránh xa con trai ta một chút!” Mẹ Quý thẳng thắn: “Đêm qua cô quyến rũ chủ tịch Triệu bị Triệu phu nhân bắt sống tại trận. Sao? Không lấy được tiền liền quay lại muốn quyến rũ con trai của tôi sao? Lúc đầu không biết là ai khẳng định một mực không chịu kết hôn?”

Diệp Tiểu Ý có nỗi khổ riêng, lúc trước Quý gia vẫn luôn thúc giục việc kết hôn, nhưng tình cảm mà Diệp Tiểu Ý dành cho Quý Bạc Như chỉ là tình cảm anh em bạn bè đơn thuần nên trì hoãn không muốn kết hôn. Thực ra, cô không thể quên nổi Ôn Nam vì vậy vẫn luôn kháng cự hôn ước với Quý Bạc Như.

Quý Bạc Như cau mày, trách nặng mẹ Quý: “Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy với Tiểu Ý?”

“Ta làm sao nào? Con trai, con đừng để mắt bị làm mờ mắt, cô ta bên ngoài tỏ ra đơn thuần thánh thiện nhưng sau lưng không biết làm ra chuyện thấp hèn cỡ nào đâu! Ôn Nam vừa nói với ta, cô ta cũng có một chân trong ngân hàng Hằng Phong của Triệu Hành Trường! Ôn Nam còn đích thân thông báo cho Triệu phu nhân tới bắt gian nữ đó!”

Mẹ Quý nói: “Loại phụ nữ này thật ghê tởm!”

“Ôn Nam sao?” Quý Bạc Như cau mày: “Mẹ, sao mẹ lại cùng hắn....”

Quý Bạc Như chưa nói xong thì cửa sổ phía sau của chiếc xe màu đen được kéo xuống, lộ ra nửa gương mặt tuấn tú và đôi mắt sâu, lạnh lùng như hồ băng.

Thì ra, là hắn...

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tìm của Diệp Tiểu Ý bỗng giật giật, cô nắm thật chặt lòng bàn tay nói: “Quý phu nhân, bác yên tâm, con đi ngay đây.”

Ở phía sau, Quý Bạc Như gọi tên cô nhưng cô không đáp cứ thế vội vã bước đi.

Vật đổi sao dời, người đi trà lạnh, họa vô đơn chí.

Đến lúc này, Diệp Tiểu Ý đã quen với việc lòng người bạc bẽo rồi.

Chỉ là không ngờ được, Ôn Nam lại gọi người đến bắt gian.

Cô còn cho rằng, hắn là đến để cứu cô.

Ha, thật buồn cười.

Buồn cười hơn là cô còn hạ mình thấp giọng cầu xin hắn tha thứ!

Biệt thự của nhà họ Quý nằm ở sườn núi, không tiện gọi xe nên Diệp Tiểu Ý chỉ đành tiếp tục đi.

Diệp Tiểu Ý đi được nửa đường thì chiếc xe Maybach màu đen cũng đi tới, chặn đường đi của cô.

Tài xế xuống xe mở cửa sau rồi nói: “Diệp tiểu thư, mời lên xe.”

Diệp Tiểu Ý không chịu lên, tài xế liền trực tiếp đẩy cô vào trong rồi nhanh chóng đóng cửa xe lại.

Diệp Tiểu Ý không ngừng đập cửa xe, nhưng sức lực của Ôn Nam rất mạnh, hắn trực tiếp túm lấy cổ của cô, hung hăng hỏi: “Gấp gấp xuống xe như vậy là sợ Quý Bạc Như đuổi theo cô sao?”

“Buông ra...anh điên rồi, mau buông tôi ra!” Diệp Tiểu Ý nói một cách khó khăn.

“Xem ra tối hôm trước tôi chưa khiến cô thỏa mãn, cô vẫn còn sức lực để đi tìm tình nhân cũ tâm sự! Một ngày một đêm, hai người đã làm cái gì rồi?”

“Biến thái! Tôi và Quý đại ca không phải như anh nghĩ!”

Quý đại ca?

Gọi thật thân thiết?

Ôn Nam nghe thấy lời đó thì càng tức giận, gắt gao nắm lấy cổ của cô: “Cô nghĩ tôi không giết cô sao! Cô là tình nhân của tôi, mỗi một cọng lông trên người đều là của tôi! Nếu còn dám để người đàn ông khác đụng vào cô thì cô chỉ có đường chết thôi!”

“Anh cứ thẳng tay giết chết tôi đi!” Diệp Tiểu Ý giận dữ nói.

Ôn Nam cười lạnh: “Giết cô ư? Vậy quá dễ dàng rồi, tôi phải khiến cô sống không bằng chết!”

Nói xong, Ôn Nam bảo tài xế lái xe quay lại rồi dừng trước cửa nhà Quý Bạc Như.

Tài xế tự giác xuống xe, đứng ở một bên canh giữ.

Trong xe, Ôn Nam xé nát quần áo của Diệp Tiểu Ý, thô bạo đè lên người cô: “Làm tình trên xe ở trước cửa nhà nhân tình cũ của cô, kích thích chứ?”

Diệp Tiểu Ý vội vàng che lấp bộ ngực trần của mình, run run: “Đừng mà...”

Cô không nghĩ rằng Ôn Nam lại biến thái như vậy!

“Hừ, tôi không ngại để cho tình nhân cũ của cô nghe thấy được âm thanh dâm dăng của cô khi hầu hạ dưới thân của tôi đâu!” Nói xong, Ôn Nam bấm số điện thoại của Quý Bạc Như rồi kịch liệt tiến vào thân thể của Diệp Tiểu Ý.

Lý Bạc Như đang đứng ở trên ban công, nghe tiếng khóc xe lòng của người con gái trong điện thoại, lại nhìn thấy mức độ rung lắc của chiếc xe Maybach màu đen đang dừng ở trước cửa thì không khỏi nắm chặt lòng bàn tay.

Từ đầu tới cuối, Quý Bạc Như đều không cúp điện thoại.

Quý Bạc Như nhìn những đám mây trắng đang trôi bồng bềnh trên trời xanh.

Mây trắng rõ ràng thuần khiết như vậy nhưng lại là sự tập hợp của những gì dơ bẩn nhất.

...

Hôm đó, ở trước cửa nhà của Quý Bạc Như, Diệp Tiểu Ý bị chơi đùa tới hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, đã thấy mình đang ở trong phòng ngủ của biệt thự rồi.

Ngày nào người giúp việc cũng mang thuốc đến đúng giờ cho cô, nói với cô rằng, cô không được đi đâu hết, cô là con chim hoàng yến được Ôn tiên sinh mua về nên phải ngoan ngoãn đợi trong lồng để được nuôi dưỡng. Nếu như cô còn dám đi gặp Quý Bạc Như nữa thì hắn sẽ đánh gãy chân cô.

Diệp Tiểu Ý nở nụ cười thần thờ, ngẩn người ngồi trên giường.

Cô không cách nào quên được sự sỉ nhục kia, ngày nào cũng không ngủ được, cứ nhắm mắt một cái là cô lại thấy cảnh tượng ác mộng giống hệt ngày hôm đó.

Cô cảm thấy bản thân mình sống không bằng chết, chỉ có thân thể là sống còn linh hồn thì đã chết từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hai ngày sau, Diệp Tiểu Ý nhận được điện thoại của bệnh viện nói bệnh tình mẹ cô ngày càng nặng, cần phải làm phẫu thuật sớm

Thừa dịp người giúp việc đi ra ngoài mua thức ăn, Diệp Tiểu Ý trèo cửa sổ ra ngoài, vội vã chạy đến bệnh viện.

Mẹ Diệp cơ thể bị bệnh tật dày vò đến tiêu tụy, thều thào nói: “Tiểu Ý, đừng khóc, sống chết có số, mẹ không sợ.”

Diệp Tiểu Ý làm bộ thật vui vẻ an ủi mẹ cô không lâu sau có thể làm phẫu thuật, rất nhanh có thể xuất viện. Vì không có tiền nộp viện phí, cô quỳ xuống cầu xin bác sĩ.

Bác sĩ khó xử nâng Diệp Tiểu Ý dậy: "Ngày mai là hạn chót, coi như chúng tôi có thể kéo dài thời gian thì mẹ cô cũng không thể chờ được."

"Cầu xin anh, ngày mai tôi nhất định tôi sẽ nộp tiền!"

Rời khỏi bệnh viện, Diệp Tiểu Ý không ngừng gọi cho Ôn Nam nhưng không có người bắt máy. Cuối cùng thư ký Lương cũng nghe điện thoại, nhưng chỉ trả lời qua loa lấy lệ: "Diệp tiểu thư, cô không có tư cách hỏi lịch trình của Ôn tổng." Cô đến tận công ty tìm hân, nhưng ngay đại sảnh cũng không thể vào được.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn cách một lần nữa đi cầu cứu Diệp Triều Nhân.

Nhưng khi nghe đến Diệp Tiểu Ý cần đến tiền, Diệp Triều Nhân nộ khí bùng bùng đập mạnh xuống bàn, tháo cặp kính xuống: "Nha đầu chết tiệt, con vẫn còn mặt mũi đến xin tiền à? Con đắc tội chủ tịch Triệu, khoản tiền một ngàn vạn cho vay kia coi như đổ xuống sông xuống biển rồi!"

"Ba, tại sao ba có thể cho thuốc mê vào rượu? Con là con gái ruột của ba, sao ba có thể vì tiền mà tặng con cho người đàn ông khác?" Diệp Tiểu Ý khóc lóc kể lể.

“Mày đến món hàng còn không bằng. Không đòi mày lấy tiền, nuôi mày lớn từng này có mà lỗ vốn à? Lúc trước còn nghĩ mày có thể nắm được trái tim của Quý Bạc Như, ai nghĩ mày vô dụng đến thế? Vừa xảy ra chuyện nhà họ Quý liền đập mày đi, đến tao còn không kịp phản ứng!”

Diệp Triều Nhân nộ khí bùng bùng: “Tao đã nói rồi, nếu muốn cho mẹ mày làm phẫu thuật, thì mày phải móc được tiền từ trên người Ôn Nam xuống! Nó chả có gì ngoài tiền, nó không đưa chứng tỏ mày ở trên giường không làm cho nó thỏa mãn. Nửa thân dưới của đàn ông là động vật, chỉ cần thỏa mãn thì cái gì cũng đồng ý!”

"Tại sao ba có thể làm như vậy? Con là con gái ba, không phải là công cụ để kiếm tiền." Diệp Tiểu Ý hét lên.

“Ta phá sản rồi thì người còn không bằng công cụ! Cút!” Nói rồi, Diệp Triều Nhân hùng hùng hổ hổ trở về thư phòng.

Không thể vay Ôn Nam tiền thì không nói, coi như có thể vay được tiền hân thì giờ Diệp Tiểu Ý cũng không tìm thấy người.

Tiền là vật dơ bẩn nhất trên thế giới này, cũng là.....

Diệp Tiểu Ý bất đắc dĩ hạ quyết định

Cô bước lên lầu về phòng của mình, từ sâu trong tủ quần áo lôi ra một hộp nhung lụa, bỏ vào trong túi xách, sau đó rời nhà họ Diệp.

Rời khỏi nhà họ Diệp, cô lập tức bắt xe đến một cửa hàng châu báu trong thành phố.

Diệp Tiểu Ý có chút nuối tiếc rút trong túi xách ra một hộp nhung tơ màu xanh lam đưa cho nhân viên cửa hàng: "Tôi muốn bán nó."

Nhân viên vừa mở chiếc hộp ra liền nói: “Tiểu thư chờ một chút, vật này quá đáng giá, để giám đốc của tôi tiếp đón cô.”

Chẳng bao lâu Diệp Tiểu Ý liền được mời vào phòng khách VIP.

Nhưng cô ngồi chờ hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không nhìn thấy bóng dáng giám đốc đâu, trái lại cảnh sát ập đến.

Phòng thẩm vấn của cục Cảnh sát

Chiếc nhẫn kim cương của Diệp Tiểu Ý vô cùng quý giá, mỗi viên kim cương đều có một mã số riêng, giám đốc cửa hàng châu báu liền tra ngay ra được chiếc nhẫn này do Ôn Nam mua năm năm trước, liền thuận tiện gọi điện hỏi, ai dè Ôn Nam nói chiếc nhẫn kim cương bị mất cắp, nhờ bọn họ báo cảnh sát.

Sự việc diễn ra như vậy.

“Tôi có thể gọi một cuộc điện thoại được không?” Diệp Tiểu Ý hỏi.

Cảnh sát gật đầu: “Đương nhiên.”

Sau đó, Diệp Tiểu Ý dùng điện thoại trong phòng tắm vẫn gọi điện cho Ôn Nam.

Số điện thoại lúc trước luôn luôn tắt máy, hiện giờ lập tức được thông suốt.

“Alo, là em...” Diệp Tiểu Ý nghe thấy tiếng Ôn Nam trả lời, âm thanh có chút khàn khàn: “Tại sao anh lại nói dối như vậy? Ờ ràng chiếc nhẫn đó anh tặng tôi!”

Trong điện thoại, Ôn Nam cười lạnh: “Cô còn nhớ chiếc nhẫn kim cương đó tôi để làm gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiếu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cô đương nhiên vẫn nhớ, đó là nhẫn cưới của bọn họ.

Sáu năm trước, Ôn Nam tự tay đeo chiếc nhẫn lên tay cô.

Hắn nói chiếc nhẫn này biểu thị tình yêu độc nhất vô nhị.

Từ sau khi từ hôn, Diệp Tiểu Ý mang chiếc nhẫn cất đi, mỗi đêm nhớ đến Ôn Nam cô liền lấy ra ngắm.

Nếu không phải vì cô gom góp không đủ tiền viện phí, cô làm sao có thể lỡ bán nó lấy tiền?

“Nhẫn kim cương anh đã tặng cho tôi là đồ của tôi, tôi muốn xử lý thế nào là việc của tôi.”

“Vậy cô chờ xem tôi xử lý cô thế nào!” Ôn Nam cười nhạt.

Diệp Tiểu Ý hiểu rồi, là do hắn cố tình muốn trừng phạt cô!

“Được, tôi biết anh tức giận, nhưng mẹ tôi còn nằm ở bệnh viện chờ tôi nộp tiền phẫu thuật, cầu xin anh hạ thủ nương tình tha cho tôi, chiếc nhẫn kim cương kia trả cho anh! Tôi không cần nữa!” Diệp Tiểu Ý vừa khóc vừa nói: “Đề tôi tự nghĩ cách!”

Nhẫn không bán được tiền, cô muốn đi tìm cách liền bị tạm giam, tiền phẫu thuật của mẹ cô phải làm thế nào bây giờ!?

Nhưng Ôn Nam lạnh lùng cự tuyệt: “Muộn rồi! Diệp Tiểu Ý, năm năm trước cô phản bội tôi cô đã từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay chưa?”

“Cha tôi vì sao mà chết? Nhà họ Ôn vì sao mà phá sản? Những năm vừa qua tôi đều ghi nhớ rất rõ ràng!”

Dứt lời, Ôn Nam liền cúp điện thoại.

Điện thoại chỉ còn lại những âm thanh tí tí tí.

Diệp Tiểu Ý run tay, đánh rơi điện thoại xuống bàn.

...

Tòa nhà cao nhất của tập đoàn Ôn Thị...

Ôn Nam ném điện thoại trên bàn làm việc, trong lòng bức tức vô có, hắn đột nhiên nổi điên, gạt tất cả mọi thứ trên bàn làm việc rơi xuống đất.

“Diệp Tiểu Ý, cô thật nhẫn tâm! Dám bán cả chiếc nhẫn đính hôn đó!” Ôn Nam nắm một cái xuống mặt bàn.

Có phải trong mắt cô không có thứ gì đáng giá bằng tiền không?

Trợ Lý cầm một tập văn kiện, nhìn đồ đạc rơi đầy trên mặt đất liền hỏi: “Ôn tổng, chuyện này...”

Ôn Nam gầm lên giận giữ: “Cút!”

Trợ lý kinh hãi rời đi.

Diệp Tiểu Ý, là do cô tự chuốc lấy!

...

Diệp Tiểu Ý ở trong phòng tạm giam đúng hai ngày một đêm.

Rời khỏi cục cảnh sát, cô lập tức bắt xe đến bệnh viện, nhưng đến lúc cô đến, phòng bệnh trống không có ai...Bác sĩ thông báo với Diệp Tiểu Ý không làm phẫu thuật, quả thận đã được chuyển sang cho người khác, mẹ cô bị Ôn Nam đưa đi rồi.

Diệp Tiểu Ý tức tốc quay trở về biệt thự.

Ôn Nam tay cầm một ly rượu vang đỏ ngồi trên ghế sofa. Áo phục màu đen sang trọng trầm lắng, ánh mắt thâm túy như vực sâu vạn trượng.

“Mẹ tôi đâu?” Diệp Tiểu Ý điên cuồng xông lên nắm lấy cẳng tay của Ôn Nam.

“Người ở đâu còn quan trọng sao?” Ôn Nam miệng nhếch lên đầy ý cười, “Dù sao cô cũng không thể nộp nổi tiền phẫu thuật, thân đã được cấy ghép cho người khác rồi.”

Diệp Tiểu Ý khóc tan nát cõi lòng: “Tại sao? Anh trực tiếp giết tôi đi, việc gì phải giày vò tôi đến thế!”

“Năm năm trước cô phản bội tôi, cô nên nghĩ có kết cục như ngày hôm nay.” Ôn Nam cup mắt, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt Diệp Tiểu Ý: “Bây giờ tôi muốn cô ném thử cảm giác mất đi người thân như thế nào.”

“Anh là một tên ác quỷ! Tôi phải rời xa anh! Rời xa anh!”

“Cô thử bỏ đi xem? Cô đừng quên, mẹ cô vẫn còn nằm trong tay tôi trong những ngày tháng cuối đời này.” Ôn Nam nói.

Diệp Tiểu Ý từ từ buông tay, người đàn ông này nắm trong tay điểm yếu của cô, cô chỉ còn cách khuất phục.

“Anh rốt cục muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho mẹ tôi?” Diệp Tiểu Ý run rẩy hỏi.

Ôn Nam liếc ly rượu vàng và thùng đá đặt trên khay trà, rồi nhìn khuôn miệng anh đào của cô, tà mị nói: “Lấy lòng tôi, tôi sẽ vui vẻ mà bạn thưởng cho cô được gặp mẹ cô một lần.”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

“Ôn Nam!” Diệp Tiểu Ý trực tiếp nắm lấy cổ áo hắn, nước mắt tuôn trào ra: “Chỉ bằng anh trực tiếp giết tôi đi!”

Ôn Nam cười nhạt, bàn tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt cô: “Tôi đã nói rồi, giết chết cô dễ dàng quá, tôi muốn dây vò cô từ từ, để cho cô sống không bằng chết.”

Lần đầu tiên Diệp Tiểu Ý hận người đàn ông này đến tận răng, nhưng cô còn có cách nào khác sao?

Cô căn bản không giết được hắn!

Diệp Tiểu Ý đau khổ nhắm mắt lại, ngồi xuống giữa hai chân của hắn, run run đưa tay cởi thắt lưng của hắn ra.

Đá lạnh kết hợp cùng rượu vang đỏ, lại được khuôn miệng mềm mại của cô bao quanh, Ôn Nam cảm nhận được khoái cảm mà trước đây chưa từng có.

Hắn không kiềm chế được mà túm lấy đầu của Diệp Tiểu Ý ấn về phía đằng trước.

Mỗi một lần như vậy đều chọc đến tận cuồng hống cô.

Rất nhanh, dạ dày Diệp Tiểu Ý không chịu được, một hồi buồn nôn cứ dâng lên, cô mau chóng đẩy Ôn Nam ra, lập tức chạy vào nhà vệ sinh ôm lấy bồn nước mà nôn khan.

Ôi ra một hồi mới cảm thấy đỡ hơn được một chút.

Diệp Tiểu Ý vốc một ít nước lên súc miệng, đột nhiên trong đầu chợt xuất hiện nghi hoặc.

Tháng ngày hình như chưa có kinh nguyệt...

Cô nhắm tít, đã hơn nửa tháng rồi!

Những ngày này cô còn chạy đôn chạy đáo lo tiền thuốc thang cho mẹ, nên đã quên mất chuyện này.

Diệp Tiểu Ý nhìn chính mình trong gương, gương mặt trắng bệch, đờ đẫn.

Đáng sợ hơn nữa, Ôn Nam dựa mình vào khung cửa, nhìn cô bằng con mắt thâm túy lạnh lẽo.

Diệp Tiểu Ý hoảng hốt quay người, run rẩy nhìn Ôn Nam.

Ôn Nam vẻ mặt vô tình, áp sát vào cô. Diệp Tiểu Ý lùi dần về phía sau. Cuối cùng cô bị Ôn Nam lôi cổ đến bệnh viện.

3 giờ sau,

Diệp Tiểu Ý run run nằm trên giường bệnh.

Bỗng nhiên, cửa phòng bệnh bị Ôn Nam đá văng ra.

Một cỗ hơi lạnh lường theo chân Ôn Nam đi vào.

Diệp Tiểu Ý hoang mang lo lắng nhìn hấn. Hấn nhích cặp môi mỏng, nhú chặt lông mày, ánh mắt lạnh như băng.

Ôn Nam kéo kéo cà vạt, bước tới giường bệnh, túm lấy cổ áo của Diệp Tiểu Ý: “Không phải tôi đã cảnh cáo cô rồi sao? Cô dám trái lại ý tôi không thêm uống thuốc tránh thai!”

“Lần ở trên núi kia ...tôi đã quên!” Môi Diệp Tiểu Ý không ngừng run rẩy.

“Cô cho rằng mang thai con của tôi thì nhà họ Diệp có hi vọng được cứu sao? Cô sẽ có được tiền sao?” Ôn Nam gào thét.

Diệp Tiểu Ý lắc đầu: “Ôn Nam, tôi không có... thực sự không có!”

Cô thật không cố ý.

“Tôi nói rồi, nếu có thì phá! Tôi sẽ không để cho mưu đồ tính toán của cô được thành hiện thực!” Ôn Nam giận dữ: “Cô không tự mình nghĩ xem, tôi làm sao có thể để con gái của kẻ thù sinh ra con của tôi?!”

Diệp Tiểu Ý cho rằng Ôn Nam chỉ là tức giận nhất thời. Cô không nghĩ rằng hấn vừa dứt lời, bác sĩ liền tiến vào phòng, cung kính nói: “Ôn tiên sinh, phòng mổ đã chuẩn bị xong, bây giờ có thể đưa tiểu thư đi làm phẫu thuật phá thai được rồi.”

Hấn đã sắp xếp xong xuôi!

Diệp Tiểu Ý hoảng loạn, quỳ xuống mặt đất xin tha: “Ôn Nam, xin anh đừng bỏ đứa bé đi, cầu xin anh...”

Đứa bé này đến thật bất ngờ, cho dù Ôn Nam không yêu cô, cô cũng tình nguyện vì hấn mà sinh đứa bé.

“Kéo ra ngoài! “ Ôn Nam bỏ mặc cô.

Hấn vừa hạ lệnh, bác sĩ y tá lập tức đưa cô đến phòng mổ.

Diệp Tiểu Ý đem hết toàn lực nắm lấy tay Ôn Nam, bám chặt giường bệnh, khung cửa, cô không ngừng gào khóc cầu xin: “Đừng mà...Ôn Nam, đừng mà!”

Mặc cho Diệp Tiểu Ý cầu xin, Ôn Nam vẫn đứng yên bất động.

Năm ba người đưa cô vào phòng phẫu thuật, cố định ở trên giường, cởi quần cô ra, tiêm thuốc mê.

Dưới ánh đèn chói mắt, Diệp Tiểu Ý có thể nhìn thấy bác sĩ cầm dụng cụ lạnh lẽo đưa về phía thân thể cô...

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Trong phòng ngủ của căn biệt thự

Ôn Nam ngồi ở mép giường, nhìn Diệp Tiểu Ý đang ngủ say.

Hắn không hiểu tại sao trong giờ khắc cuối cùng hắn lại lựa chọn giữ lại đứa bé này... Lẽ nào là bởi vì trong tình thế cấp bách cô hét lên tiếng “Nam” kia sao?

Năm năm rồi.

Tròn năm năm, Ôn Nam chưa từng được nghe lại cô gọi hắn như vậy.

Trong phút chốc, Ôn Nam bị hồi ức ràng buộc, khi bác sĩ chuẩn bị đưa dụng cụ vào thân thể cô thì hắn xông vào phòng phẫu thuật, yêu cầu bác sĩ dừng tay.

Hắn không biết giữ lại đứa bé này là đúng hay sai nữa.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, giờ khắc biết được Diệp Tiểu Ý mang thai, trong tim hắn chợt lóe lên một niềm vui. Không biết bao nhiêu lần hắn đã từng mong muốn cô và hắn có một đứa con.

Nhưng bây giờ...

Dù Diệp Tiểu Ý vẫn đang ngủ say nhưng lông mày vẫn nhíu lại, nước mắt rơi đầm đìa xuống gối, trong cơ mê cô gào hét: “Đừng mà, đừng bỏ đứa bé đi...”

Chóp mũi của Ôn Nam cay xè, hắn không nhìn được mà đưa tay lau nước mắt trên gò má cô.

Vào giờ phút hắn chạm vào gò má cô thì Diệp Tiểu Ý đột nhiên bừng tỉnh, Ôn Nam vội rút tay lại, làm bộ như không có chuyện xảy ra.

Theo bản năng, Diệp Tiểu Ý đưa tay sờ xuống bụng, nước mắt giàn giụa. Cô ngồi trên giường, cuộn tròn đầu gối, khóc đầy thương tâm.

Ôn Nam không nhìn được mà đứng dậy, nói đầy uy hiếp: “Cô dám khóc thêm một tiếng nữa thì tôi sẽ gọi người đến làm phẫu thuật bỏ đứa bé!”

Nghe thấy vậy, Diệp Tiểu Ý bỗng ngẩn người, cô nghẹn ngào hỏi: “Ý anh là đứa bé vẫn còn sao?”

“Đừng có vui sớm quá, đó là con của tôi, cô chẳng qua chỉ là công cụ sinh con mà thôi!” Ôn Nam nói một cách lạnh nhạt và tuyệt tình: “Tôi giữ lại nó, không hề có một chút liên quan nào tới cô!”

“Ôn Nam... cảm ơn anh.” Diệp Tiểu Ý không khóc nữa, may mà Ôn Nam vẫn coi cô là công cụ sinh con, chỉ cần có đứa bé này là cô đủ mãn nguyện rồi.

“Không cần!”

“Vậy mẹ tôi đâu?” Đôi mắt ngân lệ của Diệp Tiểu Ý mơ màng, cô nghẹn ngào cầu xin: “Ôn Nam, cầu xin anh, trả lại mẹ tôi cho tôi có được không?”

“Cô cho rằng cô mang thai con tôi thì cô có thể mặc cả được với tôi sao?” Ôn Nam dừng một chút rồi nói tiếp: “Không phải không nỡ bỏ đứa bé sao? Vậy thì cô phải sinh ra đứa bé khỏe mạnh cho tôi! Sinh xong, tôi sẽ cho cô năm nghìn vạn mà cô muốn! Nếu như con tôi xảy ra chút bất trắc gì thì cô đừng mong gặp được mẹ cô nữa!”

“Anh uy hiếp tôi sao?” Diệp Tiểu Ý nhìn hắn đầy tuyệt vọng.

“Vậy thì sao nào?”

“Ôn Nam, anh là đồ khốn nạn! Mẹ của tôi là người vô tội, bà ấy không hề hại anh!” Diệp Tiểu Ý khóc hét lên.

“Vô tội? Nhà họ Diệp các người, ai dám nói mình vô tội? Tôi cảnh cáo cô, đừng chọc giận của tôi. Cô dám nói thêm một câu nữa tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện ngay lập tức!”

Nói xong hắn rời khỏi phòng ngủ.

Diệp Tiểu Ý sờ cái bụng nhỏ còn chưa nhô cao của mình, vừa khóc vừa cười.

Cười bởi đứa trẻ vẫn còn.

Còn khóc bởi vì cô vì tiền của hắn mà sinh đứa bé này ra.

Diệp Tiểu Ý cảm thấy bản thân rất đáng thương.

Cô yêu hắn, cam tâm tình nguyện sinh con cho hắn, không hề liên quan gì đến tiền của hắn cả.

...

Những ngày sau đó, Diệp Tiểu Ý vẫn luôn ở trong biệt thự dưỡng thai

Cũng kể từ ngày đó, Ôn Nam cũng không quay về biệt thự nữa, hắn chỉ dặn dò người giúp việc chăm sóc cô, không được cho cô đi đâu hết.

Không biết có phải là do đứa bé nghịch ngợm không mà giai đoạn đầu này Diệp Tiểu Ý nôn rất nhiều. Một ngày, phần lớn thời gian cô đều ở trong nhà vệ sinh ôm bồn nước nôn khan.

Người giúp việc thường thay đổi thực đơn để cô ăn, nhưng ăn gì thì nôn đó, mắt thường cũng có thể nhìn thấy cô gầy đi rất nhiều, đến cảm cũng nhon lên rồi!

Người giúp việc không dám giấu diếm, lên lút gọi điện thoại cho Ôn Nam.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ôn Nam đang ở trên bàn rượu.

Những tên đàn ông thì cạn hết ly này tới ly khác, còn những người phụ nữ thì giúp mua vui.

Lúc này, điện thoại của Ôn Nam reo lên.

Hắn liếc mắt một rồi lập tức nghe điện thoại, chỉ nghe thấy người giúp việc nói: “Ôn tiên sinh, Diệp tiểu thư mấy ngày liền không ăn uống được gì, tôi thực sự hết cách rồi. Ôn tiên sinh, ngài quay về xem thử đi.”

Sắc mặt Ôn Nam lập tức trầm xuống: “Tôi về ngay đây.”

Những người trên bàn rượu đều cảm thấy bầu không khí có chút không ổn, nhìn nhau.

Một lát sau, có người ra hiệu bảo người phụ nữ ngồi bên cạnh Ôn Nam chủ động mời rượu, bộ ngực đầy đặn của người phụ nữ đó dán vào cánh tay của Ôn Nam, nũng nịu nói: “Ôn tổng... nào... em kính anh một ly...”

Ôn Nam chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái, cầm áo khoác rồi cáo từ: “Tôi vẫn còn chút việc phải đi trước, mọi người cứ vui về đi.”

...

Lúc Ôn Nam quay về biệt thự thì Diệp Tiểu Ý đang ăn cơm

Một bàn thức ăn nhưng cô chỉ nhìn bát cháo loãng trong tay, khuấy khuấy, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

Ôn Nam ném bỏ áo khoác ra rồi ngồi xuống bên cạnh cô, hắn lấy đĩa gấp thức ăn đưa đến bên miệng cô: “Ăn!”

Diệp Tiểu Ý ngửi thấy mùi của thịt bò thì đôi mi thanh tú cau lại, lắc đầu lia lịa: “Tôi không muốn ăn...”

“Không muốn ăn cũng phải ăn! Cô đói chết cũng không đáng tiền, nhưng để con tôi đói chết cô có đền nổi không?” Ôn Nam tức giận, trực tiếp nắm lấy gáy của Diệp Tiểu Ý rồi bỏ thịt bò vào trong miệng của cô.

Đầu lưỡi mới nếm thấy vị ngậy của dầu mỡ, dạ dày cô đã cuộn lên rồi.

Diệp Tiểu Ý vội vàng đẩy Ôn Nam ra, chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa.

Mấy ngày nay cô đều không ăn được gì, nôn toàn ra dịch mật, từng giọt nước mắt lớn cứ thế rơi xuống.

Ôn Nam đứng ở cửa nhà vệ sinh, nhìn cô khó chịu, hắn không tự chủ được mà nắm tay lại thành quyền.

Mới có nửa tháng không gặp mà cô đã gầy tới mức này rồi sao?

Người con gái này sao cứ khiến hắn phải tức giận vậy?

Diệp Tiểu Ý vịn vào bồn rửa nhìn Ôn Nam, nói một cách cầu xin: “Không phải tôi cố ý không ăn, chỉ là không thấy ngon miệng thôi...”

“Tùy cô thôi! Thích ăn gì thì ăn!” Ôn Nam bỏ lại một câu nói rồi quay người đi lên tầng.

Diệp Tiểu Ý nhìn bóng lưng lạnh lùng đang rời đi của hắn, trong lòng có chút vui vẻ. Nhiều ngày như vậy rồi, cuối cùng hắn cũng quay về.

Cho dù thái độ hắn dành cho cô vẫn lạnh nhạt như trước.

Phòng sách trên tầng

Ôn Nam bực bội châm một điếu thuốc, hắn mở điện thoại tìm kiếm triệu chứng thường gặp thời kì mang thai.

Hóa ra nôn nghén lại có thể đáng sợ như vậy.

Hắn còn cho rằng cô muốn dùng khổ nhục kế để thu hút sự chú ý của hắn.

Ôn Nam bất giác nhíu mày.

Lúc này, có người gõ cửa phòng sách.

Ôn Nam còn tưởng là người giúp việc, hắn đáp một tiếng. Không ngờ đó là Diệp Tiểu Ý, cô bê một cốc nước mật ong tới. Hắn không giữ được bình tĩnh mà nói: “Cô đến đây làm gì?”

“Hình như anh vừa uống rượu, tôi mang đến cho anh một chút nước mật ong, khụ khụ... tốt cho dạ dày.” Trong không khí đều là mùi thuốc lá, Diệp Tiểu Ý ngửi thấy liên ho sặc sụa.

Ôn Nam trầm mặt nói: “Người không quen thì đi ra ngoài!”

“Tôi... tôi không sao.” Diệp Tiểu Ý run rẩy nhìn hắn, rất lâu sau mới mở miệng: “Ôn Nam, tôi muốn gặp mẹ tôi... Thân thể bà ấy không tốt, tôi rất lo lắng.”

“Cô lo tôi không quan tâm bà ấy, để bà ấy chết ở bệnh viện sao?” Ôn Nam hừ lạnh.

“Không phải... khụ khụ... tôi không có ý đó.”

“Nhưng đó là một đề nghị không tồi.” Ôn Nam không thay đổi sắc mặt, tắt điếu thuốc đi, hắn liếc Diệp Tiểu Ý một cái rồi nói một cách uy hiếp: “Không muốn tôi dày vò mẹ cô thì cô phải ăn cơm cho tôi, đừng lấy đứa bé ra uy hiếp tôi. Nếu như đứa bé xảy ra sơ suất gì, tôi sẽ khiến cô hối hận không kịp!”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Diệp Tiểu Ý run rẩy.

Sao cô lại lấy đứa bé ra uy hiếp hắn chứ?

Lời nói của hắn cứ như cây kim đâm vào tim cô vậy, khiến cô đau âm ỉ.

“Câm rồi sao?” Ôn Nam cau mày.

Diệp Tiểu Ý vội vàng nói: “Tôi biết rồi.”

“Đi ra ngoài!” Ôn Nam tức giận hét lên.

Diệp Tiểu Ý hoảng hốt bỏ chạy.

Sau khi cô rời đi, Ôn Nam mở sổ để không khí vào át mùi khói thuốc.

Nhìn thấy nửa mẫu thuốc trong cái gạt tàn, Ôn Nam lẩm bẩm: “Minh không phải mềm lòng, mình chỉ muốn cô ta sinh ra đứa bé thôi!”

“Con mình không liên quan gì tới cô ta!”

Ôn Nam càng nghĩ càng phiền não, hần vớ lấy áo khoác rồi rời đi.

Diệp Tiểu Ý đứng ở sân thượng, nhìn chiếc xe của Ôn Nam biến mất trong màn đêm, đôi mắt cô ửng đỏ, cô vỗ về bụng mình, miệng lẩm bẩm: “Con à, xin lỗi con... là mẹ vô dụng, không thể giữ ba ở lại với con được.”

“Nhưng mẹ sẽ cố gắng...”

...

Một tháng sau.

Tập đoàn Diệp Thị tuyên bố phá sản vì thâm hụt tài chính.

Sau khi hạch toán tài sản, Ôn Nam mua lại tập đoàn Diệp Thị cao gấp đôi so với giá thị trường, biến Diệp Thị thành công ty con của Ôn Thị, đồng thời tố cáo Diệp Triều Nhân tội lừa đảo kinh tế và vu oan giá họa cho ba Ôn.

Trước khi cảnh sát thực thi bắt Diệp Triều Nhân thì đã có tin rằng ông ấy đã lẩn trốn rồi.

Thông tin này được truyền đi rất nhanh, cảnh sát đã cho phong tỏa tất cả các cửa quan xuất nhập khẩu. Trước khi chưa tìm được Diệp Triều Nhân, cảnh sát đã phát lệnh truy nã toàn bộ các mạng lưới.

Lúc Diệp Tiểu Ý ngồi phòng khách xem bản tin thành phố, Ôn Nam đột nhiên xuất hiện sau lưng cô. Đôi tay hần nắm lấy bả vai cô, giọng nói lãnh đạm u ám: “Đau lòng không?”

“Anh... sao anh lại quay về?” Diệp Tiểu Ý vội vàng lau nước mắt.

Ôn Nam không thích cô khóc.

Nhất là khi con đường danh vọng của hần đang được mở rộng.

“Quay về để nhìn cái dáng vẻ đau lòng tuyệt vọng của cô.” Ôn Nam nhếch mép cười: “Cô đoán thử xem, ba cô có thể trốn ở đâu? Trên người không có lấy một đồng tiền thì sống thế nào? Làm sao mà tránh né được sự đuổi bắt của cảnh sát?”

Diệp Tiểu Ý bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Là anh có ý sao?”

“Chẳng vui chút nào, trong phòng giam chỉ việc ăn ngon ngủ kĩ, cũng là nơi che mưa che gió. Sao lại chạy trốn để phải sống ở đầu đường xó chợ chứ? Ông ta quả đúng là loại người ham sống sợ chết. Vừa để ra sơ hở, ông ta liền ôm tiền chạy mất! Thật không hề khiến tôi thất vọng!”

Ôn Nam vuốt ve cằm Diệp Tiểu Ý: “Nhưng cô cũng không cần quá lo lắng, chờ tôi chơi đùa với ông ấy đủ rồi thì tôi sẽ để cho pháp luật xử ông ấy.”

Diệp Tiểu Ý biết cha cô có lỗi với nhà họ Ôn, nhưng dù sao ông ấy cũng là người đã sinh ra cô, cô...

Trên người Ôn Nam toàn nổi đau và thù hận chồng chất, Diệp Tiểu Ý nào có tư cách kêu hần tha cho cha cô?

Nước mắt chảy ra như suối.

“Đừng khóc, tôi đưa cô đến một nơi.” Ôn Nam nói: “Cô còn phải lên sân khấu diễn kịch cùng tôi nữa mà.”

Sau đó, Diệp Tiểu Ý được đưa đến một phòng tạo mẫu, thợ trang điểm và nhà thiết kế giúp cô trang điểm và chọn trang phục cho cô. Chưa đầy một tiếng, cô lấy lại được dáng vẻ xinh đẹp động lòng người như trước kia.

Chỉ là trong đôi mắt đó không còn thần thái như trước kia nữa.

Thợ trang điểm kéo tấm rèm ra: “Ôn tiên sinh, xong rồi.”

Ôn Nam đang ngồi trên sofa, hần mặc một bộ tây phục màu xám tro, phong lưu mà phóng khoáng. Lúc ngược mắt lên thì nhìn thấy Diệp Tiểu Ý mặc chiếc váy tinh khôi cúp ngực màu trắng, trong đôi mắt hần thoáng lên những kỉ niệm.

Diệp Tiểu Ý căng thẳng đan chéo các ngón tay lại, ánh mắt rụt rè nhìn Ôn Nam.

Ôn Nam tiến lên phía trước, hần dùng tay khiêu khích chiếc cằm của Diệp Tiểu Ý, nở một nụ cười giả tạo nói: “Còn nhớ hôm nay là ngày gì không?”

Diệp Tiểu Ý trầm mặc nhớ lại ngày tháng trước đây, sắc mặt trở lên trắng bệch.

Là ngày đính hôn của bọn họ.

“Xem ra không cần tôi phải nhắc nhở cô nhỉ.” Ôn Nam cười nham hiểm, nhưng trong đôi mắt kia tràn đầy âm mưu và thù hận.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Diệp Tiểu Ý bị dọa tới mức run rẩy: “Ôn Nam, anh... anh định làm cái gì?”

Ôn Nam tàn nhẫn nắm lấy cằm của cô, đưa mặt cô ngang tầm mắt mình: “Gấp cái gì? Lát nữa cô sẽ biết.”

Cuối cùng, Ôn Nam túm lấy cánh tay cô lôi đi, Diệp Tiểu Ý nhưng tượng gỗ bị hấn lôi xềnh xệch, không còn sự lựa chọn nào khác.

Phòng tiệc khách sạn Waldorf

Tập đoàn Ôn Thị tại đây đêm nay cử hành tiệc rượu chúc mừng và tuyên bố báo giới việc thu mua tập đoàn Diệp Thị thành công.

Diệp Tiểu Ý khoát cánh tay của Ôn Nam bước vào phòng tiệc, cánh báo giới ủa lên, chặn bọn họ ở cửa.

Diệp Tiểu Ý quá sợ hãi, bất giác nắm chặt cánh tay của Ôn Nam.

Ôn Nam thân mật ghé sát tai cô, khuôn mặt mỉm cười nói: “Muốn gặp mẹ cô không?”

Diệp Tiểu Ý sững sờ nhìn Ôn Nam.

Ôn Nam chỉ cười cười, quay người nhìn cánh báo giới.

“Ôn tiên sinh, cha của Diệp tiểu thư đã hại chết cha của ngài? Vậy tại sao ngài vẫn xuất hiện cùng cô ấy?”

“Ngài đã quên năm năm trước Ôn Thị phá sản, cô ta liền quay lưng đính hôn cùng Quý công tử sao?”

“Diệp tiểu thư, cô và Ôn tiên sinh nói lại tình xưa rồi sao?”

...

Thì ra là như vậy.

Diệp Tiểu Ý ngơ ngác nhìn Ôn Nam, cuối cùng cô cũng đã hiểu vì sao hấn lại bắt cô ăn mặc xinh đẹp đến lễ chúc mừng của tập đoàn Ôn Thị.

Ôn Nam, nếu như đây là điều anh mong muốn, vậy tôi sẽ giúp anh hoàn thành tâm nguyện.

Diệp Tiểu Ý buông cánh tay Ôn Nam ra, khuôn mặt không cảm xúc nhìn ống kính của cánh nhà báo, từ từ mở miệng.

“Cha tôi vì tư lợi cá nhân mà hại chết bác Ôn, Diệp Thị phá sản là đáng đời, cha tôi bị khởi tố truy nã, ông ấy có tội thì phải chịu, chết không đáng tiếc.”

“Tôi là một kẻ tiện nhân, năm năm trước Ôn gia phá sản liền rũ bỏ mọi mối quan hệ, đơn phương hủy hôn ước, quay lưng lựa chọn Quý gia có quyền thế tài lực, hiện tại tôi chẳng có gì cả cũng là do ý trời.”

“Tuy rằng hàng nghìn hàng vạn câu xin lỗi cũng không thể biểu đạt được sự áy náy của tôi với Ôn tiên sinh, nhưng...” Diệp Tiểu Ý quay người, quỳ xuống trước mặt Ôn Nam. Cô ngẩng cao đầu, cố hết sức ngăn cho mình không được rơi lệ: “Ôn tiên sinh, cầu xin anh tha thứ!”

Tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Ánh mắt nàng cao cao tại thượng nhìn hấn như muốn nói: “Anh vừa lòng rồi chứ?”

Ôn Nam nhấc chén rượu lên, ánh mắt lạnh đậm, khẽ nhếch khóe miệng: “Tôi vĩnh viễn không tha thứ cho cô và người nhà của cô.”

Dứt lời Ôn Nam quay người bỏ đi.

Cánh báo chí đuổi theo hấn, bỏ lại Diệp Tiểu Ý đang quỳ xuống đất.

Vai diễn của cô đã diễn xong, cũng nên tan cuộc rồi.

Vừa nãy quỳ xuống dùng lực quá mạnh, cho nên đầu gối đau đến mức không đứng lên được. Lúc sắp ngã, một bàn tay ấm áp đỡ cô vào lòng: “Tiểu Ý...”

Diệp Tiểu Ý ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt lo lắng, đau lòng của Quý Bạc Như, nước mắt lăn dài xuống: “Quý đại ca...”

Quý Bạc Như nhíu mày: “Tiểu Ý, em đi cùng anh có được không? Ôn Nam thật không phải người, em đang mang thai mà hắn còn dày vò em như vậy!

Diệp Tiểu Ý khịt khịt mũi, lắc đầu: “Quý đại ca, không cầu đâu...”

Diệp Tiểu Ý ngẩng đầu nhìn trên sân khấu, Ôn Nam như bậc vua chúa, cả đám người cứ bám theo hắn.

Phòng hội nghị ảm áp khiến Diệp Tiểu Ý hít thở không thông, cô khập khiễng rời khỏi phòng hội nghị, đi lên sân thượng.

Quý Bạc Như không yên tâm liền đi theo, cời áo khoác ngoài đưa cho cô mặc nhưng Diệp Tiểu Ý từ chối, Quý Bạc Như dứt khoát nắm lấy tay cô, lo lắng nói: “Tiểu Ý, hà tất em phải khổ như vậy? Hắn hận em đến xương tủy, em muốn bị dày vò đến chết mới biết hối hận sao!”

“Quý đại ca, mẹ em còn đang nằm trong tay hắn, nếu em đi rồi, mẹ em sẽ chết mất...” Diệp Tiểu Ý cúi đầu nức nở, lòng bàn tay phủ ở trên bụng, cời lòng tan nát, nói: “Huống hồ em đã mang thai con của hắn, hắn hành hạ em cũng không sao, đứa bé không thể không có ba...”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Quý Bạc Như nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình: “Tiểu Ý, chỉ cần em bằng lòng theo anh, anh bằng lòng làm cha của đứa bé, nuôi nấng nó trưởng thành như con đẻ của mình vậy!”

“Không được, Quý đại ca...” Diệp Tiểu Ý đang định nói cô không yêu Quý Bạc Như, nhưng lời vừa chưa nói ra khỏi miệng thì một tràng pháo tay càng lúc càng gần.

“Tuyệt vời, quả là tuyệt vời.” Âm thanh và tiếng bước chân của Ôn Nam gần lại.

“Không nghĩ rằng Quý thiếu giathích dùng lại đồ của người khác! Không biết Quý phu nhân nghe được những lời xuất phát từ đáy lòng này của anh thì sẽ có cảm nghĩ gì.” Ôn Nam cười cười nhìn Quý Bạc Như.

Hắn rõ ràng đang cười, nhưng có thể khiến cho người khác sợ hãi.

“Ôn Nam, Tiểu Ý vô tội, những điều mà anh muốn chẳng phải anh đã lấy được rồi sao? Tha cho cô ấy đi!” Quý Bạc Như nắm lấy tay Tiểu Ý nói: “Tôi muốn mang cô ấy đi!”

Ôn Nam nắm Quý Bạc Như: “Người phụ nữ của tôi, anh nói mang đi là có thể mang đi sao? Anh thích làm cha như vậy sao?”

“Khốn khiếp!” Quý Bạc Như lúc này mới buông tay Diệp Tiểu Ý ra, cùng Ôn Nam đánh nhau.

Nhưng thân thủ Ôn Nam vô cùng tốt, công tử như Quý Bạc Như cơ bản không phải là đối thủ của hắn, chỉ vài cú đấm đã khiến Quý Bạc Như ngã nhào xuống đất.

Lúc này, trong bóng tối xuất hiện hai người bước đến, đem Quý Bạc Như giam giữ ở trên sân thượng, rồi móc một con dao găm ra. Chỉ nghe thấy Ôn Nam nói: “Chặt một ngón tay của hắn cho ta, để cho hắn nhớ.”

“Ôn tổng, chặt bên nào ạ?” Một người hỏi.

Ôn Nam lắc lắc cổ nhìn Diệp Tiểu Ý, hờ hững hỏi: “Diệp Tiểu Ý, cô nói xem nên chặt bên nào?”

Diệp Tiểu Ý run rẩy nói: Ôn Nam, đừng mà...”

“Không được, tôi ghét nhất ai đụng đến đồ của tôi, đặc biệt là phụ nữ. Tuy chỉ là công cụ tiết dục, nhưng dù gì cũng là của Ôn Nam tôi, tôi chưa chơi chán thì không ai có tư cách động vào.” Ôn Nam nói.

“Không được, anh ấy chưa bao giờ động đến tôi!”

“Tôi đều nhìn thấy hết cả rồi.”

“Ôn Nam, tôi sai rồi, là tôi sai rồi. Cầu xin anh tha cho Quý đại ca, không, buông tha cho Quý tiên sinh! Anh trừng phạt tôi đi!” Diệp Tiểu Ý biết tính cách Ôn Nam, hắn

hắn còn có chuyện gì không thể làm ra được? Quý Bạc Như có lòng tốt đối với cô mà bị mất đi một ngón tay, cô cả đời cũng không thể tha thứ được cho chính mình!

Ai ngờ rằng sau khi nghe cô cầu xin tha, sắc mặt của Quý Bạc Như còn khó coi hơn, hắn nhả ctay lên, kêu thuộc hạ ra tay.

Diệp Tiểu Ý định ngăn cản liền bị Ôn Phong kéo lại.

Ôn Nam tát một cái tát vào mặt cô: “Cô rất muốn giúp tên đàn ông đó cầu xin phải không? Được! Tôi sẽ thỏa mãn cô!”

Dứt lời, Ôn Nam ấn đầu Diệp Tiểu Ý vào đũng quần trước, lạnh lùng ra lệnh: “Ngón tay của Quý Bạc Như giữ được hay không còn xem biểu hiện của cô!”

Diệp Tiểu Ý tuyệt vọng rơi lệ.

Hắn churadày vò cô đến chết thì còn chưa xong.

Quý Bạc Như chửi lớn: “Ôn Nam, mày là kẻ khốn khiếp, có gan thì tìm tao đây này! Khốn nạn, đừng có mà bắt nạt phụ nữ!”

“Giết chết nguoi chỉ là chuyện nhỏ.” Ôn Nam cười lạnh, kêu thuộc hạ ra tay: “Đánh gãy hai cái xương sườn của hắn để hắn làm kỉ niệm!”

Trên sân thượng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng Diệp Tiểu Ý còi dây thắt lưng của Ôn Nam.

Cô khuất phục ngậm lấy nơi kia của hắn, nước mắt lăn dài trên má.

Ôn Nam túm lấy cổ cô, không ngừng đưa đẩy.

Chẳng bao lâu sau, Ôn Nam tóm cô dựa vào lan can, vén váy cô lên, xé rách quần lót của cô, thô bạo tiến vào: “Diệp Tiểu Ý, cô nhớ rõ cho tôi, sau này còn dám cùng tên đàn ông khác liếc mắt đưa tình, tôi sẽ giết chết cô!”

“Cô hãy nhớ kĩ bài học tôi nay!”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiếu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lúc Diệp Tiểu Ý tỉnh lại thì đã ở trong phòng ngủ của căn biệt thự.

Người hầu bưng bát cháo bí đỏ đi vào, đau lòng nói: “Diệp tiểu thư, cô tỉnh rồi sao? Ăn chút cháo đi.”

“Tại sao tôi lại ở chỗ này?”

Cô nhớ cô bị Ôn Nam ức hiếp ở tầng thượng khách sạn, tại sao bây giờ lại ở nhà rồi?”

Hình như cuối cùng cô hôn mê bất tỉnh, không còn nhớ gì nữa.

Người hầu nói: “Là tiên sinh đưa cô về.”

“Ồ...” Diệp Tiểu Ý ngẹn ngào.

Ngày hôm qua là ngày kỉ niệm đính hôn của bọn họ, Ôn Nam có ý chọn ngày này để làm ngày chúc mừng, khiến cô xuất hiện tại tiệc rượu rồi làm nhục cô, trả thù cô đã từng phản bội hắn.

Diệp Tiểu Ý bưng lấy bát cháo, nước mắt chan com.

Một tuần sau đó, Diệp Tiểu Ý đều không gặp được Ôn Nam.

Hắn bận xuất hiện trong các kênh tin tức ti vi.

Có lúc nửa đêm không ngủ được, Diệp Tiểu Ý liền tỉnh dậy xem tin tức, nhìn Ôn Nam anh tuấn đẹp trai trong màn ảnh mà rơi nước mắt.

Nhiều lần nửa đêm người

giúp việc phát hiện Diệp Tiểu Ý một mình ngồi ở phòng khách khóc, nhưng không biết nên an ủi như thế nào, liền giả bộ coi như không thấy gì.

Diệp Tiểu Ý suy tư hơn một tuần, vào ngày giỗ của bác Ôn, cô quyết định cùng nói chuyện cùng Ôn Nam, xin lỗi nhưng gì nhà họ Diệp đã từng làm với nhà họ Ôn, bọn họ bây giờ có con rồi, vì đứa bé, cô không muốn bọn họ lại cãi nhau.

Tối nay, Diệp Tiểu Ý quyết định xuống bếp làm một bàn đồ ăn, gọi điện thoại cho Ôn Nam cầu xin hán về nhà ăn cơm.

Ôn Nam liền thoải mái đáp ứng.

Nhưng Diệp Tiểu Ý đợi mãi đến mười hai giờ, Ôn Nam mới trở về trong trạng thái say khướt, đáng đi lao đao.

Diệp Tiểu Ý đỡ hán vào nhà liền bị hán ấn vào tường, bóp cổ. Con mắt Ôn Nam dờ dợn: “Cô biết hôm nay là ngày gì không?”

“Khụ khụ, là ngày giỗ của bác Ôn...”

“Vậy cô biết cha tôi chết như thế nào không?” Ánh mắt Ôn Nam lạnh lẽo, chất chứa đầy sự thù hận.

“Không biết...”

“Vậy để tôi nói cho cô biết, cha tôi dùng bàn chải đánh răng mài nhọn để tự sát!” Ôn Nam giận dữ.

Ban ngày, Ôn Nam tự nhốt mình trong phòng làm việc cả ngày, không ngừng uống rượu, uống đến say khướt. Tuy uống say rồi nhưng hán vẫn không thể quên được hình ảnh cảnh sát kéo thi thể cha mình từ trong nhà bảo quản xác ra.

“Ôn Nam, xin lỗi... xin lỗi...”

“Xin lỗi là xong sao? Xin lỗi có thể đền mạng cho cha tôi được không?”

“Khụ khụ... Ôn Nam, tôi... tôi sắp không thể thở nổi rồi, cầu xin anh bỏ tôi ra!” Diệp Tiểu Ý cầu xin.

Ôn Nam cười lạnh, hung hăng nói: “Vậy cô chết đi! Các người chết hết đi!”

Nói rồi, Ôn Nam tăng thêm lực cánh tay.

Diệp Tiểu Ý nghĩ rằng mình sắp bị bóp chết rồi.

“Nam... xin lỗi...”

Lúc cô sắp ngẹt thở, Ôn Nam liền buông tay ra, ánh mắt dăm lệ nhìn Diệp Tiểu Ý, tay phải run rẩy đưa ra, định sờ lên khuôn mặt của cô.

Nhưng khi Ôn Nam sắp chạm vào da cô, hán liền đấm tay vào tường, kéo cửa rồi đi.

Người cửa sổ, sầm vang chớp giật.

Diệp Tiểu Ý trong bóng đêm ôm lấy đôi chân, co người lại. Nước mắt như hạt trân châu không ngừng rơi xuống.

“Ôn Nam, xin lỗi... xin lỗi...”

“Em phải làm sao mới có thể khiến anh quên mất khổ đau?”

...

Hai giờ sáng, Ôn Nam khó khăn lắm mới lái được xe đến căn biệt thự ở lưng chừng núi.

Lúc Ôn Nam đẩy cửa ra, đột nhiên nhìn thấy mẹ Ôn đang ngồi trên xe lăn, trừng mắt lên nhìn hán. Ánh mắt trống rỗng, âm u và đầy chết chóc.

Ôn Nam mệt mỏi nói: “Mẹ, tại sao mẹ còn chưa ngủ?”

Ôn Nam tiến lên trước định muốn đẩy mẹ vào trong, đột nhiên mẹ Ôn tát vào mặt hán: “Con đã quên hôm nay là ngày gì rồi sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Ôn Nam bị tát, trầm mặc vài giây, quay mặt sang nhìn mẹ hắn: “Con chưa quên.”

“Vậy tại sao giờ này con mới về? Có phải đi tìm con đàn bà không biết xấu hổ kia sao?!” Mẹ Ôn túm lấy cổ áo Ôn Nam: “Con khiến mẹ quá thất vọng!”

“Đã muộn rồi, để con đưa mẹ đi nghỉ ngơi...”

Ôn Nam còn chưa dứt lời, mẹ Ôn lại tát thêm một cái: “Con đã từng ở trước mộ ba con thề rằng sẽ khiến người nhà họ Diệp đều phải chết, bây giờ thì sao? Con đã làm được chưa?!”

Ôn Nam trả lời: “Diệp Triều Nhân con đã xử lý xong, cũng hành hạ đủ rồi, chắc mấy chốc sẽ ngồi tù. Nỗi oan khuất của cha cũng sắp được giải rồi.”

“Còn con đàn bà dê tiện kia thì sao?!”

“Mẹ, cô ấy... là Diệp Triều Nhân hại chết cha, không phải lỗi của cô ấy...”

Một cái tát nữa được giáng xuống, Ôn Nam bị tát đến nổi chảy máu miệng.

“Con có phải vẫn còn nhớ đến Diệp Tiểu Ý? Ta muốn con ở lễ tuyên bố làm cho cô ta thân bại danh liệt, nhưng con đã làm như thế nào? Còn lần trước, phu nhân chủ tịch Triệu đến bắt gian tặc giường, tại sao con lại cứu cô ta? Ôn Nam, con làm mẹ quá thất vọng!”

Trước lễ tuyên bố, mẹ Ôn đã yêu cầu Ôn Nam đưa Diệp Tiểu Ý đến buổi lễ, bỏ thuốc cho cô ta uống, để cô ta ở trước mặt phóng viên bộc lộ bản chất phóng đảng dê tiện, nhưng Ôn Nam làm sao có thể hạ thủ được? Cuối cùng thay đổi ý định.

Ngày hôm sau, hắn không dám trở về gặp mẹ Ôn, cũng không chế bản thân không đi gặp Diệp Tiểu Ý.

Mẹ Ôn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chẳng nhẽ con đã quên cha con đã chết như thế nào sao? Lúc trước người phụ nữ kia đã đá con như thế nào? Chân ta vì sao không còn nữa?”

“Mẹ, con chưa quên...”

“Nếu con không ra tay được thì để ta ra tay! Ôn Nam chỉ vào giữa phòng khách nói: “Mau đến quỳ xuống trước mặt cha con! Tự kiểm điểm lại bản thân!”

Dứt lời, mẹ Ôn lăn xe lăn trở về phòng mình, đóng cửa “rầm” một tiếng.

Ôn Nam vuốt mặt, cứng nhắc đi đến phòng khách.

Ánh nền mờ ảo, chiếu vào di ảnh của ba Ôn.

Gian thờ ba Ôn đã được lập năm năm, hương khói không ngừng.

Ôn Nam quỳ gối trước di ảnh, ánh mắt thất thần nhìn di ảnh của ba Ôn, trái tim nhói nhói.

Một bên là người con gái hắn yêu sâu đậm, một bên là mối thâm thù khắc cốt ghi tâm. Hắn nên làm thế nào?

Hắn đã từng đứng trước mộ cha thề rằng sẽ khiến cho người nhà họ Diệp sống không bằng chết, nhưng đã nhiều lần hắn mềm lòng trước Diệp Tiểu Ý, làm trái ý mẹ Ôn.

...

Diệp Tiểu Ý hay tin Ôn Nam nằm viện, lòng như lửa đốt, tự mình nấu cháo mang đến bệnh viện cho hắn.

Lúc cô bước vào phòng, Ôn Nam vẫn còn đang ngủ. Lúc rời chỗ Diệp Tiểu Ý, hắn đứng dưới trời mưa thật lâu, tỉnh táo rồi mới đi đến biệt thự lưng chừng núi. Mẹ Ôn kêu hắn quỳ trước di ảnh của cha một đêm, ngày hôm sau sốt cao ngã bệnh.

Mới ba ngày, nhìn hắn gầy đi trông thấy, râu mọc tua tủa, hết sức tiều tụy.

Diệp Tiểu Ý đau lòng, ngồi ở mép giường, đưa tay ra muốn chạm lên đôi mi hắn.

Nhưng mà cô vừa chạm vào thì Ôn Nam chợt tỉnh, hắn nắm lấy cổ tay cô trợn mắt lên giận dữ: “Ai cho phép cô vào đây?!”

“Tôi... tôi... xin lỗi, nghe nói anh bị bệnh, cho nên tôi rất lo lắng, muốn đến thăm anh.” Diệp Tiểu Ý ấp úng nói.

“Đừng có kiêu mèo khóc chuột nữa! Ôn Nam lạnh lùng nói.

Diệp Tiểu Ý nép vào một bên, đan chặt ngón tay vào nhau lúng túng.

“Xem đủ chưa? Giờ cô có thể rút đi được rồi.” Ôn Nam hét lên.

Diệp Tiểu Ý vẫn còn lờ lờ chưa nói, đầu có chịu đi. Cô múc bát canh gà đưa cho Ôn Nam ăn, liền bị hất mạnh mẽ gạt đi.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiếu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Canh gà nóng hồi đổ lên làn da mềm mại của cô khiến da thịt đỏ ửng, mảnh sứ vỡ tung tóe trên mặt đất “Đau quá...” “Sao cô lại ngu ngốc đến vậy!” Ôn Nam nổi giận lôi Diệp Tiểu Ý đang quỳ dưới đất ra ngoài. Diệp Tiểu Ý cho rằng Ôn Nam định đuổi nàng đi, chồng chưa cưới?!

Diệp Tiểu Ý kinh ngạc nhìn ra cửa, đám người vây kín lấy bọn họ, Ôn Nam không hề biết đến sự hiện diện của Diệp Tiểu Ý ở bên ngoài đám người này.

“Xin hỏi Quý tiểu thư, hai người đính hôn từ lúc nào vậy?” Ký giả hỏi.

“Chúng tôi đính hôn từ bốn năm trước, nếu không có gì thay đổi thì có lẽ không lâu nữa mọi người sẽ nhận được tin vui của chúng tôi thôi.” Quý Tư Lâm nói.

Đính hôn bốn năm trước... Kết hôn...

Lòng ngực Diệp Tiểu Ý đau đớn vô cùng, buông lỏng tay, chiếc ly rơi trên mặt đất, ‘choang’ một tiếng, vỡ thành mảnh nhỏ.

Vậy cô là cái gì chứ...

Quý Bạc Như vội đặt ly xuống, ân cần nói: “Tiểu Ý, em có khỏe không?”

“Quý đại ca, em... em muốn rời khỏi đây!” Diệp Tiểu Ý thất kinh.

Quý Bạc Như liếc nhìn Ôn Nam và Quý Tư Lâm đang được công chúng ngưỡng mộ, đau lòng nói: “Được...”

Nhưng ngay khi hai người định rời đi, Quý Tư Lâm phát hiện Quý Bạc Như, cô ta đẩy ký giả ra, ngọt ngào gọi một tiếng: “Anh!”

Quý Bạc Như làm bộ không nghe thấy, dẫn Diệp Tiểu Ý rời đi.

Ai ngờ Quý Tư Lâm lại rào bước tiến đến, ngăn cản hai người: “Anh, em gọi anh đó! Sao anh không trả lời!”

Diệp Tiểu Ý kinh ngạc nhìn Quý Bạc Như, không thể ngờ vị hôn thê của Ôn Nam lại là em gái của Quý Bạc Như!

“Tư Lâm, anh...”

Không đợi Quý Bạc Như nói xong, Quý Tư Lâm liền vẫy Ôn Nam: “

Nam, anh qua đây, em giới thiệu anh họ em cho anh quen!”

Ôn Nam nhìn về phía Quý Tư Lâm, liền thấy cô gái Quý Bạc Như đang đỡ là Diệp Tiểu Ý!

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Đám lao đánh phải theo lao thôi.

Diệp Tiểu Ý vừa sợ vừa tan nát cõi lòng nắm lấy cánh tay Quý Bạc Như, không tự chủ nên có hơi mạnh tay.

Ôn Nam đi đến, Quý Tư Lâm thân mật kéo cánh tay hắn, cười tủm tỉm giới thiệu nói: “Nam, đây chính là Quý Bạc Như người anh họ thương em nhất mà em đã từng kể với anh đó, anh, đây là Ôn Nam chồng chưa cưới của em!”

Hai nam nhân lạnh lùng nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Diệp Tiểu Ý vẫn cúi đầu, sợ đến lạnh run người.

Cô không biết nên đối mặt với hoàn cảnh này như thế nào.

Lúc này, cô rất muốn đào một cái hố rồi chôn mình xuống!

“Ồ, anh, vị tiểu thư bên cạnh anh là ai vậy?” Quý Tư Lâm nhìn Quý Bạc Như bằng vẻ mặt thăm dò: “Anh không định giới thiệu chút sao?”

Quý Bạc Như liếc nhìn Diệp Tiểu Ý, mơ hồ nói: “Một người bạn.”

“Em thấy chắc là bạn gái anh rồi! Trước giờ anh có ra ngoài với con gái bao giờ đâu, dẫn đến nơi quan trọng như vậy, chắc chắn là bạn gái rồi!” Quý Tư Lâm cười nói.

Ôn Nam nghe được hai chữ ‘bạn gái’, lồng ngực như bị đâm một nhát dao, vô cùng giận dữ!

Quý Bạc Như thấy được sự phẫn nộ của hắn, cũng không thêm giải thích, cứ để hắn hiểu lầm là được rồi!

Quý Tư Lâm thoải mái đưa tay ra: “Xin chào, chị dâu, em là Quý Tư Lâm! Rất hân hạnh được quen chị!”

“Xin chào, tôi là Diệp Tiểu Ý...” Diệp Tiểu Ý ngại ngần đưa tay ra, từ đầu đến cuối không dám nhìn Ôn Nam.

“Nam, mau chào hỏi đi, đây chính là chị dâu tương lai của chúng ta đó!” Quý Tư Lâm kiêu diễm nói.

Ôn Nam lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Tiểu Ý, một lát sau, hắn mới đưa tay ra: “Diệp tiểu thư, xin chào!”

Diệp Tiểu Ý nhìn cánh tay của hắn đưa đến, như ngàn mũi tên đâm vào tim, khẩu khí lạnh lùng như vậy, thật giống không quen biết!

Đã như vậy, cô còn sợ cái gì chứ?

Diệp Tiểu Ý bắt tay Ôn Nam, ánh mắt kiên định, rồi lại run run, cố gắng cười tự nhiên: “Xin chào, Ôn tiên sinh.”

“Ồ, sao chị dâu biết Nam họ Ôn? Vừa rồi em đâu có kêu Ôn Nam đâu nhì!” Quý Tư Lâm liền nắm được trọng điểm.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Tầng thượng bệnh viện.

Ôn Nam đón gió đêm, đốt một điếu thuốc, thẫn thờ nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Suýt chút nữa thì hắn đã không khống chế được bản thân tha thứ cho Diệp Tiểu Ý, nhưng lời thề trước mộ cha hắn là gì cơ chứ?

Lời hứa với mẹ hắn là gì cơ chứ?

Yêu và hận, rốt cuộc cái nào quan trọng hơn?

Ôn Nam tự hỏi bản thân mình hết lần này đến lần khác, lẽ nào người đã quên thăm cảnh của năm năm trước?

...

Sáng sớm hôm sau, lúc Diệp Tiểu Ý tỉnh lại, Ôn Nam đã không có ở đó, cô phát hiện mình ngủ trên giường bệnh của Ôn Nam, đầu óc mơ hồ, không nhớ nổi mình vào trong phòng bệnh bằng cách nào?

Chẳng lẽ Ôn Nam đã bế cô vào sao?

Không đúng... Ôn Nam ghét cô như vậy, đến cửa cũng không cho vào, sao có thể bế cô vào, để cô ngủ trên giường bệnh của hắn chứ?

Lúc này, y tá lại đến kiểm tra phòng, kêu Diệp Tiểu Ý rời đi trước 9 giờ.

Diệp Tiểu Ý hỏi, “Cô y tá, bệnh nhân phòng này đâu rồi?”

Hộ sĩ nói, “Xuất viện rồi.”

“Xuất viện? Không phải anh ấy vẫn chưa hạ sốt sao?” Diệp Tiểu Ý trau mày.

“Bệnh nhân yêu cầu xuất viện rồi, à, đúng rồi, anh ấy kêu tôi chuyển lời cho cô, đừng có xuất hiện trước mặt anh ta.” Khi nhớ tới biểu cảm của Ôn Nam khi nói lời này, y tá hơi lúng túng nói, “Anh ấy nói anh ấy thấy cô rất phiền, kêu cô... cút xa một chút.”

Diệp Tiểu Ý cắn môi, vâng dạ nói, “Tôi biết rồi, cảm ơn cô.”

Quả nhiên, hấn vẫn không muốn thấy cô.

Y tá thấy Diệp Tiểu Ý sắp khóc đến nơi, liền lúng túng an ủi vài câu rồi đi.

Diệp Tiểu Ý rất buồn, cô xoa bụng, an ủi bản thân, tự nhủ nói, “Mẹ sẽ cố gắng hơn nữa!”

Vài ngày sau, Diệp Tiểu Ý cũng không gặp Ôn Nam.

Cô rất lo lắng cho sức khỏe của Ôn Nam, nhưng lại sợ gọi điện thoại thì Ôn Nam sẽ tức giận, đành lặng lẽ đến cao ốc Ôn thị, chờ đến giờ Ôn Nam tan ca.

Cô ngồi ở lầu một của tiệm cà phê cả một buổi chiều mới đợi được Ôn Nam tan ca.

Vừa thấy Ôn Nam đi ra, tim Diệp Tiểu Ý đều dạo rực.

Hắn gầy đi rồi... Nhưng tinh thần có vẻ không tệ lắm.

Trợ lý đi theo sau lưng hấn, hình như đang báo cáo gì đó.

Ôn Nam lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu đáp lại.

Hắn như ánh sao trên bầu trời thu hút ánh nhìn của Diệp Tiểu Ý, khiến cô cứ nhìn theo mãi.

Bỗng nhiên, Ôn Nam xoay người lại, Diệp Tiểu Ý vội vàng trốn sau cây cột, tim đập ‘thình thịch’, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trợ lý thấy Ôn Nam dừng bước, cũng dừng lại theo, nhìn theo hướng nhìn của Ôn Nam.

“Ôn tổng, ngài đang nhìn cái gì vậy?”

Ôn Nam lắc đầu, “Không có gì.”

Nhưng mắt vẫn đang nhìn xung quanh.

Mới rồi, rõ ràng hấn cảm giác phía sau có người đang nhìn theo hấn, nhưng khi quay lại lại không thấy có gì cả.

Cảm giác này khiến hấn cảm thấy rất quen thuộc... giống như Diệp Tiểu Ý.

Nhưng, sao cô ấy có thể xuất hiện ở đây chứ?

Chắc hấn đã suy nghĩ nhiều rồi.

Ôn Nam thu ánh mắt về, sai bước rồi đi.

Một lúc sau, Diệp Tiểu Ý mới bước ra từ phía sau cây cột, thấy chiếc xe Maybach màu đen đã đi khỏi, cô mới yên tâm, “Vừa rồi thật nguy hiểm...”

Mấy ngày sau, Diệp Tiểu Ý cũng vẫn “ôm cây đợi thỏ”, không có cách nào khác, cô rất nhớ Ôn Nam, dù ngắm nhìn hấn từ xa cũng đủ rồi...

Tối hôm đó, cô đi theo Ôn Nam đến tận khách sạn.

Ôn Nam uống say đến bất tỉnh nhân sự, được trợ lý đưa về chỗ ở.

Diệp Tiểu Ý trốn trong bụi hoa, chờ trợ lý đi khỏi mới lên vào.

Nhưng cửa dùng khóa mật mã... Diệp Tiểu Ý thử mấy mật mã đều sai, sinh nhật hấn, sinh nhật bác trai, sinh nhật bác gái, tất cả đều sai.

Cuối cùng, Diệp Tiểu Ý đánh liều nhập ngày sinh nhật của mình.

Cửa liền mở ra!

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trong lòng Diệp Tiểu Ý bỗng không nói lên lời, hần dùng sinh nhật cô làm mặt mũi sao?

Lúc này, trên sofa phòng khách bỗng truyền đến giọng nói yếu ớt của Ôn Nam: “Nước... nước...”

Diệp Tiểu Ý lấy lại ý thức, vội vàng chạy đến nhà bếp rót cho hần cốc nước. Cô dịu Ôn Nam dậy, để hần dựa vào lòng mình rồi cẩn thận cho hần uống nước.

Trong dạ dày của Ôn Nam rất khó chịu, lông mày của hần cau lại, sắc mặt ửng đỏ.

Diệp Tiểu Ý đau lòng, cô nhẹ nhàng vuốt lưng hần giống như dỗ dành một đứa bé vậy.

Lúc này, cánh cửa bỗng nhiên mở ra...

Trợ lý mang thuốc giải rượu về, hần nhìn thấy Diệp Tiểu Ý trong phòng khách thì ngẩn người: “Diệp tiểu thư, sao cô lại ở đây?”

Diệp Tiểu Ý đáp ứng: “Tôi...”

“Sao cô lại vào đây được? Từ trước đến nay Ôn tổng chưa từng nói với ai mặt mũi của phòng này.”

“Tôi tự đoán...” Diệp Tiểu Ý lúng túng nói.

“Diệp tiểu thư, tôi thấy cô nên sớm quay về đi. Ôn tổng không thích người khác vào đây. Nếu như để cậu ấy biết thì cô sẽ rất thảm đó.” Trợ lý tốt bụng nhắc nhở.

Diệp Tiểu Ý cầu xin nói: “Cậu đừng nói cho anh ấy biết được không? Mỗi lần anh ấy uống rượu là rất dễ bị sốt. Đêm nay tôi muốn ở lại đây chăm sóc cho anh ấy, tôi bảo đảm sang sớm ngày mai trước khi anh ấy tỉnh lại tôi sẽ lặng lẽ rời đi!”

“Nhưng...” Không đợi trợ lý nói hết, Ôn Nam đang nằm trong lòng Diệp Tiểu Ý chợt ọe một tiếng rồi nôn hết những gì trong bụng lên người của Diệp Tiểu Ý.

Đến trợ lý cũng cảm thấy...không dám nhìn thẳng.

Nhưng Diệp Tiểu Ý lại không hề ngần ngại, cô vội vàng vỗ lưng của Ôn Nam để hần nôn một cách thỏa mái mà chẳng đoái hoài gì đến chỗ bẩn trên quần áo của mình.

Trợ lý nhìn Diệp Tiểu Ý cẩn thận tỉ mỉ xử lý chỗ dơ trên quần áo của mình, sau đó hai người họ lại dịu Ôn Nam vào phòng ngủ.

Trợ lý bị cô làm cho cảm động, đồng ý giúp cô giấu diếm.

Diệp Tiểu Ý cảm động đến rơi nước mắt: “Cảm ơn anh!”

“Diệp tiểu thư, cô đừng khách sáo.” Trợ lý thầm nghĩ: Một cô gái lương thiện như vậy, tiếc rằng lại là con gái Diệp Triều Nhân.

Sau khi trợ lý đi khỏi, Diệp Tiểu Ý lấy khăn ẩm đắp lên trán của Ôn Nam, Ôn Nam mơ mơ hồ hồ nắm lấy cổ tay của cô, miệng lẩm bầm tên cô: “Tiểu Ý...Diệp Tiểu Ý...”

Từ lúc gặp lại đến giờ, Ôn Nam chưa từng gọi tên cô một cách dịu dàng như vậy.

Diệp Tiểu Ý nước mắt lưng tròng: “Nam, em ở đây...em ở đây...”

Ôn Nam mơ hồ mở mắt, bàn tay to lớn của hần xoa lên gò má cô, hần cười mãn nguyện. Bỗng dưng, Ôn Nam kéo cô ngã xuống giường rồi đặt cô ở dưới thân của mình, đôi môi nóng bỏng của hần lập tức bao phủ lấy đôi môi của cô...

Đôi tay của Diệp Tiểu Ý vòng lên cổ của hần, lúc đó nước mắt cứ thế rơi xuống, cô nhắm mắt đáp lại nụ hôn dịu dàng triền miên của hần.

Gắn bó dây dưa, vui vẻ chịu đựng.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Ôn Nam tỉnh lại đã là hơn mười giờ. Sau khi say rượu, hần rất đau đầu.

Hắn nhìn chiếc giường gọn gàng rồi lại nhìn căn phòng trống không, có chút mơ hồ.

Hình như có người đã chăm sóc cho hắn cả đêm...

Mùi hương trên người của người đó rất giống Diệp Tiểu Ý.

Nói ra lại thấy lạ, Ôn Nam đã mơ một giấc mơ, trong mơ hắn đã triền miên cùng với Diệp Tiểu Ý.

Rất chân thực.

Lúc này, cửa phòng ngủ bỗng nhiên được mở ra.

Ôn Nam cau mày lại, hắn nhìn cánh cửa.

“Ôn tổng, ngài tỉnh rồi sao?” Trợ lý bưng một cái khay đang tiến đến, trong khay là một bát cháo trắng và một cốc chanh mật ong.

Ôn Nam nghi hoặc: “Là anh sao?”

“Đúng vậy, tôi qua tôi đã đưa ngài về.”

“Đêm qua là anh chăm sóc tôi sao?”

“Vâng, tôi sợ cậu sốt vì vậy đã ở lại.”

Ôn Nam sững sốt: “Sao cậu biết tôi uống say sẽ phát sốt?”

Trợ lý bồng trầm xuống, hắn nhanh chóng lấp liếm: “Tôi không hề biết ngài uống say sẽ phát sốt, không phải tôi qua mưa sao? Trên đường về ngài bị dính mưa.”

Lúc này Ôn Nam mới thôi không nghi ngờ nữa.

Nhưng mùi vị bát cháo này...

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Hôm nay, lúc Diệp Tiểu Ý đang tắm nắng ở vườn hoa thì Quý Bạc Như gọi điện đến.

Quý Bạc Như nói trong điện thoại: “Tiểu Ý, anh tìm thấy mẹ em rồi...”

Diệp Tiểu Ý sững sốt: “Quý đại ca, anh nói thật sao?”

“Ừm, anh tìm thấy thông tin của mẹ ở một bệnh viện tư nhân, em có muốn đi cùng anh đến thăm bà ấy không?” Quý Bạc Như nói: “Anh biết, Ôn Nam không cho phép em đi thăm bác ấy.”

Diệp Tiểu Ý rất nhớ mẹ của mình, cô lập tức đồng ý.

Nửa tiếng sau, Quý Bạc Như đích thân tới đón Diệp Tiểu Ý, dẫn cô đến bệnh viện.

Cô vừa mới đi, người giúp việc đã gọi điện ngay cho Ôn Nam: “Ôn tiên sinh, Diệp tiểu thư bỏ trốn cùng một vị tiên sinh họ Quý rồi...”

Bỏ trốn sao?!

Diệp Tiểu Ý, gan của cô lớn quá rồi!

Ôn Nam nghe tin Diệp Tiểu Ý bỏ chạy liền nổi trận lôi đình! Hắn tuyên bố hủy cuộc họp, lái xe về nhà.

Người giúp việc nói: “Nghe cuộc điện thoại của Diệp tiểu thư và Quý tiên sinh thì hình như bọn họ đi tìm ra mẹ Diệp tiểu thư rồi.”

Quý Bạc Như, tốt lắm!

Đám đối đầu với tôi, anh chết như nào cũng chẳng biết được đâu.

Ôn Nam nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, hất lái xe đến bệnh viện.

Hất lái xe như bay, chưa đầy nửa tiếng liền đến được bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện vừa đúng lúc Diệp Tiểu Ý bước xuống xe của Quý Bạc Như. Quý Bạc Như dùng ánh mắt dịu dàng cưng chiều nhìn cô, hất mở cửa xe giúp cô rồi đỡ cô xuống xe.

Diệp Tiểu Ý cười dịu dàng nói cảm ơn.

Ôn Nam nhún ga rồi đột nhiên đâm vào chiếc xe Bingley của Quý Bạc Như.

Theo bản năng, Quý Bạc Như ôm lấy eo của Diệp Tiểu Ý, hất quan sát cô một lượt rồi lo lắng hỏi: “Tiểu Ý, em không sao chứ?”

Diệp Tiểu Ý lắc đầu: “Không...”

Cô chưa nói dứt lời, Ôn Nam xuống xe, đến trước mặt hai người bọn họ, ánh mắt châm biếm: “Quý thiếu gia, cậu rất rảnh rồi sao?”

Diệp Tiểu Ý nhìn nụ cười trên mặt của Ôn Nam, sống lưng bỗng lạnh buốt, cô vội vàng thoát ra khỏi lồng ngực của Quý Bạc Như, run run nói: “Ôn... Ôn Nam... anh... sao anh lại đến đây...”

“Cô rất bất ngờ sao?”

“Không phải... em... em...”

“Diệp Tiểu Ý, gan của cô ngày càng lớn rồi!” Ôn Nam dùng một tay kéo Diệp Tiểu Ý, còn tay kia thì nắm lấy cổ của cô, nói một cách đầy hung dữ: “Đạo gần đây cô sống quá thoải mái rồi phải không? Ôm tôi và ông người đàn ông khác có khác nhau không?”

“Em... em không có...” Diệp Tiểu Ý nói rất khó khăn.

Quý Bạc Như nổi giận, hất nắm chặt bàn tay: “Ôn Nam, cậu có bản lĩnh thì nhắm vào tôi đi, đừng ức hiếp phụ nữ!”

“Tôi dạy dỗ người phụ nữ của tôi thì liên quan gì tới anh? Anh quên bài học lần trước rồi sao?” Ôn Nam lạnh lùng nói.

“Anh có phải là đàn ông không? Đi ức hiếp một người phụ nữ yếu đuối như vậy anh thấy rất vui phải không?” Quý Bạc Như bất bình: “Nếu cậu không muốn trân trọng cô ấy nữa thì để tôi dẫn cô ấy đi.”

Ôn Nam mặc kệ Quý Bạc Như, hất nhìn Diệp Tiểu Ý đầy khiêu khích nói: “Nói cho hấn biết, người đàn ông của cô là ai? Cô đi cùng với ai?”

Diệp Tiểu Ý nhớ lại chuyện lần trước ở sân thượng của quán rượu, trong lòng chợt sợ hãi vội nói: “Người đàn ông của em là anh, em nghe anh, đi cùng với anh...”

Quý Bạc Như sắc mặt trắng bệch: “Tiểu Ý, sao em lại phải cầu xin một tên cặn bã như hấn chứ? Anh đưa em đi!”

“Quý đại ca, cảm ơn anh giúp đỡ em... Em không muốn liên lụy đến anh.”

Ôn Nam buông cổ của Diệp Tiểu Ý ra rồi kéo cô vào trong lòng, hất nói với Quý Bạc Như: “Nghe thấy chưa? Cho dù cô ấy có bị tôi giết vò đến chết thì cô ấy cũng không đi cùng anh đâu. Quý thiếu gia, nếu lần sau cậu còn dám lừa người phụ nữ của tôi nữa thì tôi sẽ khiến anh chết không toàn thây.”

Dứt lời, Ôn Nam kéo Diệp Tiểu Ý vào bệnh viện.

Quý Bạc Như nhìn theo bóng lưng của Diệp Tiểu Ý bị Ôn Nam kéo đi thì siết chặt nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Cửa phòng bệnh mẹ Diệp

Ôn Nam dắt Diệp Tiểu Ý đến cửa phòng bệnh nhưng hất lại không cho cô vào, áp sát mặt cô vào cửa kính, lạnh lùng nói: “Không phải cô muốn gặp mẹ cô sao? Nhìn đi, lần này tôi cho cô nhìn đủ!”

Mẹ Diệp Tiểu Ý gầy khô như que củi nằm trên giường bệnh, cơ thể suy nhược, phải sống nhờ máy thở.

Một tháng không gặp mẹ, Diệp Tiểu Ý không nhận được òa khóc.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy an ủi đó là Ôn Nam không ngược đãi mẹ mình, nhìn từ thiết kế phòng bệnh mà nói, đây là phòng chăm sóc đặc biệt, máy móc tiên tiến, mẹ cô được chăm sóc rất tốt.

Diệp Tiểu Ý khóc thút thít nói, “Cảm ơn anh, Ôn Nam...”

Ôn Nam trầm mặt, không thèm để ý, ngang ngược uy hiếp cô, “Diệp Tiểu Ý, tốt nhất cô nên hiểu cho rõ tình hình hiện tại là gì, còn để tôi nhìn thấy cô qua lại với người đàn ông khác, tôi sẽ khiến cô cả đời này không gặp được mẹ cô nữa!”

Diệp Tiểu Ý đăm lẹ, mơ hồ nhìn Ôn Nam, hấn giận cô bởi vì cô qua lại với người đàn ông khác sao?

“Ôn Nam... Anh đang giận chuyện em đi cùng Quý tiên sinh sao?” Diệp Tiểu Ý lấy hết can đảm hỏi.

Ánh mắt ôn nhu của cô nhẹ nhàng hướng lên người Ôn Nam, thật mong chờ đáp án!

Trái tim Ôn Nam rung lên, cổ ý to tiếng cười nhạo, “Giận? Diệp Tiểu Ý, cô xứng sao?!”

“Nhưng rõ ràng anh đang giận chuyện em...”

“Nếu cô không mang đứa con của tôi trong bụng thì tôi sẽ quan tâm cô chắc? Không biết tự lượng sức mình!”

Nói xong, Ôn Nam bỏ đi, để lại Diệp Tiểu Ý sững sờ tại chỗ, trái tim bỗng lạnh lẽo.

Cửa bệnh viện.

Sau khi lên xe, trái tim Ôn Nam loạn nhịp, tìm mãi mới thấy nửa hộp thuốc lá, vội vàng châm một điếu.

Sau lần Diệp Tiểu Ý không quen ngửi mùi thuốc lá trước kia, hấn rất ít hút thuốc... Cho dù không về biệt thự, cũng cố gắng khắc chế.

Dường như hành vi này là theo bản năng, đến khi hấn nhận thức được thì lại cảm thấy bản thân thật nực cười.

Rõ ràng rất hận cô, muốn cô đau khổ, nhưng sao hấn luôn không thể tự chủ được, luôn suy nghĩ cho cô?

Giống như vừa nãy, hấn còn dẫn cô đi thăm mẹ cô, sợ cô lo lắng, nhìn thấy rồi sẽ không suy nghĩ lung tung nữa.

Nhưng mong muốn ban đầu của hấn là muốn để cô sống trong đau khổ và lo lắng... Ôn Nam cảm thấy mình đã thay đổi, quyết tâm của hấn đã dần bị cô phá hủy.

Ôn Nam đấm mạnh lên tay lái, vứt điếu thuốc rồi lái xe trở về.

...

Diệp Tiểu Ý đứng nhìn ở cửa phòng bệnh một lúc lâu rồi mới rời đi, trước khi đi, cô còn đến phòng của bác sỹ hỏi về tình trạng của mẹ mình.

Bác sỹ nói, “Diệp tiểu thư, cô yên tâm, tất cả viện phí ở đây đều được Ôn tiên sinh trả rồi, mẹ cô cũng đã được chúng tôi chữa trị bằng thuốc và phương án trị liệu tốt nhất, cô không cần phải lo lắng.”

Sau khi ra khỏi bệnh viện, một chiếc xe Benz màu đen dừng lại bên chân Diệp Tiểu Ý, tài xế xuống xe, lễ phép nói với Diệp Tiểu Ý, “Diệp tiểu thư, Ôn tổng bảo tôi đến đón cô về.”

Diệp Tiểu Ý rất âm lòng, tuy ngoài miệng Ôn Nam rất cay nghiệt, nhưng Diệp Tiểu Ý cảm thấy hấn vẫn là Ôn Nam hiền lành, không bị thù hận làm mờ mắt.

Cô quyết định, dù thế nào cũng phải tìm cơ hội nói chuyện đàng hoàng với Ôn Nam, bọn họ không thể cứ như vậy mãi được.

Đằng xa, xe Bingley của Quý Bạc Như đang đậu ở bên đường.

Hấn ngồi trên ghế lái, ánh mắt dõi theo Diệp Tiểu Ý đang đứng trước cửa bệnh viện.

Quý Bạc Như nhớ tới ngày hấn cầu hôn Diệp Tiểu Ý, Diệp Tiểu Ý cự tuyệt nói, “Anh Quý, xin lỗi, em không thể kết hôn với anh, em luôn coi anh là anh trai... Người em yêu là Ôn Nam”

“Nhưng Ôn Nam sẽ không trở lại đâu.”

“Cho dù anh ấy không trở lại, đời này em cũng không yêu người khác.”

Thấy Diệp Tiểu Ý lên xe rồi đi, Quý Bạc Như lấy điện thoại ra, bấm số.

Một lát sau, điện thoại đã được nối máy, một giọng nói ngọt ngào truyền đến, “Anh à!”

“Tư Lâm, em cũng nên trở về đi?” Khóe miệng Quý Bạc Như lộ ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiếu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Sau khi chia tay ở bệnh viện, ba ngày sau Diệp Tiểu Ý đều không gặp Ôn Nam.

Cô nhìn điện thoại hết lần này đến lần khác, đều không có tin tức của Ôn Nam, cô còn cho rằng điện thoại của mình bị hỏng, ngáy ngồ gọi điện thoại đến máy bàn trong biệt thự.

Bảo mẫu nghe thấy máy bàn reo, vội vã chạy từ phòng bếp ra nhận điện thoại, Diệp Tiểu Ý lúng túng nói, “Không cần, vừa rồi... là tôi gọi đó.”

“Diệp tiểu thư, cô không có việc gì thì gọi điện thoại ở nhà làm gì chứ?” Bảo mẫu thấy khó hiểu, liền hỏi.

Diệp Tiểu Ý ngượng ngùng cười, “Tôi thử gọi xem điện thoại của tôi có hỏng hay không thôi.”

Đúng là không có hỏng nha.

Diệp Tiểu Ý ăn không ngon, ngủ cũng không yên, lấy hết dũng khí thay đồ đi đến cao ốc Ôn thị.

Lễ tân nhận ra cô nhưng không cho cô lên trên, cô liền ngồi chờ ở đại sảnh.

Điều hòa mở thật là lạnh.

Diệp Tiểu Ý ra ngoài vội nên không mang theo áo khoác, lúc này chỉ đành ôm hai tay sưởi ấm, lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay.

Khi trợ lý của Ôn Nam từ bên ngoài trở về, đã là năm giờ chiều.

Trợ lý vừa đi vừa nói, “Ôn tổng, tháng sau Celin trở về, vé máy bay đã đặt rồi, đến lúc đó ngài muốn đi đón không?”

Ôn Nam nhướn mày, “Từ khi nào vậy?”

“Sáng nay vừa nhận được email.” Trợ lý nói.

Ôn Nam trầm ngâm, “Tôi biết rồi.”

Lúc quay đầu lại, Ôn Nam nhìn thấy Diệp Tiểu Ý đang ngủ trên ghế salon, mơ hồ vuốt cánh tay, có vẻ rất lạnh.

Ôn Nam dừng bước, “Sao cô ấy lại ở đây?”

“Ài?” Trợ lý nhìn theo ánh mắt của Ôn Nam, mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn.

“Ôn tổng, tôi đi xử lý ngay.”

Trợ lý vội vã chạy đến chỗ lễ tân hỏi, sau đó quay lại nói, “Ôn tổng, Diệp tiểu thư đã ở đây ba giờ đồng hồ rồi.”

“Lễ tân không nói cho cô ấy biết tôi không ở đây sao?”

“Không ạ... Chỉ nói không cho Diệp tiểu thư lên lầu.”

Sắc mặt Ôn Nam trầm xuống, “Cô biết xử lý thế nào rồi chứ.”

Trợ lý phẫn nộ, trả lời, “Vâng.”

Cuối cùng, Ôn Nam đi về phía Diệp Tiểu Ý.

Tiếng giầy da ‘cộp cộp’ khiến Diệp Tiểu Ý tỉnh giấc, vừa mở mắt đã thấy một đôi chân thon dài và giầy da sáng loáng.

Diệp Tiểu Ý nhìn lên, ngạc nhiên gọi hấn, “Ôn Nam...”

“Đầu óc cô có vấn đề à?” Ôn Nam tức giận nói.

“Ừ?” Diệp Tiểu Ý ngờ ngác đứng dậy, vừa định nói thì thấy mũi ngựa ngửa, hắt hơi một cái, “hắt xì...”

Ôn Nam nhú mày, cời áo khoác ném cho cô, “Ngu ngốc!”

Diệp Tiểu Ý còn chưa kịp phản ứng, Ôn Nam đã xoay người bước vào thang máy, Diệp Tiểu Ý cầm áo đuổi theo.

Vào thang máy, Ôn Nam thấy cô vẫn chưa mặc áo khoác, liếc mắt nhìn, “Không muốn mặc thì vứt đi!”

Diệp Tiểu Ý mau mặc áo vào.

Trên áo còn lưu lại nhiệt độ của cơ thể hấn, thật ấm áp.

Diệp Tiểu Ý leo đèo theo sau Ôn Nam, hấn thật cao, lưng thẳng tắp, giống hệt một cây tùng che trời, to lớn hung vĩ.

Sau khi vào phòng làm việc, Ôn Nam nói lỏng cả vạt ra, không nhìn được hỏi cô, “Tìm tôi có việc gì?”

Diệp Tiểu Ý ấp úng, “Thực ra... Không có chuyện gì hết?”

“Cô nghĩ tôi rồi rảnh lắm sao?” Ý của Ôn Nam Ngụ là cô còn lãng phí thời gian của tôi?

Diệp Tiểu Ý lập tức hiểu ra, do dự bước lên trước, kéo tay áo Ôn Nam, lay nhẹ, rồi nói, “Ôn Nam, em và Quý tiên sinh thực sự không có gì... Anh đừng hiểu lầm, đừng tức giận có được không?”

Ôn Nam vốn không hề tức giận... là ghen đó.

Hấn cũng không hiểu tại sao mình lại ghen, rõ ràng hấn đã không còn yêu người phụ nữ này từ lâu rồi.

Nhưng trong chớp mắt, hấn lại bị động tác nhỏ theo thói quen của cô làm cho mềm lòng...

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Người con gái này ngày trước mỗi lần chọc giận hấn, đều kéo kéo ống tay áo hấn nhận lỗi.

Ôn Nam đau lòng

Có lẽ bởi vì cô bây giờ điềm đạm đáng yêu, dịu dàng động lòng người, Ôn Nam mảy liền quên nỗi đau năm năm trước sao?

Nhà cô ta đã phá hủy gia đình nhà mày!

Cô ta đã hủy hoại mối tình mà mày coi vật báu. Mày có thể tha thứ sao?

Ôn Nam thở một hơi dài, tay nắm chặt thành quyền, cắn răng gạt tay Diệp Tiểu Ý ra, lui về phía sau, ánh mắt lạnh như đao nhìn cô: “Tôi nói rồi, tôi không nổi nóng! Cô đừng dương dương tự đắc, cô chỉ là món đồ chơi trong tay tôi mà thôi. Cô nghĩ tôi có thể vì cô mà động tình sao?”

“Diệp Tiểu Ý, tôi sẽ không bao giờ quên năm năm trước cô chia tay tàn nhẫn như thế nào! Ngày hôm đó trời mưa to, tôi đứng ở ngoài nhà cô một đêm, cô nhẫn tâm không xuất hiện. Ôn Nam tôi không có lòng tự trọng mới yêu người đàn bà có tâm địa rắn rết như cô!”

Những câu này không biết có làm cho Diệp Tiểu Ý hết tia hi vọng, hay là khiến cho bản thân mình hết hi vọng.

Diệp Tiểu Ý nhìn chặt mày, nước mắt chực chờ rớt xuống: “Ôn Nam, xin lỗi, năm năm trước tôi có lỗi khổ tâm trong lòng, tôi...”

“Diệp Tiểu Ý, cho đến tận bây giờ vì sao cô cứ phải kiêu ngạo như vậy? Ôn Nam tôi không phải thằng ngu!”

“Ôn Nam, tôi thật sự có nỗi khổ riêng, anh tin tôi có được không?” Diệp Tiểu Ý cầu xin.

Ôn Nam quay lưng về phía cô, ánh mắt mâu thuẫn, nội tâm và trí óc đang đánh nhau. Hắn không phải không tin Diệp Tiểu Ý, mà là hắn không đủ can đảm để nghe cô nói nỗi khổ lòng mình.

Hắn sợ lòng quyết tâm báo thù của mình bị dao động.

Ôn Nam nắm chặt nắm đấm, lạnh nhạt nói: “Cô đi nhajChir cần cô sinh đứa bé thật tốt, tôi sẽ cho cô năm nghìn vạn mà cô muốn!”

“Ôn Nam, ta không đi!” Diệp Tiểu Ý xông lên ôm chặt lấy eo của Ôn Nam, khuôn mặt kẻ sát lung hắn. Cô gào khóc nói: “Năm năm trước em và anh đã bỏ lỡ nhau. Năm năm sau em không muốn lại bỏ lỡ anh thêm một lần nữa...”

“Ôn Nam, em yêu anh, em yêu anh!”

Lời Diệp Tiểu Ý như con dao, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng cứa vào tim Ôn Nam.

Chóp mũi Ôn Nam cay xè, ánh mắt lấp lánh. Hắn khó khăn mở miệng, nhả tâm phun ra vài từ: “Nhưng tôi không yêu cô.”

...

Diệp Tiểu Ý như người vô hồn đi trên đường, trong đầu cô không ngừng nghĩ về lời Ôn Nam nói trong phòng làm việc.

“Tôi trở về chỉ có một mục đích duy nhất - báo thù!”

“Cô cho rằng tôi có thể lại yêu con gái kẻ thù giết cha mình thêm một lần nữa sao?”

“Cô cùng nhiều người đàn ông khác đây đưa bất chính như vậy, mà còn hi vọng tôi cưới cô về làm Ôn phu nhân sao? Tôi chẳng qua chỉ chơi cô mà thôi.”

“Diệp Tiểu Ý, cô đừng nằm mơ nữa...Tôi chưa giết cô đã là nhân từ lắm rồi.”

“Cô chỉ là đôi giày rách mà thôi.”

“Mau cút đi.”

Nước mắt như hạt trần châu ào ào rơi xuống.

Trái tim Diệp Tiểu Ý đau quá!

“Không, không phải như thế...” Diệp Tiểu Ý không chấp nhận kết quả này.

Nếu như Ôn Nam không yêu cô, tại sao lúc say rượu còn gọi tên cô?

Nếu như Ôn Nam không yêu cô, tại sao lại dùng ngày sinh của cô làm mật mã khóa điện tử?

Nếu như Ôn Nam không yêu cô, vì sao lúc lái xe đưa cô trở về còn cẩn thận lái xe cẩn thận, cô thường bị say xe?

Nếu như Ôn Nam không yêu cô, tại sao vào thời điểm bắt gặp cô và Quý Bạc Như ở cạnh nhau, hắn lại tức giận đến thế?

Không đúng!

Ôn Nam, anh nói dối!

Diệp Tiểu Ý lấy hết dũng khí quay lại tòa cao ốc Ôn Thị.

...

Lúc Ôn Nam từ đại sảnh bước ra, sắc trời cũng dần muộn. Ánh hoàng hôn ở cuối đường chân trời, vừa lãng mạn vừa có chút nuối tiếc.

Tài xế vẫn chưa đánh xe ra, Ôn Nam đứng trên bậc chờ đợi.

Chắc lúc này Diệp Tiểu Ý đã về đến nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ôn Nam lấy điện thoại ra bật hệ thống định vị, phát hiện điểm đỏ kia lại gần hần như vậy.

Ôn Nam không khỏi cau mày, sao cô lại quay lại?!

Không phải lúc này bản đồ định vị đã xác định cô đi xa rồi sao?

Ôn Nam nhìn bốn xung quanh, lòng đầy bồn khoăn. Nhìn về phía bên trái thấy cô khuôn mặt đầy nước đứng cách hần vài mét, túi thân nhìn hần.

Diệp Tiểu Ý khịt khịt mũi, định nhào lên ôm lấy hần, mặc kệ hần nói gì đi nữa cô cũng không buông tay.

Bọn họ đã bỏ lỡ nhau năm năm, sau này cô không muốn tiếp tục bỏ lỡ nhau!

Nhưng lúc này, ở bồn hoa đằng sau cây cột la mã, một kẻ đội mũ lưỡi trai đột nhiên xông ra hướng về phía Ôn Nam, tay cầm một con dao gọt hoa quả.

Diệp Tiểu Ý trợn trừng mắt, không kịp gọi Ôn Nam, người đàn ông đã cầm con dao xông lên..

“Ôn Nam!” Tên đàn ông kia hô to một tiếng, Ôn Nam liền quay đầu lại.

Vào thời khắc đó, Diệp Tiểu Ý không nghĩ ngợi nhiều, dùng hết sức lực chạy lên chắn cho Ôn Nam.

Con dao cắm sâu vào ngực Diệp Tiểu Ý.

Máu tươi nhuộm đỏ cả chiếc váy trắng.

“Nam...” Diệp Tiểu Ý ngã vào trong lòng ngực của Ôn Nam, ý thức dần trở lên mơ hồ, tiếng đàn ông la hét ngày càng xa dần..

Bảo vệ nghe thấy tiếng liền chạy đến không ché tên hung thủ. Lột bỏ mũ lưỡi trai và khẩu trang xuống mới phát hiện ra đó là Diệp Triều Nhân!

“Ôn Nam! Ta muốn lấy mạng chó của ngươi!” Diệp Hường Nhân hét lên.

Ôn Nam ôm lấy Diệp Tiểu Ý, một cước đạp vào mặt Diệp Triều Nhân, nghiến răng: “Nếu như Tiểu Ý có sơ xuất gì, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Cuối cùng, Ôn Nam ôm Diệp Tiểu Ý lên xe, phi nhanh tới bệnh viện.

Trên xe, Diệp Tiểu Ý mơ mơ hồ hồ, ý thức mờ lung, miệng không ngừng lầm bầm: “Nam, xin lỗi...”

Trái tim Ôn Nam như bị dao cắt. Vào thời khắc này, hần phải làm thế nào?

“Diệp Tiểu Ý, cô im miệng lại cho tôi!” Ôn Nam ra lệnh.

Hai hàng lệ lăn xuống nói khóe mắt, trên tay cô toàn là máu, run rẩy phủ lên khuôn mặt của Ôn Nam: “Nam, anh vẫn yêu em đúng không?”

“Người phụ nữ chết tiệt, cô im miệng lại cho tôi!”

“Nam, em sợ bây giờ không nói thì sẽ không kịp mất...Năm năm trước cha em muốn anh ngồi tù nên đã ép em từ hôn, anh tha thứ cho em có được không? Năm năm qua em chưa từng quên anh...” Diệp Tiểu Ý thều thào nói: “Có thể anh không biết, gặp được anh em rất vui, tuy rằng cha em đã cố ý bỏ thuốc để tặng em cho anh, nhưng em cũng cam tâm tình nguyện...Em muốn chúng ta ở bên nhau...”

Đầu óc Ôn Nam trống rỗng, thì ra năm đó cô bị ép buộc!

“Nam, em yêu anh...” Nói xong, Diệp Tiểu Ý hôn mê bất tỉnh.

Ôn Nam lòng như lửa đốt, không ngừng hôn lên trán, lên mặt của Diệp Tiểu Ý: “Diệp Tiểu Ý, em thứ chết đi! Không cho phép em có mệnh hệ gì xảy ra, em có nghe rõ không? Em không được xảy ra chuyện gì hết.”

“Lái xe nhanh lên!”

“Nhanh lên!”

...

Bệnh viện, phòng phẫu thuật

Trợ lý vội vã bước tới, nhìn thấy Ôn Nam nhìn chăm chăm vào ánh đèn của phòng phẫu thuật, đôi bàn tay dính đầy máu.

“Ôn tổng, tôi đã tra ra rồi, người hầu nhà họ Diệp nói năm năm trước Diệp Triều Nhân dùng chuyện ngài ở bãi đỗ xe chém hấn ra làm cái cớ để ép Diệp tiểu thư từ hôn với ngài. Diệp tiểu thư muốn chạy trốn cùng ngài nhưng bị Diệp Triều Nhân nhốt ở nhà đánh một trận., ép cô ấy đồng ý đính ước với Quý Bạc Như thì mới xóa bản án của ngài. Còn nữa, Ông ta còn dùng mẹ Diệp Tiểu Thư ra để uy hiếp cô, ép cô thế cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại ngài...”

Ôn Nam không dám tin vào những gì mà mình vừa nghe được...

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Hóa ra Diệp Tiểu Ý vẫn luôn bảo vệ hấn! Nhưng hấn thì vẫn một mực trách lầm cô!

Hấn còn nói biết bao lời tàn nhẫn để sỉ nhục cô, giày vò cô!

“Rõ ràng cô ấy đã giải thích với tôi rất nhiều lần, nhưng tôi lại không chịu tin...” Ôn Nam cực kì hối hận: “Tôi đúng là một tên khốn nạn!”

“Ôn tổng, còn một việc nữa tôi phải nói với thật với cậu...” Trợ lý tức giận nhìn Ôn Nam nói: “Kỳ thực, cái đêm mà cậu uống say, người ở lại phòng chăm sóc cậu cả đêm đó không phải là tôi mà là... Diệp tiểu thư!”

Ôn Nam cau mày: “Cái gì?”

“Ôn tổng, tôi xin lỗi, là Diệp tiểu thư cầu xin tôi giữ bí mật, cô ấy nói sợ cậu biết sẽ tức giận...” Trợ lý oan ức nói: “Diệp tiểu thư chăm sóc cậu một đêm, còn nấu cho cậu một nồi cháo nữa. Cô ấy nói, sáng sớm khi tỉnh dậy sau mỗi lần say rượu, cậu quen ăn cháo và uống nước mật ong pha chanh. Tôi không cố ý giấu giếm cậu, nhưng Diệp tiểu thư nói, nếu như cậu biết cô ấy làm thì cậu sẽ không ăn...”

Lúc này, Ôn Nam mới khẳng định rằng, mấy ngày hôm nay cảm giác của hấn không hề sai! Diệp Tiểu Ý vẫn luôn theo dõi hấn! Nếu không phải như vậy thì sao cô biết được hấn uống say?

Giấc mơ đêm hôm đó của hấn cũng không phải là giả!

Người chăm sóc cho hấn cả đêm hôm đó chính là Diệp Tiểu Ý!

Ôn Nam rất hối hận, hấn đã nói với cô biết bao lời tàn nhẫn ở trong phòng làm việc!

Cô phải cố gắng lấy ra biết bao can đảm mới dám quay lại tòa cao ốc của Ôn Thị một lần nữa để đối hấn?

Cô lặng lẽ nỗ lực như vậy mà hấn thì đã làm được gì chứ?

Ôn Nam rất hận bản thân mình, hấn đâm mạnh lên tường, tường trắng như tuyết in hấn khá nhiều vết máu.

“Diệp Triều Nhân đâu?” Ôn Nam tức giận hỏi.

“Ồ... ở đồn cảnh sát!”

“Đi điều tra cho tôi, tại sao ông ta lại biết hành tung của tôi?” Ôn Nam không kiềm chế được cơn giận mà nói.

“Vâng! Ôn tổng!” Trợ lý vội vàng dời đi.

Lúc đó, y tá hốt hoảng đi từ trong phòng giải phẫu ra, hỏi Ôn Nam: “Anh là gì của bệnh nhân?”

Ôn Nam siết chặt nắm tay, không chút do dự mà nói: “Tôi là chồng của cô ấy.”

“Vậy anh kí tên đi!”

Ôn Nam kí soạt soạt tên của mình rồi đưa cho y tá, hấn nắm lấy cổ tay y tá rồi dặn dò: “Tôi không cần biết các người dùng cách gì! Nhưng nhất định phải cứu được cô ấy!”

Y tá bị giọng nói âm u chắc nịch của hấn dọa, vội vàng rút tay mình ra khỏi tay hấn rồi nói: “Biết rồi! Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng!”

Sau khi y tá chạy vào phòng phẫu thuật thì cánh cửa liền đóng lại.

Tầm nhìn của Ôn Nam cũng bị cản trở.

Ôn Nam càng siết chặt nắm tay: “Diệp Tiểu Ý, cô dám xảy ra chút sơ suất gì thì tôi sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho cô!”

...

Lúc Diệp Tiểu Ý tỉnh lại đã là sáng sớm ngày thứ hai rồi.

Cô mơ hồ mở mắt thì nhìn thấy Ôn Nam đang gục bên mép giường và đang nắm chặt tay cô. Hình như hắn đang mơ, đôi lông mày cau lại, trán đầy mồ hôi, sắc mặt có vẻ đang rất đau khổ và căng thẳng.

Diệp Tiểu Ý nhẹ nhàng ngồi dậy, cô duỗi tay vuốt hàng lông mày của Ôn Nam. Nhưng ngón tay của cô vừa mới sờ lên cặp lông mày của hắn thì hắn đột nhiên tỉnh dậy, hắn nắm lấy tay của Diệp Tiểu Ý rồi nhìn Diệp Tiểu Ý với gương mặt đề phòng đầy hoảng sợ.

“Đau...” Diệp Tiểu Ý nhú mày.

Ôn Nam vội vàng buông tay, hắn cố gắng khống chế sự gấp gáp và quan tâm trong lòng lại, lạnh lùng quát lớn: “Bây giờ biết đau rồi sao? Ai bảo cô ngốc nghếch xông lên chứ? Cô cho rằng cơ thể của cô cứng như thép đao thương không xuyên qua được sao?”

Hắn quả thực chưa từng gặp người phụ nữ nào ngốc nghếch như vậy... Rõ ràng hắn vẫn luôn tỏ ra ghét cô, chán cô, chỉ hận không thể giết cô. Vậy mà cô lại còn dùng cả tính mạng để bảo vệ hắn!

Không phải là ngốc thì là gì chứ?

Diệp Tiểu Ý nhìn Ôn Nam đầy oan ức, thấp giọng nói: “Em chỉ không muốn anh bị thương thôi... Ôn Nam, em xin lỗi.”

“Cô xin lỗi vì điều gì?” Ôn Nam nén giận.

“Em xin lỗi vì lại khiến anh nổi giận rồi...” Diệp Tiểu Ý mím môi, đôi mắt hạnh nhân long lanh dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Ôn Nam nhú lông mày nhìn cô: “Diệp Tiểu Ý, tôi thấy cô ngốc thực sự!”

Rõ ràng người phải nói lời xin lỗi là hắn!

Ôn Nam càng nhìn thì hắn càng giận chính bản thân mình, càng không không chế được mà muốn ôm cô vào trong lòng.

Nhưng hắn không thể!

“Ôn Nam, anh đừng nhú mày nữa có được không?” Diệp Tiểu Ý đưa tay vuốt lên lông mày của hắn, đôi mắt khổ sở nhìn hắn.

Trong lòng của Ôn Nam đang rất hỗn loạn, hắn lưỡng lự đưa tay sờ lên khuôn mặt của Diệp Tiểu Ý, nhưng chưa đụng đến da mặt cô thì hắn đột nhiên rút tay lại rồi quay lưng lại với cô: “Nếu như cô đã tỉnh rồi vậy thì chịu khó nghỉ ngơi đi!”

Diệp Tiểu Ý sợ hắn đi, vội vàng xuống giường, đến dép cũng không kịp đi.

“Ôn Nam, anh đừng đi có được không?” Diệp Tiểu Ý đi chân trần tới trước mặt hắn, nói đầy đáng thương: “Chúng ta đừng bỏ lỡ nhau nữa, được không?”

Mỗi một câu một chữ của cô đều giống như con dao khắc sâu vào tim của hắn vậy.

“Diệp Tiểu Ý, cô cho rằng cô cứu tôi một mạng thì tôi sẽ quên mối cừ hận giữa hai nhà sao?” Ôn Nam lạnh lùng nói.

Hắn dữ dội như vậy, không biết là muốn tiếp thêm can đảm cho chính mình hay muốn để cho Diệp Tiểu Ý biết khó mà lui nữa?

“Ôn Nam...”

“Tránh ra!”

Diệp Tiểu Ý giang hai cánh tay ra ngăn cản đường đi của hân: “Em không tránh! Em không muốn bỏ lỡ anh thêm nữa, không muốn thêm nữa!”

Nói xong, nước mắt của Diệp Tiểu Ý cứ thế lăn xuống.

Hàng lông mày của Ôn Nam càng nhíu lại sâu hơn, chớp mũi hân cay xè, sóng lớn trong lòng đang cuộn trào mãnh liệt: “Tôi nói lại một lần nữa, tránh ra!”

Ôn Nam lạnh lùng dứt khoát như vậy khiến chân tay cô luống cuống. Trong tình thế cấp bách, cô chỉ đành tiến lên ôm lấy mặt của hân rồi nhắm ngay môi của hân mà hôn.

“Diệp Tiểu Ý, cô...” Theo bản năng, Ôn Nam đẩy cô ra. Nhưng Diệp Tiểu Ý lại nhào tới, cắn lấy môi của hân mà hôn mãnh liệt!

Tay của Ôn Nam động đậy thì cô giữ tay của hân lại. Ôn Nam quay mặt đi thì cô xoay mặt hân lại. Tóm lại chính là: không được phép chạy!

Ôn Nam cuối cùng cũng đành bỏ cuộc, Diệp Tiểu Ý giống như nhựa cao su dính lên người hân vậy, dù làm thế nào cũng không thể gỡ ra được. Hân cũng lo lắng cho vết thương của cô và đứa bé trong bụng nên không dám dùng lực quá lớn.

Mắt thấy trốn không thoát nên Ôn Nam chỉ đành gờ tay chịu trói, hân đứng ở đó không nhúc nhích, giống như đang nói: Cô hôn đi, hôn xong rồi thì buông ra để tôi đi.

Từ trước đến nay Diệp Tiểu Ý chưa từng chủ động và bá đạo như vậy. Nhưng trong giờ khắc này, cô chỉ biết không thể để Ôn Nam đi được, cô tin trong tim hân có cô, chỉ là hân không thể buông được mối hận năm đó ra thôi.

Nhưng cô có cố gắng hôn hân thì hân cũng không hề phản ứng lại, trái tim của Diệp Tiểu Ý như vỡ vụn, cô ghen ngào nói: “Rõ ràng là anh vẫn còn yêu em, không phải sao...”

Ôn Nam cũng ghen ngào một chút, khuôn mặt hân ẩm ướt, toàn là nước mắt.

Hân vẫn luôn ép bản thân mình phải lạnh nhạt với cô, không động lòng, không thương cô. Nhưng một người càng không chế cảm xúc của mình thì càng giống như không chế núi lửa phun trào vậy.

Diệp Tiểu Ý không cần đợi hân trả lời, cô cười đầy thất vọng: “Anh đi đi... đi đi!”

Cô buông hân ra, quay người lại, nước mắt lại rơi xuống là chảy.

Trái tim của Ôn Nam hơi thất lại. Lúc đó, cũng không biết vì lý do gì mà hân bỗng níu cánh tay của Diệp Tiểu Ý lại, nhẹ nhàng kéo cô rơi vào trong lòng hân.

“Diệp Tiểu Ý, năm năm rồi, sao tôi vẫn không thể từ bỏ được ư?”

Không chờ Diệp Tiểu Ý đáp lời, Ôn Nam đã nâng cằm cô lên rồi hôn lên đó một cách vội vàng.

Diệp Tiểu Ý mở to hai mắt, cái xoay người bất ngờ đó khiến cô rất kinh ngạc...

Cái hôn của Ôn Nam rất vội vàng, bá đạo, vô cùng quen thuộc mà tiến vào miệng cô. Hân đuôi theo và mút lấy đầu lưỡi cô, diu cô rơi vào mộng cảnh.

Diệp Tiểu Ý từ từ nhắm hai mắt lại...

Hai người đây đưa không dứt, giống như thể sức lực của toàn thân chỉ dành để hôn vậy, đòi lấy, bù đắp cho toàn bộ những thứ quý giá đã đánh mất trước đó.

Ánh nắng của sáng sớm chiếu vào từ cửa sổ, khiến căn phòng trở lên ấm áp và lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Hôn xong, Ôn Nam ôm Diệp Tiểu Ý nằm trên giường, hai người họ ôm nhau một cách yên lặng như vậy, không ai nói gì nhưng cũng không hề cảm thấy ngại ngùng.

Đột nhiên, Diệp Tiểu Ý nhỏ giọng nói: “Nam, sau này chúng ta đừng xa nhau nữa có được không? Em rất sợ mất anh thêm một lần nữa...”

Ôn Nam cảm nhận được sự xót xa trong lời nói của cô, không nhận được mà mà vuốt tóc cô, nói một cách nghiêm túc: “Được.”

“Nam, cả đời này em muốn sống cùng anh.”

“Được.” Ôn Nam mỉm cười rồi đặt một nụ hôn lên trán cô.

Cho tới khi đỡ dành Diệp Tiểu Ý ngủ say rồi thì Ôn Nam mới rời khỏi phòng bệnh.

Lên xe.

Ôn Nam hút rất nhiều thuốc, những điều thuốc này đều lấy từ trên người của tài xế. Kể từ khi Diệp Tiểu Ý mang thai, hắn đã cai thuốc rồi, cho dù không về nhà thì hắn cũng chưa từng đụng lại dù chỉ một lần, bởi vì Diệp Tiểu Ý cứ nghĩ thấy mùi thuốc là liên tục ho khan.

Lúc này, điện thoại của Ôn Nam reo lên.

Hắn do dự rất lâu mới nhắc máy, trong điện thoại, giọng nói lạnh lùng, khinh bỉ của bà Ôn vang lên: “Cô ta tỉnh rồi sao?”

“Vâng.” Ôn Nam do dự.

“Ồ, con vẫn chưa lỡ xuống tay sao?” Bà Ôn nói với giọng chế giễu.

Lông mày Ôn Nam đột nhiên nhú lại, hắn cầu xin một cách khổ sở: “Mẹ, con chưa từng cầu xin mẹ, nhưng lần này con cầu xin mẹ bỏ qua cho Tiểu Ý đi. Cô ấy...vô tội.”

“Nam, mẹ không làm khó con. Nếu như con không xuống tay được thì để đó cho mẹ...” Bà Ôn nói rất dịu dàng, nhưng trong giọng nói đó ngập tràn sự tàn nhẫn và lạnh lùng.

“Mẹ!”

Điện thoại đã bị cúp rồi.

Ôn Nam ném điện thoại xuống, buồn bực tựa lưng vào ghế, hắn siết chặt nắm tay, nắm một nắm lên tay lái để giải tỏa sự bức tức và cơn giận trong lòng.

Bà Ôn nói được làm được, Ôn Nam không dám khinh thường. Hắn lập tức gọi điện cho trợ lý: “Phái người canh giữ phòng bệnh của Diệp tiểu thư hai tư giờ, không cho phép bất cứ ai tới gần.”

Trợ lý nói: “Vâng, Ôn tổng!”

“Khoan đã!” Ôn Nam lại nói: “Bảo bọn họ thông minh một chút, đừng để cô ấy biết mà lo lắng.”

“Ôn tổng yên tâm, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

“Không được phép nói với ai về việc Diệp tiểu thư mang thai, nhất định phải giữ bí mật!”

“Tôi biết rồi, Ôn tổng.”

...

Những ngày Diệp Tiểu Ý nằm viện, mỗi ngày sau khi tan làm Ôn Nam đều đến với cô. Hắn ở lại ăn cơm, ngủ và đi tản bộ cùng cô...Hai người họ rất ân ý không hề nhắc tới những chuyện trước đó, cứ như đang quay lại lúc còn yêu nhau sâu đậm vậy. Mỗi ngày việc mà cô chờ mong nhất chính là chờ Ôn Nam tan làm. Lúc hai người họ ở cùng với nhau, dù làm gì thì cô cũng không hề cảm thấy buồn chán.

Một tháng sau, Diệp Tiểu Ý xuất viện.

Ôn Nam bỏ lại việc của công ty để đến đón Diệp Tiểu Ý. Lúc xuống giường, Diệp Tiểu Ý không cẩn thận bước hụt rồi ngã lên người của Ôn Nam.

Ôn Nam cao hơn cô rất nhiều, cô ngẩng đầu một cái thì chỉ nhìn thấy đôi mắt hắn đang nhìn cô chăm chăm.

Cô đột nhiên đỏ mặt, cúi đầu nói: “Em xin lỗi...”

“Ừm.” Ôn Nam đáp một tiếng rồi đột nhiên bế cô lên.

Diệp Tiểu Ý kêu lên: “A...”

Ôn Nam ôm cô đi ra ngoài, trợ lý và người giúp việc xách theo đồ đi phía sau.

Diệp Tiểu Ý vội vàng nói: “Ôn Nam, em tự đi được! Em chỉ bị thương ở ngực thôi, không hề bị thương ở chân!”

“Vậy khi này em có ý nghĩ lên người anh, lẽ nào không phải là ngầm bảo anh bế em sao?” Ôn Nam trêu chọc cô một cách đứng đắn.

“Em...đó...đó không phải là cố ý!”

“Nhưng tôi lại cảm thấy đúng là như vậy.”

“Anh buông em xuống đi!” Diệp Tiểu Ý vỗ lên ngực hấn rồi nói: “Nhiều người nhìn thấy như vậy, rất khó xử!”

“Nhìn thì cứ nhìn, anh cứng chiều người phụ nữ của mình thì sao chứ?” Ôn Nam nói đầy bá đạo.

Người phụ nữ của hấn...

Diệp Tiểu Ý cảm thấy mặt mình đột nhiên nóng bừng lên.

Nói xong, Ôn Nam bế cô đi ra khỏi bệnh viện, trên đường đi thu hút ánh mắt của rất nhiều người, Diệp Tiểu Ý dụi sâu đầu vào ngực của Ôn Nam, cô quả thực không dám nhìn người khác.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Về đến nhà, Ôn Nam cũng bế cô lên tầng, chăm sóc cô giống như người tàn phế vậy. Hấn không cho phép cô động tay vào bất cứ việc gì.

Một tuần sau, vết thương của Diệp Tiểu Ý đã hoàn toàn hồi phục. Cô nói mãi mới thuyết phục được Ôn Nam cho phép cô làm việc, Ôn Nam cho phép cô làm việc nhưng không cho phép cô đi linh tinh ra khỏi cửa.

Buổi tối hôm đó, Diệp Tiểu Ý đích thân xuống bếp làm mấy món ngon cho Ôn Nam rồi ngồi trước bàn ăn chờ hấn về.

Ôn Nam nói là chín giờ về nhưng mãi đến mười một giờ hấn mới về.

Lúc đó, người giúp việc đã ngủ hết rồi, Diệp Tiểu Ý chống tay lên bàn ăn đang mơ màng buồn ngủ.

Ôn Nam vừa mở cửa thì nhìn thấy ánh sáng hắt ra từ trong phòng ăn. Hấn tháo giày rồi đi về phía trước thì thấy Diệp Tiểu Ý đang chống tay lên bàn ăn và ngủ thiếp đi.

Người giúp việc đi ra từ trong phòng, bà ấy đón lấy áo và cặp của Ôn Nam rồi nói: “Tiên sinh, Diệp tiểu thư đã đợi cậu suốt cả buổi tối đó. Tôi khuyên cô ấy đi ngủ trước nhưng cô ấy không chịu, nói rằng nhất định phải chờ cậu về mới đi ngủ.”

Ôn Nam nhẹ nhàng “ừ” một tiếng rồi nói: “Bà đi nghỉ trước đi.”

“Vâng, tiên sinh.”

Sau khi người giúp việc đi rồi, Ôn Nam mới rón rén đi đến bên cạnh Diệp Tiểu Ý, nhìn thấy cô đang ngủ trong yên tĩnh và một bàn đồ ăn đã lạnh ngắt thì hấn chợt âm lòng.

Trước đây, hấn từng hi vọng có một cuộc sống như thế này.

Vận mệnh đưa đẩy, cuối cùng bây giờ cũng đã thành hiện thực rồi.

Lúc này, Diệp Tiểu Ý đột nhiên nhỏ giọng gọi tên hấn: “Nam...Nam...”

Ôn Nam cho rằng cô tỉnh rồi, đáp lại một câu: “Anh ở đây.”

Kết quả, Diệp Tiểu Ý vẫn không ngừng gọi tên hấn: “Nam...Nam...”

Ôn Nam mới phát hiện, hóa ra cô đang nói mơ.

Ôn Nam nhẹ nhàng bế cô lên, cô cũng rất phối hợp, biết ngực của hấn ấm áp liền rúc vào ngủ ngon lành như một chú mèo con ngoan ngoãn.

Vào tới phòng ngủ, Ôn Nam nhẹ nhàng đặt Diệp Tiểu Ý xuống giường, Diệp Tiểu Ý vẫn đang ngủ mơ.

Ôn Nam ngồi xuống bên mép giường, nhẹ nhàng gạt những lọn tóc lộn xộn trên trán cô, lặng im nhìn cô.

Trong phòng ngủ chỉ bật một ngọn đèn bàn, ánh sáng ảm áp của ngọn đèn chiếu lên gương mặt yên tĩnh của Diệp Tiểu Ý, ánh sáng đó càng khiến những nét dịu dàng khéo léo khuôn mặt cô hiện lên rõ ràng. Gương mặt cô xinh đẹp, ngũ quan hài hòa, lúc thì xinh đẹp lúc thì đáng yêu, lúc im lặng thì rất dịu dàng, lúc nổi giận thì hờn dỗi, Ôn Nam yêu tất cả những trạng thái đó.

Ôn Nam không nhìn được mà nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Diệp Tiểu Ý mấp máy môi, dường như chưa thỏa mãn, lẩm bẩm nói một câu “Nam” rồi lại ngủ thiếp đi.

Ôn Nam mặt mày tươi cười, không giấu nổi sự vui vẻ trong lòng.

Sau khi kéo chăn lên giúp cô, hắn nhẹ nhàng tắt đèn rồi lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Hắn đi xuống tầng, ngồi một mình trước bàn ăn, rót một ly rượu rồi ăn sạch những món mà Diệp Tiểu Ý đã làm.

Thức ăn thì nguội cả rồi nhưng tim của Ôn Nam thì rất ấm áp.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Tiểu Ý tỉnh lại trong lòng của Ôn Nam.

Vừa mở mắt, cô đã nhìn thấy khuôn mặt yên tĩnh tuấn mã đang ngủ của hắn, sau lưng cô là ánh nắng của sáng sớm.

Cô sợ mình sẽ đánh thức Ôn Nam nên rón rén vén chăn lên. Nhưng vừa mới cử động thì bàn tay to lớn của Ôn Nam đột nhiên kéo cô vào lòng hắn, hắn đặt một nụ hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói: “Ngủ thêm một chút nữa đi.”

Diệp Tiểu Ý không biết, năm năm nay, Ôn Nam chưa từng được ngủ một giấc ngon chứ đừng nói gì đến ngủ nướng.

Giờ khắc hạnh phúc như vậy xa xỉ biết bao.

Trong lòng Diệp Tiểu Ý rất vui vẻ, núp ở trong ngực của hắn, cô không nhìn được mà dùng ngón tay vuốt lên những đường nét trên khuôn mặt hắn: lông mày, mũi, miệng, cằm...

Diệp Tiểu Ý không hiểu, sao trên đời này lại có một người đàn ông đẹp như vậy?

Nghĩ một hồi rồi cô cười.

“Đồ ngốc, em cười gì vậy?” Giọng nói của Ôn Nam đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Diệp Tiểu Ý giương mắt nhìn, phát hiện Ôn Nam đang nhìn cô, cô đâu dám thừa nhận bản thân đang nghĩ cái gì? Vội biện giải: “Nhớ đến một chuyện cười mà thôi...”

“Chuyện cười gì?”

Diệp Tiểu Ý vốn không quen nói dối, nhất thời không biết nói gì khác? Phụ nữ có thai rất hay quên, cho nên cô đành nói: “Quên rồi!”

“Đề anh giúp em nhớ lại nhé.” Ôn Nam cười gian xảo, lập tức đặt cô dưới thân.

Hai người mất lớn nhìn mắt nhỏ, tình cảm dần nóng lên, ánh mắt đưa tình, tràn đầy ôn nhu và yêu mến.

Diệp Tiểu Ý hơi hoảng hốt nhưng cũng hơi... thích.

Ôn Nam chậm chậm cúi người xuống, nuốt trọn đôi môi thơm ngọt mà mềm mại của cô, Diệp Tiểu Ý mở to hai mắt nhìn, chợt nhớ tới cái gì đó!

Cô lập tức đẩy Ôn Nam ra, vừa vội vàng vừa ngại ngùng nói: “Không được!”

“Cái gì không được?” Ôn Nam hài hước hỏi: “Sao lại không được chứ?”

Diệp Tiểu Ý đỏ mặt, lúc vội vàng liền nói lắp ba lắp bắp: “Em, chúng ta không thể... Nam, em mang thai.”

“Đã ba tháng rồi, được mà.” Ôn Nam khẳng định thuyết.

Hắn đã dự tính từ trước, nếu không sao hắn có thể nhịn lâu như vậy?

Diệp Tiểu Ý mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, nói năng lộn xộn: “Nhưng, nhưng em sợ... sợ sẽ không tốt cho con!”

Ôn Nam kéo hai tay cô đặt lên trên gối, hôn nhẹ bên tai cô, cảm giác tê dại lập tức lan khắp thân..

“Đừng sợ, anh sẽ nhẹ nhàng mà...”

Nhẹ nhàng ư? Hừ, lần trước hắn cũng nói sẽ nhẹ nhàng thôi? Vậy mà lần nào cũng khiến cô đau thấu xương, Diệp Tiểu Ý đến sợ hắn luôn rồi.

“Nhưng... um...”

Cô định nói nhưng Ôn Nam đã chặn miệng cô lại.

Lúc mọi chuyện diễn ra, Diệp Tiểu Ý mới hiểu được Ôn Nam nói nhẹ nhàng một chút đúng là nhẹ nhàng thật... Mọi lần trước đây đều rất đau và kích thích, duy nhất có lần này cô mới hiểu được thế nào là sự ôn nhu mà phụ nữ nhận được khi đàn ông yêu thương.

Cảm giác ham muốn ngày càng nhiều, khiến cô muốn ngừng mà không được.

Chuyện đã xong, Diệp Tiểu Ý mệt mỏi nên đã ngủ say.

Ôn Nam tắm xong, vừa bước ra ngoài thì điện thoại vang lên.

Ôn Nam nhấc điện thoại di động lên, liếc nhìn tên người gọi, sắc mặt liền trầm xuống.

...

Sân bay quốc tế Tân Bắc.

Ciline vừa ra khỏi sân bay, liền thấy Ôn Nam đứng ở ven đường, đưa lưng về phía cửa chính, đang nhìn điện thoại di động.

Ciline kiêu diễm đi lên trước, vỗ vai Ôn Nam, lúc hắn quay người lại, lập tức lao vào ngực hắn, cười nói: “Nhớ em không?!”

Ôn Nam đẩy cô ta ra, nhú mày nói: “Sao bỗng nhiên lại trở về?”

“Hừ, còn không phải vì nhớ anh, anh không đến thăm em thì em phải trở về thôi.” Ciline bĩu môi nói, “Anh thì hay rồi, đến điện thoại cũng không thèm gọi, hay là có bất ngờ gì cho em hả?”

“Trở về cũng tốt, anh có chuyện muốn nói với em.” Ôn Nam nhận lấy va li trong tay cô, hất cằm “Lên xe đi.”

Xe vừa vào thành phố, Ciline liền hỏi: “Về nhà anh hả?”

“Khách sạn.” Ôn Nam bình thản nói.

“Đến khách sạn gì chứ, em muốn đến nhà anh!” Ciline ôm cánh tay Ôn Nam làm nũng: “Đã sắp kết hôn rồi, anh còn kêu em đến khách sạn, em không có sức hút đến vậy sao!”

Ôn Nam khựng tay lại, nhú mày đẩy Ciline ra: “Ciline, hôn sự của chúng ta...”

Ôn Nam chưa kịp nói xong, điện thoại liền vang lên.

Là mẹ hắn gọi tới.

Ôn Nam cứng ngắc nhận điện thoại, giọng mẹ hắn vang lên ở đây đây bên kia: “Muốn hủy bỏ hôn lễ với Ciline sao?”

“Vâng.”

“Ồ, rốt cuộc thì con vẫn nhớ đến con tiện nhân kia.” Ôn phu nhân nói.

“Mẹ, con yêu cô ấy.”

“Nam, tình yêu luôn phải trả giá đắt.”

Chương 36

Trái tim Ôn Nam bất ngờ lạnh lên.

Giọng mẹ hần ôn nhu, nhưng trong lời nói cũng đầy sự uy hiếp.

“Nếu không muốn con tiện nhân kia xảy ra chuyện, Nam, đừng có nói linh tinh trước mặt Ciline.” Ôn phu nhân nhắc nhở.

Dứt lời, Ôn phu nhân liền tắt điện thoại.

Tâm trạng của Ôn Nam rất tồi tệ.

Hắn biết, mẹ hắn không hề nói giỡn.

Sau khi đưa Ciline đến khách sạn, Ôn Nam ngồi hút thuốc trong phòng khách.

Ciline thay đồ xong liền kéo hắn đi dạo phố.

Ôn Nam không cự tuyệt được.

Trước đây sau khi Ôn gia phá sản, Ôn phu nhân đưa hắn đến Mỹ, ở Mỹ hắn đã quen Ciline, tên thật của Ciline là Quý Tư Lâm, là con nhà giàu, gia tộc có thế lực lớn, nhà Quý Bạc Như là một chi của nhà họ. Cho nên theo vai vế thì Quý Tư Lâm gọi Quý Bạc Như là anh.

Ôn phu nhân biết được gia thế của Quý Tư Lâm, liền giục giã kêu Ôn Nam theo đuổi Quý Tư Lâm, hai người nhanh chóng ở bên nhau, đính hôn, mà Ôn Nam cũng nhận được sự ủng hộ của Quý gia, cầm tiền về nước sáng lập lại tập đoàn Ôn thị.

Một khi quan hệ của hắn và Quý Tư Lâm rạn nứt, sự nghiệp hắn mất công gây dựng bao lâu nay sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Một tuần liền, phải rất khuya Ôn Nam mới về biệt thự.

Diệp Tiểu Ý cho là hắn bận, nên biết điều tối nào cũng chuẩn bị đồ ăn khuya chờ hắn, nhưng cô không biết hắn về trễ như vậy là vì ở bên một nữ nhân khác.

Chiều tối hôm nay, Diệp Tiểu Ý nhận được một bưu phẩm chuyển phát nhanh, bên trong là thiệp mời, mời Diệp Tiểu Ý tới tham gia một buổi đấu giá từ thiện.

Thiệp mời là Quý Bạc Như gửi tới.

Đặng lễ Diệp Tiểu Ý không nên đi cùng Quý Bạc Như nhưng trong số đồ đấu giá có trang sức hồi môn của mẹ cô - một sợi dây chuyền phi thủy, là đồ nhà họ Diệp quyền tặng trước khi phá sản, Diệp Tiểu Ý muốn tự mình xem ai bán đấu giá sợi dây chuyền đó.

Diệp Tiểu Ý sợ Ôn Nam biết, nên gọi điện thoại thăm dò hắn, “Nam, tối nay tan ca anh định làm gì.”

Ôn Nam nhìn thiệp mời trên bàn, nói dối, “Phải tăng ca, chắc mười một giờ mới về đến nhà.”

“Ồ...” Diệp Tiểu Ý mừng rỡ, nếu Ôn Nam cũng đến buổi đấu giá, cô sợ hắn sẽ tức giận.

“Em đừng chờ anh, đi ngủ sớm đi, nhớ đắp kín chăn, đừng để bị lạnh.” Ôn Nam dặn dò.

“Vâng, em biết rồi.” Diệp Tiểu Ý ngoan ngoãn nói.

“Ừ, tắt máy đi.”

“Vâng.”

Nhưng ngay khi chuẩn bị cúp điện thoại, Diệp Tiểu Ý mơ hồ nghe thấy giọng một người con gái thân mật gọi Ôn Nam.

Cô ảo não nhìn điện thoại, nghĩ thầm, chắc mình tưởng tượng ra thôi.

Quảng trường Hằng Long.

Quý Tư Lâm mặc lễ phục đi ra, lượn một vòng trước mặt Ôn Nam: “Đẹp không?”

Ôn Nam gật đầu: “Ừ.”

“Đến nhìn anh còn chẳng nhìn!” Quý Tư Lâm bắt mắt nói.

Ôn Nam không hề đáp lại.

Nói dối nhiều quá nên bây giờ hắn đã trơ ra rồi.

Phòng tiệc tại khách sạn Waldorf.

Diệp Tiểu Ý và Quý Bạc Như cùng đi vào phòng tiệc, bởi Diệp Tiểu Ý mang thai không thể uống rượu, nên Quý Bạc Ngôn lấy nước trái cây cho cô.

Trong phòng tiệc đầu đầu cũng là bóng hồng, nói chuyện không ngớt, Diệp Tiểu Ý không quen cho lắm nên ngồi chờ một bên.

Bỗng nhiên, cửa phòng tiệc bỗng náo nhiệt hẳn lên, camera và đèn chiếu đồng hướng đến, vô cùng chói mắt.

Diệp Tiểu Ý không khỏi tò mò nhìn sang, cô bỗng ngây người!

Ôn Nam!

Không phải hắn nói tăng ca ở công ty sao?

Cô gái khoác tay hắn là ai?

“Xin hỏi Ôn tiên sinh, ngài và Quý tiểu thư có quan hệ gì?”

“Tại sao hai người lại cùng xuất hiện?”

“Nghe đồn Ôn tiên sinh có một vị hôn thê bí mật, là Quý tiểu thư phải không?!”

Ký giả liên tục hỏi.

Ôn Nam lạnh lùng không nói gì, còn Quý Tư Lâm lại thoải mái thừa nhận: “Ôn Nam là vị hôn phu của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Chồng chưa cưới?!

Diệp Tiểu Ý kinh ngạc nhìn ra cửa, đám người vây kín lấy bọn họ, Ôn Nam không hề biết đến sự hiện diện của Diệp Tiểu Ý ở bên ngoài đám người này.

“Xin hỏi Quý tiểu thư, hai người đính hôn từ lúc nào vậy?” Ký giả hỏi.

“Chúng tôi đính hôn từ bốn năm trước, nếu không có gì thay đổi thì có lẽ không lâu nữa mọi người sẽ nhận được tin vui của chúng tôi thôi.” Quý Tư Lâm nói.

Đính hôn bốn năm trước... Kết hôn...

Lòng ngực Diệp Tiểu Ý đau đớn vô cùng, buông lỏng tay, chiếc ly rơi trên mặt đất, ‘choang’ một tiếng, vỡ thành mảnh nhỏ.

Vậy cô là cái gì chứ...

Quý Bạc Như vội đặt ly xuống, ân cần nói: “Tiểu Ý, em có khỏe không?”

“Quý đại ca, em... em muốn rời khỏi đây!” Diệp Tiểu Ý thất kinh.

Quý Bạc Như liếc nhìn Ôn Nam và Quý Tư Lâm đang được công chúng ngưỡng mộ, đau lòng nói: “Được...”

Nhưng ngay khi hai người định rời đi, Quý Tư Lâm phát hiện Quý Bạc Như, cô ta đẩy ký giả ra, ngọt ngào gọi một tiếng: “Anh!”

Quý Bạc Như làm bộ không nghe thấy, dẫn Diệp Tiểu Ý rời đi.

Ai ngờ Quý Tư Lâm lại rào bước tiến đến, ngăn cản hai người: “Anh, em gọi anh đó! Sao anh không trả lời!”

Diệp Tiểu Ý kinh ngạc nhìn Quý Bạc Như, không thể ngờ vị hôn thê của Ôn Nam lại là em gái của Quý Bạc Như!

“Tư Lâm, anh...”

Không đợi Quý Bạc Như nói xong, Quý Tư Lâm liền vẫy Ôn Nam: “

Nam, anh qua đây, em giới thiệu anh họ em cho anh quen!”

Ôn Nam nhìn về phía Quý Tư Lâm, liền thấy cô gái Quý Bạc Như đang đỡ là Diệp Tiểu Ý!

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Đâm lao đành phải theo lao thôi.

Diệp Tiểu Ý vừa sợ vừa tan nát cõi lòng nắm lấy cánh tay Quý Bạc Như, không tự chủ nên có hơi mạnh tay.

Ôn Nam đi đến, Quý Tư Lâm thân mật kéo cánh tay hắn, cười tủm tỉm giới thiệu nói: “Nam, đây chính là Quý Bạc Như người anh họ thương em nhất mà em đã từng kể với anh đó, anh, đây là Ôn Nam chồng chưa cưới của em!”

Hai nam nhân lạnh lùng nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Diệp Tiểu Ý vẫn cúi đầu, sợ đến lạnh run người.

Cô không biết nên đối mặt với hoàn cảnh này như thế nào.

Lúc này, cô rất muốn đào một cái hố rồi chôn mình xuống!

“Ô, anh, vị tiểu thư bên cạnh anh là ai vậy?” Quý Tư Lâm nhìn Quý Bạc Như bằng vẻ mặt thăm dò: “Anh không định giới thiệu chút sao?”

Quý Bạc Như liếc nhìn Diệp Tiểu Ý, mơ hồ nói: “Một người bạn.”

“Em thấy chắc là bạn gái anh rồi! Trước giờ anh có ra ngoài với con gái bao giờ đâu, dẫn đến nơi quan trọng như vậy, chắc chắn là bạn gái rồi!” Quý Tư Lâm cười nói.

Ôn Nam nghe được hai chữ ‘bạn gái’, lồng ngực như bị đâm một nhát dao, vô cùng giận dữ!

Quý Bạc Như thấy được sự phẫn nộ của hắn, cũng không thêm giải thích, cứ để hắn hiểu lầm là được rồi!

Quý Tư Lâm thoải mái đưa tay ra: “Xin chào, chị dâu, em là Quý Tư Lâm! Rất hân hạnh được quen chị!”

“Xin chào, tôi là Diệp Tiểu Ý...” Diệp Tiểu Ý ngại ngần đưa tay ra, từ đầu đến cuối không dám nhìn Ôn Nam.

“Nam, mau chào hỏi đi, đây chính là chị dâu tương lai của chúng ta đó!” Quý Tư Lâm kiêu diễm nói.

Ôn Nam lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Tiểu Ý, một lát sau, hắn mới đưa tay ra: “Diệp tiểu thư, xin chào!”

Diệp Tiểu Ý nhìn cánh tay của hắn đưa đến, như ngàn mũi tên đâm vào tim, khẩu khí lạnh lùng như vậy, thật giống không quen biết!

Đã như vậy, cô còn sợ cái gì chứ?

Diệp Tiểu Ý bắt tay Ôn Nam, ánh mắt kiên định, rồi lại run run, cố gắng cười tự nhiên: “Xin chào, Ôn tiên sinh.”

“Ô, sao chị dâu biết Nam họ Ôn? Vừa rồi em đâu có kêu Ôn Nam đâu nhì!” Quý Tư Lâm liền nắm được trọng điểm.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý* Em được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Diệp Tiểu Ý rất là ngượng ngùng: “Bởi vì... bởi vì...”

Vẫn là Quý Bạc Như giải vây: “Ôn tổng nổi tiếng như vậy, tiểu Ý biết cũng đâu có gì lạ. Tư Lâm, được rồi, buổi đầu giá sắp bắt đầu, chúng ta đừng nói chuyện cũ vội!”

Quý Tư Lâm bừa bãi: “Vậy chúng ta ngồi vào chỗ đi!”

Bây giờ, Diệp Tiểu Ý muốn đi cũng không đi được.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, đến ghế ngồi cũng được sắp xếp cũng chỗ.

Ngồi vào chỗ xong, Quý Bạc Như hỏi Diệp Tiểu Ý: “Tiểu Ý, nếu em không muốn ở lại đây, anh dẫn em đi.”

Diệp Tiểu Ý lắc đầu: “Thôi vậy, dù sao cũng không tránh được.”

Buổi đầu giá tiến hành được một nửa rồi nhưng Diệp Tiểu Ý vẫn cảm thấy bất an, cô cố gắng không nhìn sang chỗ Ôn Nam và Quý Tư Lâm... Nhưng lại không thể khống chế được ánh mắt mình.

Mấy lần cô bắt gặp ánh mắt của Ôn Nam, cô mong muốn nhìn thấy chút chột dạ, nhưng ánh mắt của Ôn Nam lại bình tĩnh như mặt hồ, đến một giọt sóng cũng không có.

Quý Tư Lâm và hần rất thân mật... Hần cũng rất săn sóc Quý Tư Lâm, ngay cả bánh ga-tô dính trên miệng Quý Tư Lâm cũng là hần đích thân hần lau, cuối cùng còn không quên cung chiêu nói một câu: “Ăn từ từ thôi, không ai giành ăn với em đâu...”

Lời nói thật quen thuộc.

Trước đây, sự cung chiêu này từng thuộc về một mình Diệp Tiểu Ý.

Diệp Tiểu Ý đã không nhìn nổi nữa, tìm cớ rời đi.

Diệp Tiểu Ý vội vã vào toilet.

Lúc này trong toilet không có ai, cuối cùng thì cô vẫn không kìm được mà bặm miệng.

Cô tưởng rằng bọn họ có thể trở lại như trước kia, nhưng không ngờ, hần đã có vị hôn thê!

Cô là cái gì chứ?

Cô như vậy chẳng phải chỉ là tình nhân thôi sao!

Diệp Tiểu Ý vuốt nhẹ bụng dưới, nghẹn ngào hỏi: “Cục cưng, mẹ nên làm gì bây giờ? Con nên làm sao đây...”

Lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên, là tiếng bước đi của giày da.

Diệp Tiểu Ý cuống quýt đứng dậy, định đóng cửa thì một bàn tay đã giữ cửa lại, khuôn mặt lạnh như băng của Ôn Nam thành linh hiện ra trước mắt.

Cô sao khỏe được bằng Ôn Nam?

Diệp Tiểu Ý lui về phía sau một bước, Ôn Nam đóng ‘rầm’ cửa lại rồi khóa trái, bước tới gần cô.

“Diệp Tiểu Ý, em càng ngày càng to gan nhì, dám ra ngoài cùng Quý Bạc Như!”

“Chẳng phải anh cũng nói dối là ở công ty tăng ca sao?!” Diệp Tiểu Ý khóc lóc nói: “Ôn Nam anh mới là tên lừa gạt! Tôi phải rời khỏi tên khốn nạn nhà anh!”

“Em nằm mơ đi!” Sâu trong mắt Ôn Nam đều là lừa gạt, đột nhiên, hần ôm Diệp Tiểu Ý rời đi.

Diệp Tiểu Ý ra sức giãy dụa, nhưng không có tác dụng.

Trợ lý đã chờ ở bên ngoài, Ôn Nam ôm người đi đến hầm đậu xe, hần đặt Diệp Tiểu Ý vào sau xe, dặn trợ lý: “Nói với Quý tiểu thư, công ty có việc, tôi về trước, cô ấy thích gì thì cứ mua, tôi trả!”

“Vâng, thưa giám đốc.”

Trợ lý đóng cửa xe.

Ôn Nam lạnh lùng ra lệnh cho tài xế: “Lái xe đi!”

Nửa giờ sau, hai người trở lại biệt thự.

Ôn Nam ôm thẳng Diệp Tiểu Ý lên lầu, ném cô lên giường, Diệp Tiểu Ý vừa bò dậy liền đánh hấn, cắn hấn, cắn đến nổi cổ hấn chảy cả máu, nhưng hấn vẫn không nhúc nhích, chỉ nói: “Đời này em chỉ có thể là phụ nữ của tôi! Nếu tôi chết, em cũng phải làm ma theo tôi!”

“Hu hu hu hu... khổ nạn! Tôi hận anh! Tôi phải rời khỏi anh!” Diệp Tiểu Ý giơ tay lên tát một bạt tai, Ôn Nam vẫn không có phản ứng, chỉ khóc.

“Rời khỏi tôi?!” Ôn Nam tức giận nắm lấy bả vai cô, uy hiếp nói: “Diệp Tiểu Ý, em nằm mơ đi! Nếu em dám rời khỏi biệt thự này một bước, tôi sẽ giết em! Dù em có chết cũng phải làm ma của Ôn Nam tôi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Em sẽ...”

Nhưng cô chưa nói xong thì Ôn Nam đã dùng môi hấn chặn lên môi cô rồi.

Nụ hôn của hấn bá đạo mà vội vàng, thất thường giống như tính tình của trẻ con vậy. Đường như ngoài phương pháp này ra thì không còn khác để khiến cô im lặng và khuất phục nữa.

Thực ra đó chính là có tật giật mình.

Hấn ghét Diệp Tiểu Ý cứ hề nổi cáu là lại nói rời xa hấn!

Ghét vô cùng!

Rời xa hấn cùng ai chứ? Cùng cái tên lỗ măng Quý Bạc Như kia sao?

Diệp Tiểu Ý khóc nức nở, liên tục dấm hấn, cắn hấn. Không những chẳng có chút hiệu quả nào mà còn khiến hấn nổi giận!

“Anh nói cho em biết Diệp Tiểu Ý, anh muốn em, muốn tim của em, muốn toàn bộ những thứ thuộc về em! Anh không cho phép em nhắc đến từ chia tay thêm nữa! Em đừng quên, mẹ em vẫn còn trong tay anh!”

“Anh chỉ biết uy hiếp em thôi, anh còn là đàn ông không?”

“Hừ, anh có phải là đàn ông hay không? Em thử là biết!”

Ôn Nam đem cô đặt lên giường, xé nát quần áo của cô rồi thô bạo tiến vào!

Vì đứa bé Diệp Tiểu Ý phải cầu xin hấn. Cô sợ, rất sợ sự kịch liệt của hấn sẽ làm đứa bé bị thương.

“Ôn Nam, cầu xin anh, cầu xin anh, đừng làm con bị thương...” Diệp Tiểu Ý khóc tới mức khàn cả giọng.

Lúc này Ôn Nam mới từ trong cơn phần nộ tỉnh táo lại, cô khóc như đứt từng khúc ruột, lòng hấn sao có thể dễ chịu được chứ?

Ôn Nam từ từ buông Diệp Tiểu Ý ra. Hấn nằm sấp trên người cô, hôn lên nước mắt của cô một cách đầy ân hận rồi vỗ về nói: “Xin lỗi... anh xin lỗi. Nhưng em đừng rời xa anh, đời này anh sợ nhất chính là em không ở bên anh nữa.”

“Nhưng em nên làm gì bây giờ? Ôn Nam, con của chúng ta phải làm sao...” Diệp Tiểu Ý nói với giọng cầu xin: “Anh đừng kết hôn với cô ấy có được không? Ôn Nam, anh còn yêu em đúng không?”

Ôn Nam nhìn Diệp Tiểu Ý với ánh mắt đầy phức tạp, hấn không thể bật ra câu trả lời vẫn luôn nằm trong cổ họng.

“Nam, cầu xin anh, đừng kết hôn với cô ấy...” Diệp Tiểu Ý giọng khàn khàn.

Ôn Nam rất đau lòng, rất đau, đau tới mức gần như nghẹt thở. Hấn hôn lên môi Diệp Tiểu Ý: “Tôi đồng ý với em, không kết hôn với cô ấy nữa! Nhưng em không được phép rời xa tôi!”

“Thật sao?” Hai mắt Diệp Tiểu Ý ngấn lệ mông lung hỏi.

“Thật.” Ôn Nam nói.

Diệp Tiểu Ý xúc động ôm bả vai hắn, nghẹn ngào nói: “A Nam, em không thể không có anh. . .”

“Tôi biết.” Ôn Nam vỗ lưng cô nói.

Sau khi dỗ Diệp Tiểu Ý ngủ, Ôn Nam vẫn ngồi bên mép giường. Hắn nhìn thấy Diệp Tiểu Ý vẫn đang nức nở trong mơ thì tim đau như bị dao cứa vậy.

Lúc này, điện thoại vang lên.

Hắn liếc mắt nhìn màn hình rồi đi ra khỏi phòng ngủ, đi lên sân thượng hắn mới nhận điện thoại.

“Mẹ, sao mẹ còn chưa ngủ?” Ôn Nam nói.

Bà Ôn cười lạnh lùng: “Con còn mong ta ngủ sao? Tại sao con bỏ Ciline ở lại một mình trong buổi đầu giá rồi dẫn con tiện nhân kia đi?”

“Mẹ, cô ấy không khỏe.”

“Đã chết chưa? Con có biết Ciline đã tổn thương biết bao nhiêu không? Ôn Nam, mẹ cảnh cáo con, cố gắng dỗ dành Ciline! Nó mới là vợ tương lai của con!”

Ôn Nam siết chặt nắm đấm, do dự nói: “Mẹ, con không yêu cô ấy, không muốn kết hôn với cô ấy. Ngày mai con sẽ nói cho cô ấy biết con muốn hủy bỏ hôn ước.”

“Hủy bỏ hôn ước?” Bà Ôn gào lên: “Vậy Ôn Thị phải làm sao? Nếu nhà họ Quý rút vốn thì Ôn Thị chẳng còn gì hết! Con muốn hủy hoại toàn bộ tâm huyết của cha con sao?”

“Mẹ, con không quan tâm nữa, con tin rằng ba ở nơi chín suối cũng không quan tâm. . .” Ôn Nam nghẹn ngào nói: “Năm năm rồi, mẹ, chúng ta quên quá khứ đi.”

Bà Ôn trầm mặc một hồi rồi lạnh lùng nói: “Có phải con đã hạ quyết tâm rồi không?”

Ôn Nam nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ, nghiêm túc nói: “Mẹ, con không muốn đánh mất cô ấy thêm nữa. Cô ấy là cuộc sống, là sự nhiệt thành duy nhất của con.”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Ôn Nam cúp điện thoại, dựa vào tường, thở dài.

Ngày mai, mọi thứ sẽ kết thúc!

Hắn phải nói với Quý Tư Lâm rằng hắn không thể kết hôn với cô.

Từ đầu chí cuối, người hắn yêu đều là Diệp Tiểu Ý, chỉ có Diệp Tiểu Ý mà thôi.

Biệt thự lưng chừng núi.

Bà Ôn ngồi trên xe lăn, nhìn đi ánh của chồng với vẻ mặt đầy tàn nhẫn, ánh nến bập bùng lúc ẩn lúc hiện.

“Ông à, con trai chúng ta đã bị con hồ ly tinh đó mê hoặc rồi! Nó còn dám trái lời tôi!”

“Tôi quyết không cho phép nó hủy bỏ hôn ước với Quý Tư Lâm!”

“Ông à, ông sẽ ủng hộ tôi đúng không?”

Nhưng di ảnh không thể nói chuyện.

...

Sáng sớm hôm sau, lúc Diệp Tiểu Ý tỉnh dậy thì Ôn Nam đã chuẩn bị bữa sáng xong xuôi. Hắn ngồi xuống mép giường rồi nhìn cô chăm chú, ánh mắt dịu dàng như nước.

“Tỉnh rồi sao?” Ôn Nam nhẹ giọng nói: “Anh đã chuẩn bị sandwich và cá ngừ mà em thích nhất rồi, dậy nếm thử đi.”

Diệp Tiểu Ý khổ sở quay đầu sang một bên, không nhìn hắn: “Em không muốn ăn.”

Trong lòng cô vẫn nghĩ Ôn Nam phải kết hôn với người khác rồi...

Ôn Nam khẽ thở dài: “Tiểu Ý, đừng giận nữa. Lát nữa anh sẽ đi tìm Quý Tư Lâm, hủy bỏ hôn ước với cô ấy.”

Diệp Tiểu Ý quay đầu lại, đôi mắt ửng đỏ: “Thật sao?”

Ôn Nam nắm lấy tay cô rồi nói một cách nghiêm túc: “Thật. Đồng ý với anh, đừng nổi giận nữa, anh sẽ rất đau lòng.”

“Nam, em muốn biết, sao hai người lại ở cùng với nhau?” Diệp Tiểu Ý đã giấu câu hỏi này ở trong lòng rất lâu rất lâu rồi.

“Cái này, sau này anh sẽ nói cho em biết, bây giờ anh phải đi tìm cô ấy rồi” Ôn Nam hôn lên mu bàn tay của Diệp Tiểu Ý.

Nước mắt Diệp Tiểu Ý tuôn như mưa: “Ừm, em ở nhà đợi anh.”

Nói xong, Ôn Nam đứng dậy rồi rời khỏi phòng ngủ. Diệp Tiểu Ý nhìn sandwich và cá ngừ đặt ở đầu giường, trong lòng vừa buồn vừa vui, cô vuốt ve cái bụng nhỏ rồi tự lẩm bẩm: “Con à, mẹ sẽ không rời xa ba con nữa đâu. Sau này cả nhà chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!”

Sau khi Ôn Nam xuống tầng, người giúp việc đã đứng ở một bên, cung kính khom lưng: “Tiên sinh.”

“Chăm sóc Diệp tiểu thư cẩn thận. Không có việc gì thì tốt nhất đừng để cô ấy ra khỏi nhà. Nếu cô ấy buồn chán thì đưa cô ấy đi dạo quanh vườn hoa, cô ấy muốn ăn món gì thì làm món đó, hiểu chưa?” Ôn Nam dặn dò.

Người giúp việc nói: “Tôi hiểu rồi, tiên sinh.”

Ôn Nam sai bước đi về phía cửa lớn, hắn nghĩ ngợi một chút rồi lại quay người lại dặn dò: “Không được phép cho cô ấy ra khỏi cửa, nếu như có người đến thăm thì cũng không cho gặp!”

Trong lòng Ôn Nam rất bất an, mẹ hắn rất hận người nhà họ Diệp đến thấu xương. Mà hiện tại hắn lại hủy bỏ hôn ước với Quý Tư Lâm, nói không chừng mẹ sẽ xuống tay với Diệp Tiểu Ý.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ôn Nam móc điện thoại ra rồi gọi cho thư kí.

“Phải một vài người đến biệt thự để bảo vệ an toàn cho Diệp tiểu thư.”

...

Ôn Nam vừa mới rời khỏi thì Diệp Tiểu Ý cũng dậy. Cô phát hiện đột nhiên có thêm một vài người trong nhà, mặc dù họ không vào phòng nhưng có vẻ như đang đứng ở ngoài cửa canh giữ, có chút kì lạ.

Diệp Tiểu Ý hỏi người giúp việc: “Dì à, sao những người này lại ở đây?”

Người giúp việc nói: “Tiểu thư, là do tiên sinh sắp xếp. Cậu ấy nói phải bảo vệ an toàn cho cô.”

“An toàn sao? Tôi ở nhà một mình thì có thể xảy ra chuyện gì được?” Diệp Tiểu Ý không hiểu.

“Có lẽ dạo gần đây xảy ra chút chuyện nên tiên sinh không yên tâm” Người hầu nói.

Ngoài trừ điều đó thì Diệp Tiểu Ý cũng chẳng nghĩ ra lí do nào khác.

Ôn Nam bảo vệ cô, cô đương nhiên là vui vẻ. Được người mà mình yêu thương trân trọng như báu vật đó chính là hạnh phúc lớn nhất.

Lúc đó, điện thoại ở phòng khách bỗng vang lên, người giúp việc bước tới nhận điện. Chỉ thấy người giúp việc nghe được vài câu thì sắc mặt bỗng thay đổi, bà ấy lập tức gọi Diệp Tiểu Ý: “Tiểu thư, thư kí Lương gọi điện thoại đến nói rằng bệnh tình của mẹ cô đang nguy kịch, bảo cô lập tức đến bệnh viện!”

“Cái gì?” Diệp Tiểu Ý trong lòng như lửa đốt, lập tức lên đường đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Người hầu thấy thư kí Lương gọi điện đến, không nghĩ nhiều, cứ nghĩ rằng do Ôn Nam chỉ đạo, liền vội vàng theo Diệp Tiểu Ý ra ngoài.

Nhưng ở đây gọi xe thật không dễ dàng gì, hai người đứng một lúc lâu mới có một chiếc taxi chạy qua.

Người hầu mở cửa xe sau, che đầu cho Diệp Tiểu Ý để cô lên xe. Lúc người hầu chuẩn bị bước lên xe thì xe đột ngột rời đi!

Đến cửa xe cũng không kịp đóng!

“Tiểu thư!” Người hầu vừa chạy theo vừa hét lên, nhưng chiếc xe lao đi quá nhanh, cô không kịp đuổi theo.

“Thôi xong rồi, xong rồi, xảy ra chuyện rồi!” Người hầu vội điện thoại ra gọi điện cho Ôn Nam.

...

Lúc này, Ôn Nam đang trên đường đi tìm Quý Tư Lâm.

Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên. Ôn Nam liếc qua màn hình, lập tức nghe điện thoại.

“Alo...”

“Tiên sinh, không xong rồi! Tiểu thư xảy ra chuyện rồi!” Trong điện thoại truyền đến tiếng khóc của người giúp việc.

“Đã xảy ra chuyện gì?!” Ôn Nam trong lòng như có lửa đốt.

“Vừa nãy thư kí của ngài gọi điện đến nhà, nói Diệp phu nhân bệnh tình nguy kịch, muốn cô ấy lập tức đến bệnh viện! Tôi đó là ý của ngài, liền đi cùng tiểu thư. Nhưng tôi chưa kịp bước lên xe, chiếc xe kia liền mang tiểu thư đi rồi!”

“Thư kí Lương”

“Vâng, đúng ạ! Tiên sinh, phải làm sao bây giờ? Đến chiếc xe kia của hãng nào tôi còn không biết!”

Đầu óc Ôn Nam như muốn nổ tung.

Thư kí Lương! Anh được lắm!

“Quay đầu!” Ôn Nam hét lên với tài xế.

“Ôn tổng, đi đâu ạ?” Tài xế hỏi.

“Về công ty!”

Hai mươi phút sau, chiếc xe thẳng gấp, dừng trước cửa tập đoàn Ôn Thị, Ôn Nam mặt sầm tại bước xuống xe, tiến nhanh vào toà cao ốc, đến phòng làm việc trên tầng cao nhất.

Mọi người đang bận rộn, nhìn thấy tổng giám đốc bước đi vội vã, họ không khỏi lo lắng đề phòng.

Thư kí Lương đang từ phòng họp bước ra, nhìn thấy Ôn Nam trở về với sắc mặt giận dữ, liền bước tới hỏi thăm: “Ôn tổng...”

Cô chưa kịp dứt lời liền bị hấn tùm cổ ép vào tường, mọi người kinh ngạc thốt lên, không biết có chuyện gì đang xảy ra.

“Hóa ra là cô!” Ôn Nam giận dữ nói. Hấn ra tay rất mạnh, suýt chút nữa bẻ gãy cổ cô!

Thư kí Lương nghệt thở, sắc mặt ửng đỏ.

“Ôn tổng... ngài buông tay ra!”

“Nói! Diệp Tiểu ý đang ở đâu?”

“Tôi...tôi không biết...là Ôn phu nhân dặn dò tôi như vậy...”

“Bà ấy còn nói gì không?!” Trán Ôn Nam nổi gân xanh lên, vô cùng đáng sợ.

“Ôn phu nhân nói ngài gọi điện thoại cho phu nhân...”

Ôn Nam hung hăng bỏ thư kí ra. Cô co quắp người ngồi trên mặt đất, hít thở từng ngụm không khí.

“Thu dọn đồ đạc rồi rút đi!”

“Ôn tổng, ngài không có tư cách đuổi việc tôi, là Ôn phu nhân dặn dò tôi như vậy...”

Ngón tay Ôn Nam chặt thành quyền: “Để tôi cho cô xem tôi đủ tư cách hay không!”

Ôn Nam tức giận rời đi. Hắn trực tiếp lôi tài xế từ trong xe ra, tự mình lái xe đến căn biệt thự lưng chừng núi.

...

Căn biệt thự lưng chừng núi.

Ôn Nam một cước mở toang cửa lớn, thấy mặt Ôn Nam xám xanh, người giúp việc sợ hãi lùi về sau, run lẩy cạp nói: “Tiên sinh, ngài...ngài đã tới...”

Mẹ Ôn ngồi ở xe lăn, mắt hướng tầm nhìn ra cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Chị Lulu, chị đi chuẩn bị bữa trưa đi.”

“Vâng, phu nhân...” Bảo mẫu nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi.

Ôn Nam tiến lên trước, đứng cạnh mẹ Ôn, giọng lạnh lùng hỏi: “Người đâu?”

Mẹ Ôn lạnh nhạt: “Gấp cái gì? Vẫn chưa chết.”

“Mẹ, tại sao mẹ lại làm như vậy?” Ôn Nam hét lên, viền mắt đỏ hồng.

Mẹ Ôn quay đầu nhìn hắn, mỉm cười: “Con đến đây, ta sẽ nói cho con biết vì sao.”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiếu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Mẹ Ôn mỉm môi đầy ý cười, vớ lấy cây gậy ở gần cửa sổ, cố gắng quay người đứng lên trước mặt Ôn Nam, giờ tay tát hắn: “Con nói vì sao ư?”

“Nhìn đôi chân của ta đi, Con vẫn muốn vì con tiện nhân kia mà hủy bỏ hôn ước với Quý Tư Ân sao? Để con tạo được mối quan hệ với nhà họ Quý, ta đến đôi chân này cũng không cần, con vẫn còn muốn hỏi ta vì sao ư!?”

Mẹ Ôn bğào thét, khiến Ôn Nam cũng phải run rẩy.

“Mẹ! Năm năm rồi! Đã năm năm trôi qua! Mẹ nhất định phải buộc con sống trong hủ hận cả đời này sao?!” Ôn Nam hét lên hỏi.

“Mẹ không ép con. Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ không ép con nữa...” Mẹ Ôn vuốt lên khuôn mặt hắn, ôn nhu nói: “Con không phải muốn hủy hôn ước với Quý Tư Lâm sao? Đi đi, ta sẽ không ngăn cản con nữa.”

“Còn con tiện nhân kia, ta sẽ cho nó xuống địa ngục để đền tội cho cha con!” Mẹ Ôn cười đầy hiểm độc: “Con cả đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện sẽ gặp lại được cô ta!”

Ôn Nam nhìn chăm chăm mẹ Ôn, ánh mắt đỏ ửng giận dữ.

Nếu như bà là người khác, hắn đã có thể giết bà rồi.

Nhưng người trước mặt này là mẹ hắn, là người sinh ra hắn, nuôi nấng hắn, cùng nương tựa lẫn nhau trong suốt năm năm trời.

Hắn không làm được...

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn thế nào? Làm thế nào mẹ mới buông tha cho cô ấy? Ôn Nam “xoạt” một tiếng quỳ xuống đất, hồn bay phách lạc hỏi mẹ Ôn.

Mẹ Ôn ôn ôn nhu nhu trả lời: “Chỉ cần con kết hôn với Quý Tư Lâm, ta sẽ tha cô ta ra.”

....

Đã qua ngày thứ năm rồi.

Diệp Tiểu Ý bị nhốt ở một căn phòng xa lạ, không được đi đâu.

Buổi sáng ngày hôm đó, cô bị một chiếc taxi đưa đi. Cô muốn nhảy xuống xe trốn thoát, nhưng trong bụng còn đứa bé nên cô không dám!

Lúc xuống xe, cô bị đánh đến hôn mê bất tỉnh, về sau không nhớ gì nữa.

Sau khi tỉnh lại liền phát hiện bị nhốt ở căn phòng này, một ngày ba bữa đều có người qua lỗ hồng ở dưới cánh cửa đưa vào.

Cô bị kìm kẹp ở đây.

Những thứ đó cơ bản không thể ăn được, đều là bánh bao quá hạn, cơm thiu, thi thoảng thì một hai quả trứng hoặc vài táo hồng.

Mấy ngày nay cô đều dựa vào một chút đồ này mà chống đỡ qua ngày.

Bánh mì quá hạn vẫn có thể ăn được, nhưng cơm thiu cô sợ có vi khuẩn, ảnh hưởng không tốt đến con...

Bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền đến, “cạch” tiếng bước chân lại xa dần.

Diệp Tiểu Ý lấy hết dũng khí tiến lại gần cánh cửa nhìn, cánh cửa sắt đã được mở ra!

Diệp Tiểu Ý vô cùng mừng rỡ! Nhanh chóng mở cửa rồi đi.

Điều bất ngờ là cô chạy trốn vô cùng thuận lợi, không có một chút trở ngại nào!

Rất nhanh chóng cô chạy được ra khỏi căn nhà hoang này, men theo con đường cái xuống núi. Cô đi rất lâu rất lâu mới phát hiện có một chiếc xe đang tiến lại gần, cô không không để ý gì đến tính mạng mình mà lập tức ngăn xe lại, chiếc xe đột ngột dừng lại khiến Diệp Tiểu Ý ngã xuống đất.

Tài xế vội vã xuống xe, nhìn thấy Diệp Tiểu Ý thì hô lớn: “Thiếu gia! Thiếu gia! Là Diệp tiểu thư! Là Diệp tiểu thư!”

Quý Bạc Như nghe tiếng vội vàng xuống xe, nhìn thấy cô, lông mày anh nhíu chặt lại.

“Tiểu Ý! Tại sao em lại ở đây? Anh tìm em đến sắp phát điên rồi!” Quý Bạc Như trán đầy mồ hôi, ôm lấy Diệp Tiểu Ý.

“Quý đại ca...” Diệp Tiểu Ý yếu ớt nói: “Dẫn em đi gặp Ôn Nam...”

“Em còn muốn gặp hắn làm gì? Em đúng là đồ ngốc?” Quý Bạc Như đau lòng nói.

Nhưng Diệp Tiểu Ý đã hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiếu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Diệp Tiểu Ý nằm mơ mình đứng trên vách đá chuẩn bị rơi xuống, tiếng gió không ngừng gào thét bên tai cô. Cô nỗ lực hết sức vát vào sợi dây leo trên mỏm đá, ngẩng mặt lên nhìn Ôn Nam cầu cứu.

Ôn Nam dường như không nghe thấy, lạnh lùng hờ hững nhìn cô.

“Nam...cứu em...mau cứu em...”

Ôn Nam chậm rãi ngồi xuống chìa tay ra. Diệp Tiểu Ý mừng rỡ nghĩ hắn sẽ kéo cô lên, nhưng Ôn Nam đột nhiên nói: “Diệp Tiểu Ý, cô chết đi.”

Nói rồi, thỉnh linh trong tay hắn xuất hiện một con dao, cắt đứt sợi dây cứu mạng của cô.

“Nam, đừng... đừng mà...”

Nhưng bất luận có gì gào khóc cầu xin thế nào đi chăng nữa, Ôn Nam đều lạnh lùng, ngoảnh mặt làm ngơ.

Dây leo từ từ bị cắt đứt, Diệp Tiểu Ý rơi xuống vực thẳm.

“Không...không...!” Diệp Tiểu Ý hét lớn, giật mình tỉnh giấc.

Diệp Tiểu Ý sợ hãi mãi không thôi. Phát hiện mình đang nằm trong lòng Quý Bạc Như, cô liền vội vã ngồi dậy nói lời xin lỗi: “Quý đại ca, làm phiền anh rồi...”

“Tiểu Ý, em đừng khách sáo với anh như vậy được không? Để anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra, sắc mặt của em không được tốt.” – Quý Bạc Như nói.

“Không, Quý đại ca, em bây giờ không muốn đi bệnh viện, phiền anh đưa em đến chỗ Ôn Nam, em mệt tích nhiều ngày như vậy rồi, chắc anh ấy lo lắng chết mất.” Diệp Tiểu Ý ưu tư nói.

Quý Bạc Như nhíu chặt lông mày, nhìn Diệp Tiểu Ý đầy thương tiếc. Đột nhiên hắn nắm lấy tay cô, vô cùng nghiêm túc nói: “Tiểu Ý, em theo anh có được không, anh cả đời này sẽ đối tốt với em, đối tốt với đứa bé trong bụng em...Anh thề!”

Diệp Tiểu Ý hốt hoảng rút tay lại, lắc đầu nói: “Quý Đại ca, không được...Em...Em không yêu anh...em...em chỉ coi anh là anh trai mà thôi. Suốt bao năm nay, người trong lòng em chỉ có Ôn Nam, chưa bao giờ thay đổi.”

“Hắn không cần em nữa! Em còn nhớ đến hắn ta làm gì? Diệp Tiểu Ý, em đúng là đồ ngốc!” Quý Bạc Như vừa lắc lắc vai cô vừa hét: “Hôm nay là đám cưới của hắn và em họ anh!”

Diệp Tiểu Ý lắc đầu: “Không thề!”

“Không tin sao? Anh dẫn em đi xem!” Nói xong, hắn dặn dò lái xe không đi bệnh viện nữa, đến hôn lễ trước.

Trước khi đến khách sạn nơi cử hành hôn lễ, Diệp Tiểu Ý vẫn luôn một mực tin rằng Ôn Nam sẽ nhất định không vứt bỏ cô. Hắn từng nói sẽ hủy hôn ước với Quý Tư Lâm, sẽ cùng cô và con mãi mãi ở bên nhau.

Nhưng người đang mặc vest đứng ở cửa phòng tiệc đang tiếp khách kia không phải Ôn Nam thì là ai?

Diệp Tiểu Ý chần chừ tiến lên trước, chỉ nhìn thấy Quý Tư Lâm mặc chiếc váy trắng tinh khôi, hạnh phúc nắm lấy cánh tay của Ôn Nam, nét cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

Tại sao hắn có thể làm như thế!

“A! Anh, chị!” Quý Tư Lâm bỗng nhiên nhìn thấy Quý Bạc Như và Diệp Tiểu Ý từ đằng xa, vui mừng chào đón.

Ôn Nam nghe thấy 3 chữ “Diệp Tiểu Ý” liền cấp tốc quay lại. Tại sao cô lại ở đây?!

Ánh mắt hai người chạm nhau, Diệp Tiểu Ý muốn trốn cũng không thể trốn được.

Quý Bạc Như ôm lấy vai cô, khích lệ: “Tiểu Ý, đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Diệp Tiểu Ý chỉ muốn lập tức rời đi!

Nhưng Quý Tư Lâm đã tiến đến gần, cười tí mắt nói: “Anh, không phải anh nói sẽ không đến sao? Hừ, lại còn mang cả chị dâu đến nữa!”

Quý Bạc Như mở miệng: “Tư Lâm, anh có lời muốn nói với em!”

“Gì ạ?”

“Em không thể...”

Quý Bạc Như vừa mở miệng liền bị Diệp Tiểu Ý ngăn lại. Lúc này Ôn Nam cũng đã đến bên cạnh Quý Tư Lâm, ánh mắt rơi vào người Diệp Tiểu Ý.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiếu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

“Quý tiểu thư, Ôn tiên sinh, chúc hai người đám cưới hạnh phúc!” Diệp Tiểu Ý kìm nén nước mắt, nói: “Hôn lễ long trọng như vậy thật khiến người khác ngưỡng mộ!”

Cô cũng từng ao ước có một hôn lễ long trọng như thế này.

“Cảm ơn chị dâu.” Quý Tư Lâm ngọt ngào nói.

“Mấy ngày trước mới biết tin hai người đính hôn, thật không nghĩ rằng lại kết hôn nhanh đến thế...Cô xem, tôi còn không kịp chuẩn bị quà cáp gì!” Diệp Tiểu Ý siết chặt lòng bàn tay, cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói.

“En cũng nghĩ rằng anh ấy muốn đợi em trở thành bà cô già rồi mới cưới em cơ.” - Quý Tư Lâm thẹn thùng liếc nhìn Ôn Nam – Thật không ngờ, anh ấy lại là người nóng lòng nhất.”

Trái tim Diệp Tiểu Ý đập mạnh.

Ha ha, nói rõ sẽ hủy hôn mà?!

Thì ra chỉ là lừa dối cô.

“Ôn tiên sinh quả là có phúc khí lớn mới cưới được một người vợ như vậy, phải không?” Khóe miệng Diệp Tiểu Ý ngậm cười khổ, nhìn chằm chằm vào Ôn Nam

Ôn Nam muốn nói rằng không phải. Nhưng lúc này, thư ký Lương đẩy mẹ Ôn xuất hiện ở chỗ rẽ, bà đang nhìn hẩn.

Lời của mẹ hẩn vẫn còn ở bên tai: “Nếu như con dám làm loạn ở hôn lễ, Diệp Tiểu Ý chỉ còn con đường chết!”

Ôn Nam khó khăn mở miệng: “Đúng vậy, cưới được cô ấy là điểm phúc của tôi.”

Diệp Tiểu Ý như nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn, nước mắt không kiềm được mà lăn xuống. Nhưng cho dù như thế, cô vẫn phải nở một nụ cười miễn cưỡng: “Vậy thì tôi xin chúc Ôn tiên sinh và Quý tiểu thư bách niên giai lão!”

Từng câu từng chữ như con dao cứa vào trái tim hẩn.

“Cảm ơn chị, chị dâu!” Quý Tư Lâm cười híp mắt nói: “Không biết khi nào anhem cưới chị về đây?”

Quý Bạc Như khoác lấy cánh tay Diệp Tiểu Ý, trịnh trọng nói: “Chỉ cần cô ấy đồng ý, anh lúc nào cưới cũng được!”

Diệp Tiểu Ý cố ý nắm lấy tay Quý Bạc Như, cười cười với anh.

Trái tim Ôn Nam như đang nhỏ máu!

Nhưng bây giờ hẩn không làm được gì hết...

Lúc này, người điều hành hôn lễ thông báo thời gian sắp đến rồi, cô dâu chú rể phải đi chuẩn bị một chút.

Quý Tư Lâm và Ôn Nam rời đi.

Ôn Nam quay người lại, Diệp Tiểu Ý cố sức chống đỡ nhưng không được, suýt chút nữa ngã xuống, cũng may có Quý Bạc Như đỡ cô: Tiểu Ý, em không sao chứ?”

“Quý đại ca, xin anh mang em rời khỏi nơi này...” Nước mắt Diệp Tiểu Ý tuôn như mưa.

Cô vừa nói xong lời này liền lập tức ngất đi.

...

Lễ cưới kết thúc, Ôn Nam tìm kiếm bóng dáng Diệp Tiểu Ý và Quý Bạc Như khắp nơi nhưng đều không tìm thấy.

Trợ lý vội vàng chạy đến báo cáo: “Ôn tổng, trước khi cử hành hôn lễ, Diệp tiểu thư được Quý tiên sinh đưa tới bệnh viện rồi! Hình như vì Diệp tiểu thư hôn mê bất tỉnh.

“Bệnh viện nào!” Tay hẩn nắm chặt lại thành quyền.

“Nhân Hòa.”

“Chuẩn bị xe, tôi lập tức tới!” Ôn Nam lạnh giọng ra lệnh.

Trợ lý vội vàng rời đi.

Ôn Nam tháo nơ trên cổ ra ném xuống đất, sải bước rời đi. Nhưng hẩn vừa mở cửa, thư ký Lương đẩy mẹ Ôn chặn ngay ở cửa.

Mẹ Ôn mặt không chút biểu cảm: “Đêm tân hôn con muốn bỏ Tư Lâm đi đâu?”

“Mẹ, mục đích của mẹ đã đạt được, mẹ còn muốn thế nào nữa?!” Ôn Nam không nhịn được mà nổi giận!

“Ta muốn con và con tiện nhân kia phân rõ ranh giới! Mẹ Ôn cười lạnh: “Bây giờ con đi tìm cô ta, chẳng phải là đã lãng phí công sức của ta khi thả cô ta ra sớm để tham dự hôn lễ của con sao?”

Ôn Nam nhú chặt lông mày: “Thì ra cô ấy xuất hiện ở đây đều đã có sự sắp đặt từ trước!”

“Hừm, là mẹ muốn giúp con thôi. Lần này con tiện nhân kia sẽ không đeo bám con nữa.” Mẹ Ôn cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Trong lòng Ôn Nam lửa cháy rừng rực. Lúc này, hắn rất hi vọng người phụ nữ trước mặt không phải mẹ của hắn!

Ôn Nam đẩy xe lăn ra, vội vã rời đi.

Thư kí Lương liến nhìn bóng lưng Ôn Nam, hỏi: “Phu nhân, có cần tôi tìm người trói Ôn tổng về không?”

“Không cần.”

“Phu nhân không sợ rằng Ôn tổng lại quay về với Diệp tiểu thư sao?”

“Hừm, bọn họ cũng không tiếp tục có khả năng quay lại với nhau nữa rồi.” Mẹ Ôn tự tin đáp.

Dứt lời, bà lấy điện thoại ra bấm một dãy số, chỉ mỗi một câu: “Ôn Nam đến bệnh viện rồi, chuyện còn lại giao cho anh xử lý.”

“Bác yên tâm.” Người đàn ông cười lạnh.

...

Bệnh viện

Ôn Nam tới vừa đúng lúc Diệp Tiểu Ý tỉnh lại, Quý Bạc Như ngồi một bên trông coi, nắm lấy tay cô.

Ôn Nam tiến lên phía trước, hất cánh tay của Quý Bạc Như ra. Quý Bạc Như đấm một đòn lên mặt hắn: “Anh dựa vào gì mà đánh tôi!”

“Cút!”

“Người nên cút là anh mới phải!” Quý Bạc Như nói: “Anh đã cùng Tư Lâm kết hôn, vì sao còn đến quấy rầy Tiểu Ý.

Ôn Nam cười lạnh: “Chuyện của tôi và cô ấy không khiến anh xen mồm vào. Còn không mau cút đi!”

Dứt lời, Ôn Nam liền tiến đến giường bệnh, hắn định nắm lấy cánh tay Diệp Tiểu Ý, nhưng cô như là gặp quỷ, ôm chặt lấy gối, hét lên: “Ôn Nam, anh đi đi! Đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

“Tiểu Ý, em nghe anh nói đã...”

“Tôi không muốn nghe gì hết! Anh đi đi!”

Ôn Nam ôm chặt lấy cô, mặc kệ cô đánh hắn, mắng hắn, hắn đều không đáp trả. Hắn cứ ôm chặt Diệp Tiểu Ý như vậy, chết cũng không buông tay.

“Anh cút đi...” Diệp Tiểu Ý gào khóc đến khản cả giọng, lập tức lại hôn mê bất tỉnh.

Ôn Nam hoảng loạn, lập tức đi gọi bác sĩ đến.

Bác sĩ vén chăn lên, nhìn thấy trên giường một vũng máu, sắc mặt trắng bệch, vội vàng đưa Diệp Tiểu Ý vào phòng cấp cứu.

Quý Bạc Như đứng cạnh đó, chờ mọi người tan hết, hắn nhìn vũng máu trên giường rồi nở nụ cười nhạt.

Một tiếng sau, bác sĩ từ trong phòng khám đi ra, bắt đầu nhìn Ôn Nam: “Ôn tiên sinh, đứa bé trong bụng Diệp tiểu thư không thể giữ lại được rồi...”

“Tại sao?!”

“Đứa bé đã không còn tim thai, phán đoán bước đầu là do thai dị dạng, thêm nữa, Diệp tiểu thư dạo gần đây tâm tình và trạng thái sức khỏe không tốt. Nếu như vẫn giữ đứa bé trong bụng, sẽ ảnh hưởng không tốt đến cơ thể người mẹ, dẫn đến cô ấy có khả năng vô sinh....nhất định phải làm phẫu thuật phá thai!” Bác sĩ nói.

Ôn Nam hoảng hốt lắc đầu: “không thể, không thể như thế được...”

Bác sĩ đưa cho hắn bản cam kết phẫu thuật: “Kí tên đi, Ôn tiên sinh.”

“Tôi không kí...cô ấy và đứa bé đều phải thật khỏe mạnh!” Ôn Nam phẫn nộ túm lấy cổ của bác sĩ ép lên tường, uy hiếp nói: “Tôi cảnh cáo ông, phải giữ được cả mẹ và con, nếu không tôi sẽ giết ông!”

“Ôn tiên sinh, điều này là không thể được ạ!” Bác sĩ sợ hãi nói: “Nếu không kịp thời bỏ đứa bé thì Diệp tiểu thư sẽ bị nguy hiểm! Hiện tại cô ấy đã mất rất nhiều máu rồi!”

Trợ lý kéo Ôn Nam ra, khuyên ngăn: “Ôn tổng, ngài đừng kích động, chúng ta lại nghĩ thêm biện pháp...”

Bác sĩ thấy Ôn Nam nhất định không chịu kí tên, lại nói: “Ôn tiên sinh, Diệp tiểu thư còn trẻ, con cái sau này có thể sinh thêm!”

Ôn Nam đâm mạnh vào tường, khiến bác sĩ và y tá cũng phải khiếp sợ.

Do hắn!

Đều do hắn!

Những điều này đều do hắn tạo ra!

Dù trong lòng hắn đều không nỡ, nhưng chỉ cần hắn kí tên, đứa bé không thể giữ được, nhưng có thể giữ được tính mạng Diệp Tiểu Ý!

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Chờ Diệp Tiểu Ý phẫu thuật tỉnh lại, hắn sẽ đi tìm mẹ ngạ bài! Lần này mặc kệ mẹ hắn có nói gì chẳng nữa hắn cũng tuyệt đối không buông tay!

Cái tên đơn giản, nhưng Ôn Nam rất khó để viết ra được, từng nét từng nét viết xuống như một con dao đâm vào trái tim hắn.

“Không được nói cho cô ấy chân tướng.”

Diệp Tiểu Ý rất mong muốn đứa bé này, nếu như cô biết được con này không còn nữa, không biết cô sẽ đau lòng đến mức nào?

...

Lúc Diệp Tiểu Ý được đưa vào phòng mổ, ý thức của cô cũng đã thanh tỉnh lại, cô hoảng sợ hỏi y tá: “Các người muốn làm cái gì?!”

Y tá trả lời: “Diệp tiểu thư, chúng tôi đang chuẩn bị làm phẫu thuật bỏ thai cho cô.”

“Phẫu thuật phá thai cái gì? Tôi không làm! Không làm!” Diệp Tiểu Ý giãy dụa ở trên giường, nhưng mà lập tức có 2 y tá đến ấn chặt cô xuống giường, dùng giấy trôi chặt cô lại, thô bạo nói: “Không được động! Ôn tổng đã kí tên rồi, ngài muốn chúng tôi bỏ đứa bé tổng bụng cô đi!”

“Không muốn! Tôi không muốn!” Diệp Tiểu Ý hét lớn, ra sức giãy giụa.

“Cô có hét rách cổ họng cũng không ai cứu được đâu! Ôn tổng đã nói đứa trẻ trong bụng cô không thể được sinh ra! Nó là nghiệt chủng!” Bác sĩ mặc bộ đồ phẫu thuật tiến vào, đứng bên mép giường nói: “Ôn tổng đã cùng Quý tiểu thư kết hôn, cho nên không thể giữ lại đứa bé trong bụng cô được! Cô chỉ là tình nhân, chỉ là một món đồ chơi, không có tư cách gì sinh con cho Ôn tổng!”

Diệp Tiểu Ý nhìn bác sĩ bằng ánh mắt tuyệt vọng: “Cầu xin ông đừng phá bỏ nó đi! Tôi cầu xin ông!”

“Vô dụng thôi, Diệp tiểu thư, Ôn tổng nói tôi giúp ngài ấy chuyển lời tới cô, phá thai đi, cô vẫn còn cơ hội làm tình nhân của ngài ấy, cô muốn năm nghìn vạn Ôn tổng cũng sẽ cho cô!” – Bác sĩ nói.

“Không cần! Tôi không cần tiền! Tôi chỉ cần đứa bé này thôi!” Diệp Tiểu Ý điên cuồng giãy giụa.

Bỗng nhiên một mũi tiêm đau vào cổ tay cô, cô dần mất đi lực phản kháng. Cô mở to hai mắt, nước mắt cứ đua nhau chảy xuống gối.

Diệp Tiểu Ý từ từ mất ý thức, nhắm mắt lại.

Sau khi phẫu thuật xong, Diệp Tiểu Ý được đẩy đến phòng bệnh VIP.

Ôn Nam thức cả đêm trông coi bên giường bệnh.

Nhưng không biết làm sao, cả đêm Diệp Tiểu Ý cũng vẫn chưa tỉnh.

Sau khi tan làm, bác sĩ phẫu thuật cho Diệp Tiểu Ý lái xe rời khỏi bệnh viện đến một hộp đêm.

Hắn ta đẩy cửa bước vào, run run hỏi người đàn ông đang ngồi trong bóng tối: “Quý thiếu gia, tôi đã làm theo lời dặn dò của cậu nói rằng đứa bé trong bụng Diệp Tiểu Ý bị dị tật, phẫu thuật bỏ thai cũng đã làm rồi, cũng đã dựa theo lời cậu nói với Diệp Tiểu Ý, khiến cho cô ta hiểu lầm rằng Ôn Nam muốn bỏ đứa bé đi. Vậy...cậu có thể tha cho tôi một mạng được không?”

“Bác sĩ Ngô, hợp tác vui vẻ.” Quý Bạc Như rót một ly rượu, sau đó trước mặt bác sĩ Ngô, hắn vút bỏ chiếc usb vào ly rượu. Chiếc USB sủi bọt lên. Quý Bạc Như nói: “Ày, những ảnh nóng của ông bây giờ không còn nữa, ông có thể yên tâm được rồi. Tôi có thể đảm bảo rằng Ngô phu nhân sẽ không biết được bất cứ điều gì hết.”

“Cảm ơn Quý thiếu!” - Bác sĩ Ngô thở phào nhẹ nhõm – “Vậy tôi xin phép đi trước!”

Bác sĩ Ngô đi rồi, Quý Bạc Như rút trong túi áo ra một chiếc bật lửa, “tách” một tiếng, châm điếu thuốc.

Ánh lửa tắt dần đi, khuôn mặt ôn hòa, khiêm tốn của Quý Bạc Như bỗng trở lên âm hiểm độc ác.

Hắn nhìn chằm chằm vào đốm lửa, lạnh lẽo nói: “Diệp Tiểu Ý, tất cả những việc này đều là em tự chuốc lấy...”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Anh yêu em bao nhiêu năm nay, tại sao em chưa từng để ý tới anh?

Anh không ngăn ngại vì em mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng, moi tìm moi phổi ra cho em. Em lại cam tâm tình nguyện để cho Ôn Nam ngược đãi?

Anh lần lượt cho em cơ hội đi cùng anh, nhưng em đã đối xử với anh như thế nào?

Nếu không có được em, anh chỉ còn cách hủy hoại em mà thôi.

Lúc hắn đưa Diệp Tiểu Ý đến bệnh viện, Diệp Tiểu Ý đã tỉnh lại rồi. Cuối cùng hắn cho cô một cơ hội, hỏi Diệp Tiểu Ý có muốn đi cùng hắn không.

Nhưng Diệp Tiểu Ý đáp: “Quý đại ca, em không thể làm được,...Kể cả anh ấy không yêu em, em cũng không thể rời xa anh ấy được. Người em yêu là Ôn Nam, cả đời này em sẽ không yêu một ai khác nữa...”

Là câu nói “Cả đời này em sẽ không yêu một ai khác nữa” đã khiến Quý Bạc Như lạnh lùng xuống tay.

...

Khi Diệp Tiểu Ý tỉnh lại đã là một ngày sau.

Nhưng Ôn Nam phát hiện Diệp Tiểu Ý có chút gì đó không đúng!

Trước đây cô hoạt bát linh động đến thế, bỗng nhiên trở lên u ám như một cái xác không hồn!

Ôn Nam ôm lấy cô, lắc nhẹ bờ vai cô, giọng nghẹn ngào nói: “Tiểu Ý, em nói với anh dù chỉ vài câu thôi. Cầu xin em, nói với anh một câu thôi có được không?!”

Diệp Tiểu Ý không máy may rung động.

Trái tim cô đã chết theo cùng đứa bé rồi.

Bất luận Ôn Nam có nói như thế nào với cô, cô cũng không để ý tới. Cô giống như một con rối, đôi mắt trống rỗng, tình cảm lạnh nhạt thờ ơ.

Cô không ăn uống, khờ ngủ nghỉ, trông cô thật giống một con búp bê đáng thương.

Ôn Nam thật không còn cách nào, hắn đã dùng mọi biện pháp rồi, ép ăn, giận dữ, cầu xin... đều không có kết quả.

Ôn Nam cuống quýt lên, nếu cứ tiếp tục như vậy cô sẽ không trụ được mất.

Ôn Nam múc canh gà, mạnh mẽ ép cô ăn. Nhưng cô cắn chặt răng, nhất định không uống!

“Diệp Tiểu Ý! Rốt cục em muốn thế nào?” Ôn Nam nắm lấy cằm cô hét lên.

“Ha ha...” Diệp Tiểu Ý đẩy hắn ra, lau khô miệng. Sau ba ngày cuối cùng cô cũng mở miệng nói câu đầu tiên: “Ôn Nam, anh tha cho tôi đi.”

Ôn Nam ánh mắt kinh ngạc nhìn cô: “Em vừa nói cái gì?”

“Tôi nói là làm ơn tha cho tôi đi. Tôi không yêu anh nữa, được chưa? Cầu xin anh tha cho tôi.” Diệp Tiểu Ý ánh mắt trống rỗng nhìn Ôn Nam: “Yêu anh là điều tôi hối hận nhất trên cuộc đời này. Bây giờ tôi nhận ra mình sai rồi, tôi sửa đổi có được không?”

“Diệp Tiểu Ý, em nói linh tinh gì vậy?”

“Thả tôi ra đi...thừa dịp tôi chưa chết...tôi muốn rời xa anh.” Trái tim Diệp Tiểu Ý vỡ vụn.

“Diệp Tiểu Ý! Em nằm mơ sao! Anh đã nói rồi, em là người phụ nữ của anh cả đời này! Anh không cho em đi!” Ôn Nam gào hét.

Hắn ghét nhất việc Tiểu Ý động không động liền nói rời xa hắn!

Sau khi hét lên, Ôn Nam lại hối hận, hắn không nên...

Hắn nghĩ thầm, chắc cô giận vì việc hắn và Quý Tư Lâm kết hôn!

Hắn liền quỳ xuống dưới chân Diệp Tiểu Ý, nắm lấy đôi tay cô, ánh mắt đưa tình nhìn Diệp Tiểu Ý: “Tiểu Ý, em đang giận chuyện anh là Quý Tư Lâm kết hôn đúng không? Đó chẳng qua là kế tạm thời thôi. Em nghe anh nói, ngày mai anh và cô ấy lập tức ly hôn!”

“Ha ha...” Diệp Tiểu Ý cười lạnh: “Ôn Nam, đến bây giờ rồi anh vẫn còn muốn gạt tôi sao? Vô vị.”

“Tiểu Ý, anh không lừa em. Kết hôn cùng Quý Tư Lâm là do mẹ anh ép. Mẹ anh định hại em, Tiểu Ý, em bị mẹ anh bắt cóc, anh không có cách nào khác...”

A?

“Cho nên tôi cần cảm ơn anh sao Ôn Nam?” Diệp Tiểu Ý trào phúng nói: “Được, coi như việc kết hôn là do mẹ anh ép buộc, thế còn đứa bé thì sao? Cũng là mẹ anh ép buộc sao?”

“Tiểu Ý, đứa bé...chúng ta sau này còn có thể sinh đứa khác!”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

“Tiểu Ý, đứa bé...chúng ta sau này còn có thể sinh đứa khác!”

“Thật ư? Ôn Nam anh vẫn còn muốn ở bên tôi sao? Sinh con cho anh sao? E rằng tôi không có tư cách này rồi! Ở bên anh, làm tình nhân của anh? Đồ chơi? Ôn Nam! Anh đừng có mơ!”

Dứt lời, Diệp Tiểu Ý một cước đá văng hắn, chạy ra khỏi phòng bệnh.

Ôn Nam lao đảo đuổi theo, dấn dò người bắt cô lại, đưa trở về phòng bệnh, Diệp Tiểu Ý khản giọng gào thét: “Tôi muốn rời xa anh! Ôn Nam! Tôi muốn rời xa anh!”

Ôn Nam lúc này mới phát hiện, cô quyết tâm muốn rời xa hắn.

Nhưng hắn làm sao có thể để cô đi?

Cả đời này cũng không bao giờ.

Hắn muốn cùng Quý Tư Lâm ly hôn, cùng cô ấy kết hôn, dùng cả đời này để bù đắp những thiếu thốn cho cô.

“Diệp Tiểu Ý, em nghĩ cũng đừng nghĩ, nếu như em rời xa anh, anh sẽ giết chết mẹ em!” Nói xong, Ôn Nam rời khỏi căn phòng, gọi vệ sĩ trông coi cửa, hắn muốn lập tức rời khỏi Quý Tư Lâm.

Chỉ cần lấy được giấy ly hôn, quỳ xuống trước mặt Diệp Tiểu Ý, nhất định cô ấy sẽ thấy hắn thành tâm mà tha thứ cho hắn?

Diệp Tiểu Ý co quắp ngồi dưới đất, khóc không ra nước mắt.

Mẹ cô còn trong tay hắn.

Nhưng bây giờ cô có thể làm sao?

Cô đã không muốn sống nữa rồi.

...

Biệt thự lưng chừng núi.

Từ sau khi kết hôn, Quý Tư Lâm liền chuyển đến căn biệt thự ở lưng núi cùng mẹ Ôn. Ôn Nam đứng xe, bước vào phòng khách, hỏi bảo mẫu: “Quý tiểu thư đâu?!”

Bảo mẫu nói: “Quý tiểu thư đi...đi đến công ty rồi!”

Ôn Nam quay người bước đi, nhưng lúc này mẹ Ôn đẩy xe lăn bước đến, lạnh giọng quát lớn: “Đứng lại!”

Ôn Nam quay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn mẹ Ôn: “Mẹ, lần này bất luận như thế nào mẹ cũng không ngăn cản được con, con yêu Tiểu Ý, con muốn bên cạnh cô ấy! Mẹ chết cũng chẳng liên quan gì đến con! Đến chết con cũng muốn chết cùng cô ấy!”

“Thật sao? Con trai của ta, con thật là người si tình.” Mẹ Ôn khoan thai nói: “Vậy con đi đi. Trước khi hai người chết, ta sẽ tiễn mẹ Diệp Tiểu Ý lên Tây Thiên trước. À, con trai, con vẫn chưa biết phải không? Người hiền thiện cho bà ta là ta...nếu như không đợi kịp thời, e rằng chỉ có con đường chết. Cũng tốt, các người có bạn đồng hành ở dưới đó rồi.”

Ôn Nam nghiêng răng xông lên túm lấy bả vai của mẹ mình, nước mắt lăn xuống: “Rốt cuộc phải làm thế nào thì mẹ mới ngừng tay! Mối thù hận của cha chúng ta đã báo rồi! Hôn nữa, chuyện năm đó không phải mẹ cũng có phần sao? Chuyện ăn bớt nguyên vật liệu kia, mẹ cũng tham gia phải không? Mẹ đừng nghĩ là con không biết!”

“Biết thì làm sao?” Mẹ Ôn cười nói “Ta là mẹ con, Ôn Nam, lựa chọn như thế nào là ở con.”

...

Một tuần liên tiếp, Diệp Tiểu Ý đều gặp ác mộng. Chỉ cần nhắm mắt liền nghe thấy tiếng trẻ con khóc, cô không lúc nào được ngủ yên.

Ôn Nam bị cô đuổi ra khỏi phòng bệnh.

Bóng đêm tĩnh lặng, ngoài cửa sổ gió đêm thét gào. Cô rất sợ. Cô một mình run rẩy, ôm chặt lấy đầu gối ngồi mãi trong đêm.

Bị sự giãy vò vô hình hành hạ, Diệp Tiểu Ý gầy đi hẳn mười mấy cân, cả người như thể vừa lột xác.

Ôn Nam cũng hết cách, không thể làm gì hơn ngoài cách dấn dò bác sĩ truyền chất dinh dưỡng vào cơ thể cô mỗi ngày.

Ngày hôm đó, sau khi Ôn Nam đến công ty, Diệp Tiểu Ý cố tình đập vỡ cốc, cắt cổ tay chính mình. Cô ngay lập tức được đưa đến phòng trị liệu.

Thừa dịp vệ sĩ không để ý, Diệp Tiểu Ý dùng đồng hồ đeo tay Patek Philip để đổi lấy chiếc điện thoại của một cô y tá, để liên lạc với Quý Bạc Như.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Buổi tối.

Ôn Nam vẫn đến chăm sóc cô như cũ, trông cô vẫn còn khá yếu, Ôn Nam vào phòng, hai người cùng nằm trên giường, Ôn Nam ôm lấy cô từ phía sau lưng, thì thầm với cô: “Tiểu Ý, nguồn thận của mẹ em đã tìm được rồi, cho anh thêm chút thời gian, chờ mẹ em thay thận xong, anh sẽ ly hôn với Quý Tư Lâm. Anh sẽ dẫn em đi, sau đó, không ai có thể tách rời chúng ta nữa.”

Diệp Tiểu Ý không nói gì.

Nói dối.

Tất cả đều là lời nói dối.

Cô đã không còn tin những lời này lâu rồi.

Ngoài miệng kêu hủy bỏ hôn ước với Quý Tư Lâm, quay đi lại trời cô lại, nhân lúc cô biến mất thì đi kết hôn, còn lấy mất con của cô.

Diệp Tiểu Ý vô cùng hối hận, đến bước đường cùng mới phát hiện, Ôn Nam bày ra tất cả chẳng qua là để trả thù cô.

Từ đầu đến cuối, đều là trả thù.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Nam tỉnh lại, hôn nhẹ lên trán Diệp Tiểu Ý, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, nói: “Tiểu Ý, bác sĩ nói em có thể xuất viện rồi, buổi chiều anh tới đón em xuất viện về nhà có được không? Anh đã kêu đi giúp việc làm món mà em thích nhất để đón mừng em về nhà rồi.”

Diệp Tiểu Ý không nói gì.

Trên thực tế, đầu óc cô trống rỗng, không nghe nổi lời nào hết.

Cô kinh ngạc đứng lên, mắt mờ trùng trùng nhìn Ôn Nam rời đi.

Diệp Tiểu Ý bỗng nhiên gọi hắn: “Ôn Nam.”

Ôn Nam mừng rỡ xoay người: “Hử?”

Diệp Tiểu Ý thần thờ đi lên trước, ôm lấy cổ Ôn Nam, vô hồn nói: “Ôn Nam, tạm biệt.”

Ôn Nam hớn hở trong lòng, cuối cùng Diệp Tiểu Ý cũng đã chịu nói chuyện với hắn!

“Ừ, buổi chiều anh sẽ đến sớm.” Ôn Nam hôn lên môi cô, lưu luyến rồi khỏi.

Diệp Tiểu Ý ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn Ôn Nam rời đi.

Lúc ra khỏi phòng bệnh, Ôn Nam còn quay đầu cười với cô: “Chờ anh đến nhé.”

Diệp Tiểu Ý cười lạnh nhạt, sau khi cửa đóng lại, cô tự lẩm bẩm: “Em không đợi được...”

Không đợi được.

Ôn Nam đóng cửa lại xong, liền nhú mày, nắm lấy chốt cửa mãi không chịu buông.

Hắn mơ hồ cảm giác được hôm nay Diệp Tiểu Ý có chút khác thường, nhưng khác thường chỗ nào thì nhất thời hắn không nói ra được.

Có khi đây là chuyện tốt, chí ít, cô ấy cũng đã nói chuyện với mình?

Ôn Nam tin rằng, mọi thứ sau này sẽ tốt hơn.

Chờ mẹ Diệp Tiểu Ý thay thận xong, hắn sẽ giao công ty lại cho mẹ hắn, sẽ ly hôn với Quý Tư Lâm, rời khỏi thành phố này mãi mãi, đến trấn nhỏ mà cô thích, xây một ngôi biệt thự, sống những tháng ngày thảnh thơi bên nhau.

Ôn Nam nhớ rất rõ, đây là nguyện vọng khi Diệp Tiểu Ý sinh nhật mười bảy tuổi.

Trợ lý nói: “Ôn tổng, chúng ta nên đến công ty thôi.”

Ôn Nam hồi thần, gật đầu: “Được.”

Cuối cùng, hần căn dặn vệ sỹ: “Đề ý kỹ Diệp tiểu thư.”

Vệ sỹ cúi người nói: “Ôn tổng, xin yên tâm.”

...

Lúc Quý Bạc Như tới, Diệp Tiểu Ý đã thay quần áo xong.

Quý Bạc Như thông minh, tìm mấy người đến dương đồng kích tây, dụ vệ sỹ đi khỏi, sau đó mở cửa, đưa Diệp Tiểu Ý đi.

Quý Bạc Như vui mừng khôn siết, hần cho rằng, lúc này Diệp Tiểu Ý nhất định sẽ chọn đi theo hần!

Sau khi lên xe, Quý Bạc Như nói: “Tiểu Ý, anh đã mua xong vé máy bay, chúng ta lập tức ra nước ngoài! Hộ chiếu của em anh cũng lấy được rồi!”

Diệp Tiểu Ý lạnh nhạt cười: “Quý đại ca, em muốn đi thăm mẹ em, có được không?”

“Tiểu Ý, e là không kịp rồi... em yên tâm, anh sẽ cho người cứu mẹ em!” Quý Bạc Như nắm tay Diệp Tiểu Ý, hoảng hốt nói: “Nếu chúng ta không đi ngay, Ôn Nam sẽ đuổi tới mất!”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

“Nhưng Quý đại ca, có lẽ em sẽ không còn được gặp lại mẹ em nữa, em muốn gặp bà lần cuối cùng.” Diệp Tiểu Ý đáng thương nhìn Quý Bạc Như, ánh mắt cô như nước suối trên núi Ngọc Tuyền, trong suốt thấy tận đáy, rung động lòng người, sóng mắt chuyển động qua lại khiến Quý Bạc Như động lòng.

“Được.”

Sau đó, Quý Bạc Như kêu tài xế đi đến bệnh viện.

Lúc nhận được điện thoại của vệ sỹ, Ôn Nam đang họp, tập đoàn Ôn thị đang tiếp nhận hạng mục xây cầu trên biển, họp đồng mười mấy tỷ, Ôn Nam liền vớt lại, vội vã rời phòng họp, chạy như bay đến chỗ Diệp Tiểu Ý!

Nếu cô ấy đi cùng Quý Bạc Như, chắc chắn sẽ đi thăm mẹ cô ấy trước tiên!

Mẹ là nỗi lo lắng duy nhất của cô, Ôn Nam hiểu cô, cô không thể nhẫn tâm như vậy!

Diệp Tiểu Ý, em chờ anh, bây giờ anh sẽ bỏ lại tất cả, dẫn em đi..

...

Diệp Tiểu Ý đứng ở cửa phòng bệnh của mẹ mình, nhìn mẹ từ xa, cô không dám đi vào, chỉ sợ vào rồi sẽ không nỡ rời xa.

Quý Bạc Như giục: “Tiểu Ý, hay em vào nói mấy câu với bác gái? Tuy bây giờ bác ấy chưa hồi phục ý thức, nhưng chắc vẫn nghe được em nói.”

Diệp Tiểu Ý nhìn mẹ không chớp mắt, nói với Quý Bạc Như: “Quý đại ca, anh ra công bệnh viện mua giúp em chút hoa quả được không? Mẹ em thích ăn xoài và măng cụt, có lẽ đây là lần cuối cùng em mua cho bà ăn rồi.”

Quý Bạc Như nhìn đồng hồ: “Nhưng...”

“Quý đại ca, em xin anh.”

Quý Bạc Như khẽ cắn môi: “Được, em chờ anh ở đây.”

Diệp Tiểu Ý cười, gật đầu: “Vâng.”

Quý Bạc Như vội vã chạy đi.

Diệp Tiểu Ý nhìn hần rời đi, đến khi bóng dáng của hần hoàn toàn biến mất, Diệp Tiểu Ý mới nói: “Xin lỗi.”

Cô thu ánh mắt lại, nhìn mẹ mình lần cuối, sau đó đi đến lối thoát hiểm, leo lên tầng thượng.

Dù hôm nay trời trong nắng ấm, không có lấy một gợn mây, trời xanh biếc, nhưng gió trên tầng thượng vẫn rất mạnh.

Tóc Diệp Tiểu Ý bị thổi tung, dính lên mặt, cô đón gió, bình thần đi đến bên mép tầng thượng, trèo qua lan can, đứng trong gió và nắng, gió thổi bay góc váy của cô, khiến nó như đang bay lượn.

Quý Bạc Như đang mua hoa quả thì bỗng nghe có người cả kinh hô: “Có người muốn nhảy lầu kia!”

“Hình như là con gái!”

“Trời ạ! Mau báo cảnh sát!”

Quý Bạc Như tò mò nhìn lên, không tin nổi vào mắt mình!

Đó không phải là Diệp Tiểu Ý sao!

Là Diệp Tiểu Ý!

Cô ấy muốn làm gì?!

Đoàn người lập tức vây quanh, bàn tán ầm ĩ.

Lúc này, Ôn Nam đã sắp đến bệnh viện, càng đến gần bệnh viện, mí mắt càng giật giật, tim đập mạnh mẽ, hấn giục tài xế: “Lái nhanh một chút! Nhanh lên chút đi!”

“Ôn tổng, rẽ ở phía trước là đến rồi!” Tài xế vội đến độ đầu đầy mồ hôi, đạp mạnh chân ga, lao đi.

Lúc xe đến cửa bệnh viện thì điện thoại Ôn Nam reo lên.

Là một số lạ!

Hắn không hề nghĩ ngợi liền tắt máy!

Nhưng sau đó, điện thoại lại reo lên.

Ôn Nam định tắt máy thì bỗng ngăn người, run rẩy nhận cuộc gọi, chần chừ đưa lên tai.

Giọng nói ôn nhu của Diệp Tiểu Ý vang lên trong điện thoại, mang theo đầy tuyệt vọng: “Ôn Nam...”

“Tiểu Ý? Là em hả!”

“Ôn Nam, em phải đi.” Diệp Tiểu Ý nói.

“Tiểu Ý, em hãy nghe anh nói, anh...”

“Xuyt...” Diệp Tiểu Ý cắt lời Ôn Nam, vuốt mái tóc bị gió thổi loạn, chậm rãi nói: “Ôn Nam, sai lầm lớn nhất đời này của em chính là yêu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cuối

“Có điều, cho tới bây giờ, em vẫn không có hối hận.” Diệp Tiểu Ý khẽ cười, bị gió thổi tan.

“Tiểu Ý, anh sai rồi, anh yêu em, anh yêu em... anh van cầu em, đừng rời bỏ anh!” Ôn Nam cho rằng cô muốn bỏ đi cùng Quý Bạc Như, lúc này không còn doái hoài tới tự tôn, khẩn khoản cầu xin cô: “Em đừng rời xa anh!”

Không có em, quãng đời còn lại của anh còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Diệp Tiểu Ý, em là điều ý nghĩa nhất trong cuộc đời anh!

Anh từng cố gắng hận em, anh đã cho rằng anh hận em, nhưng kết quả anh vẫn không làm được!

Những lời này, hắn còn chưa kịp nói.

“Em biết, nếu còn sống thì kiếp này em sẽ không rời xa anh nữa, nhưng làm sao bây giờ, Ôn Nam, em không muốn ở bên cạnh anh nữa rồi. Anh hứa với em, sau khi em chết, anh sẽ chăm sóc tốt cho mẹ em, coi như đó là sự bồi thường cho em nhé.” Diệp Tiểu Ý chậm rãi nói.

Cái gì?

Chết?

Ôn Nam còn tưởng mình nghe lầm, lúc này, tài xế liền nhắc hắn: “Ôn tổng, hình như Diệp tiểu thư đang ở trên sân thượng!”

Sắc mặt Ôn Nam nhất thời trắng bệch, vội đẩy cửa xe ra, ngẩng đầu nhìn lên sân thượng.

Bên trên có một thân ảnh trắng toát, quen thuộc với hắn vô cùng!

“Diệp Tiểu Ý! Em thử chết xem, anh cho em biết, nếu em mất đi một sợi tóc, anh sẽ không bao giờ thay thân cho mẹ em!” Ôn Nam đã không biết nên nói gì nữa rồi, Diệp Tiểu Ý quan tâm mẹ mình nhất, tình thế cấp bách, hắn không thể làm gì khác ngoài việc lấy mẹ cô ra uy hiếp.

Cô hiểu thuận như vậy, sao có thể mặc kệ sống chết của mẹ mình chứ?

Nhưng Ôn Nam sai rồi.

“Anh sẽ không làm vậy đâu.”

“Diệp Tiểu Ý! Vì em, anh chuyện gì anh cũng có thể làm!”

“Ôn Nam, nếu có kiếp sau, em không muốn gặp lại anh.” Diệp Tiểu Ý cười thoải mái.

Sau đó, cô cúp điện thoại, nhìn bóng mình ở dưới chân, hờ hững tiến lên, rồi nhảy xuống dưới.

‘Phịch’ một tiếng, thân ảnh màu trắng rơi từ trên cao xuống, rơi thẳng xuống, rơi đúng dưới chân Ôn Nam.

Diệp Tiểu Ý trợn tròn mắt, ánh mắt dừng lại trên giày da của Ôn Nam.

Điện thoại vỡ tan.

Ôn Nam trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn người dưới chân mình, máu tươi từ đầu chảy ra, lan ra từng chút một, nhuộm đỏ cả váy trắng.

Tóc đen, váy trắng, máu đỏ hòa vào làm một.

Đám người vây xem kinh hãi hét lên.

Ôn Nam mở to mắt nhìn, run rẩy ngồi xuống ôm lấy Diệp Tiểu Ý, đau đớn gọi tên cô.

Gọi được vài tiếng thì giọng hắn nghẹn lại, âm thanh không còn phát ra được nữa, nước nỡ, giống như con sư tử đang bị thương.

Đáp lại hắn chỉ có dòng máu không ngừng tuôn chảy, nhuộm ướt áo hắn.

Hôm đó, ở cổng bệnh viện, có một cô gái đã kết thúc sinh mệnh trẻ trung, cũng đã kết thúc những dằn vặt, hậm hực.

Hôm đó, ở cổng bệnh viện, có một người đàn ông đã mất đi người mình yêu nhất trong cuộc sống, tâm hồn vỡ nát, đau đớn tột cùng.

Hôm đó, ở cổng bệnh viện, có một người đàn ông đứng trong đám người, cười lạnh, đích thân hắn đã hủy hoại thứ mình yêu nhất đời này.

“Gió nam hiểu ý nàng, gửi nỗi nhớ đến Tây Châu. Ôi, a Nam, anh xem, trong thơ có tên chúng ta, anh còn nói chúng ta không phải trời sinh một cặp đi?” Thanh xuân tươi đẹp tuổi mười sáu, cô gái dựa vào dựa vào vai chàng trai, làm nũng nói.

“Ngốc ạ, dù không có thơ, anh và em vẫn là trời sinh một cặp.” Chàng trai yêu chiều xoa tóc cô gái, ánh mắt đầy ôn nhu.

“Từ giờ trở đi, anh chỉ được phép đối tốt với mình em; yêu chiều mình em, không được lừa em; những việc đã hứa với em anh đều phải làm được; mỗi câu nói với em đều phải thật tâm. Không được gạt em, mắng em, phải quan tâm em; khi người khác bắt nạt em, anh phải là người đầu tiên đến giúp em; em vui thì anh phải bên em; em buồn thì anh phải dỗ cho em vui; phải luôn cho rằng em là người đẹp nhất; có nằm mơ cũng phải mơ thấy em; trong lòng chỉ được nghĩ đến em...”

“Ừ, nghe em hết.”

Không quay lại được nữa rồi.

Kiếp này, đã không quay lại được nữa rồi.

- ---- Hết.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Hiểu Ý Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.